

Cầu Ma Nữ Và Đại Vương Gia

Contents

Cầu Ma Nữ Và Đại Vương Gia	1
1. Chương 1 : Bắt Lực Xuyên Qua	2
2. Chương 2 : Tiểu Thư , Nó Chỉ Là Một Con Chó	3
3. Chương 3 : Mỹ Nhân Ta Muốn Rước Nàng Về	4
4. Chương 4 : Mĩ Mĩ Mất Tích	6
5. Chương 5 : Mĩ Mĩ Cứu Người Rồi Chết	8
6. Chương 6 : Sống Hết Kiếp Chó Trở Lại Kiếp Người	9
7. Chương 7 : Hai Màu Trắng Đen	11
8. Chương 8 : Phụng Kỳ Có Tiên Nữ Hạ Phàm	13
9. Chương 9 : Nhầm Hoàng Thượng Với Hải Hoa Tặc	15
10. Chương 10 : Hôn Sự Của Hạ Chiêu Mai	17
11. Chương 11 : Đêm Công Chúa Trốn Lại	19
12. Chương 12 : Thái Tử Ngụy Quốc , Ngụy Văn Huy	22
13. Chương 13 : Ta Đêm Tiểu Thư Giao Cho Công Tử	24
14. Chương 14 : Thái Tử , Ngài Chịu Nỗi Không ?	26
15. Chương 15 : Đêm Nguyên Tiêu Gặp Lại Hàn Dạ	28
16. Chương 16 : Nữ Nhân Muốn Giết Ta Trước Hết Phải Cùng Ta Một Chỗ	30
17. Chương 17 : Nàng Là Con Chó Đó	32
18. Chương 18 : Đêm Vương Gia Thị Tẩm	34
19. Chương 19 : Dạy Ta Kinh Công Ta Trị Hết Độc Cho Người	36
20. Chương 20 : Nam Nhân , Người Thề Đi	38
21. Chương 21 : Hôn Lễ Có Một Không Hai	41
22. Chương 22 : Buổi Đầu Giá	44
23. Chương 23 : Hàn Dạ Đi Lam Đàn Trấn	46
24. Chương 24 : Nam Nhân Ta Hưu Người	49
25. Chương 25 : Ta Muốn Đưa Nhỏ Của Ta	51
26. Chương 26 : Chàng Muốn Lên Giường Hay Là Xuống Đất	55
27. Chương Cuối : Cầu Ma Nữ Bạo Phát Đại Ma Vương Mau Ra Chịu Đòn Đi (full)	57

Cầu Ma Nữ Và Đại Vương Gia

Giới thiệu

Nàng là hoa hậu số một , là sát thủ hàng đầu của tổ chức thế kỷ 22 , là cao thủ về mọi mặt , trong m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-ma-nu-va-dai-vuong-gia>

1. Chương 1 : Bất Lực Xuyên Qua .

Vù ... vù ... vù ... Gió thổi càng lúc càng mạnh , nữ tử trên không trung ần ần một cái nút , ần ... ần ... ần liên tục rồi nói :

- Mẹ kiếp , tại sao không được .

Nàng nhanh chóng lấy một sợi cước từ thắt lưng ra , vèo ... sợi cước theo gió bay đi , nhìn hai tay trống trơn nàng khóc không ra nước mắt .

- Ah Ah

Mắt thấy mình đang rơi tự do mà không làm được gì , Tạ Mĩ Mĩ nhắm mắt ... mình đường đường là đệ nhất sát thủ giết người không chút nương tay lý nào lại té chết vì nhảy dù , chuyện này mà để người trong giới biết sẽ bị cười cho thú vị mũi .

Tại sao không thấy đau , dưới kia núi đá trập trùng , rơi xuống ở độ cao 1000 m thì chỉ có tan xác .

Từ từ mở mắt , đập vào mắt cô là một cánh cửa , hai bên là hai chiếc bình hoa khổng lồ , cô đứng dậy thì giật mình , tay ... tay của mình đâu rồi , cúi xuống cô tá hỏa , không ... không thể nào , có ai nói ỉnh biết chuyện gì đang xảy ra không .

Cô nhìn xung quanh , mắt thấy có cái gương đồng cô liền nhảy tới , nhìn mình trong gương , con mẹ nó ... mình xuyên qua , nhưng ... nhưng đây là một con chó ... má nó chứ ... người ta xuyên qua là mỹ nhân thiên hạ cư nhiên mình xuyên qua lại là một con chó ... đã thế lại là một con chó đen thui thúi lù như cục than .

Tức cười , ông trời đang trêu mình ư , cô hét lên :

- Tui thà chết còn hơn .

Từ ngoài vọng tới tiếng nói của một nữ tử :

- Mĩ Mĩ , em làm sao vậy , sao lại rống lên như sói hoang thế .

Nữ tử một thân xiêm y cam nhạt chạy vào , cô ôn nhu hiền hậu xinh đẹp chạy đến bên Mĩ Mĩ . Tức ... tức lắm rồi ... cô dám ... sao cô dám đặt tên tôi cho con chó hả ...

- Grừ ... rừ ...

Hạ Chiêu Mai thấy Mĩ Mĩ nhe răng hăm dọa , cô giật mình run run ứ ớ :

- Mĩ Mĩ , ta đây mà ... em làm sao vậy ...

Tạ Mĩ Mĩ định thần , những ký ức ào về , người này Hạ Chiêu Mai , là chủ nhân của con chó này , cô ta có vẻ vô hại . Mình ... mình bây giờ là một con chó sao .

- Ừ ... ừ ... ừ ...

Hạ Chiêu Mai lo lắng , thấy Mĩ Mĩ rên ừ ừ cô bắt chấp bế nó lên vuốt ve nó :

- Mĩ Mĩ , em sao rồi , đau ở đâu ... ta bế em đi tìm đại phu .

Nói xong cô bồng con chó đi ra ngoài , nó to chỉ bằng cái gối nhỏ ở trên giường , nằm trong vòng tay cô nó rên ư ừ .

2. Chương 2 : Tiểu Thư , Nó Chỉ Là Một Con Chó .

Hạ Chiêu Mai hô lớn ở tiền sảnh :

- A ... Xú , A Xú ...

Nha hoàn A Xú một tay nắm cái khăn lau bàn chạy lại cúi đầu nói :

- Dạ , tiểu thư gọi nô tỳ .

- Em theo ta ra ngoài một chút .

- Dạ , tiểu thư .

A Xú đặt chiếc khăn ở một góc sau đó đi theo sau , hai chủ tớ ra ngoài vội vội vàng vàng , Mĩ Mĩ tâm tình không tốt cứ ai oán nói :

- Giờ sống làm sao đây , một con chó thì làm quái gì được , sao không để tui chết đi còn cho xuyên qua làm gì .

Cứ thấy con chó rên không ngừng , Hạ Chiêu Mai bất an vuốt đầu nó khẽ nói :

- Em ráng một chút , sắp đến chỗ đại phu rồi .

Đảo mắt nhìn xung quanh , những gian hàng cũ kĩ , người người qua qua lại lại , nơi này so với phiên chợ ở hiện đại chẳng khác gì nhau , không biết mình xuyên qua thời đại nào .

- Đại phu ... đại phu ... phiền ngài xem giúp Mĩ Mĩ nhà ta với .

Đại phu đặt thảo dược xuống đi qua hướng A Xú nói :

- Cô nương ngồi xuống đây để lão phu bắt mạch .

A Xú lắc đầu , đỏ mồm hỏi nói :

- Không phải tôi , ý tiểu thư nhà tôi là con chó cô ấy đang bế .

Đại phu nhìn Mĩ Mĩ còn đang ngay ngốc trong vòng tay cô tiểu thư , lạnh nhạt nói :

- Tiểu thư , nó là một con chó , lão phu chỉ khám cho người , không khám cho động vật được .

Hạ Chiêu Mai nước mắt rưng rưng ấp úng :

- Đại phu ... cầu cứu Mĩ Mĩ ... bao tiền ta cũng trả ... thỉnh cầu ngài cứu Mĩ Mĩ nhà ta ... hu hu ...

Cô quỳ xuống , A xú quỳ theo , từ lúc mẫu thân mất , cô không màng ăn uống , thế giới như sụp đổ , nhưng từ khi cha cô đem Mĩ Mĩ về cô mới có thể cười , nếu Mĩ Mĩ sinh bệnh mà chết cô thật không biết mình sẽ làm sao .

Đại phu đỡ cô đứng lên , nhíu nhíu mày nói :

- Tiểu thư , không phải ta không muốn mà là không thể , mong tiểu thư hiểu cho .

Mĩ Mĩ nhìn Chiêu Mai , không ngờ cô ta đối với con chó này lại ... được rồi cô nương , tôi bây giờ sẽ thay con chó này chăm sóc cô , bảo vệ cô ...

- Gâu gâu gâu ...

Mĩ Mĩ ngoắt đuôi sủa vài tiếng , nhảy xuống đất đi qua đi lại , cô xem ta đâu có bệnh , cô đừng lo nữa .

- Mĩ Mĩ .

Chiêu Mai vui mừng , dùng tay gạt đi nước mắt , cười ôn nhu :

- Tốt quá rồi ... em làm ta lo quá .

Cô quay sang cúi người với đại phu .

- Xin lỗi đã làm phiền đại phu ... A Xú ...

A Xú gạt đầu , lấy trong tay áo ra một túi tiền nhỏ đưa tới đại phu , đại phu xua tay từ chối :

- Ấy ... lão phu không xem bệnh nên không thể cần tiền .

- Đại phu , ông nhận lấy đi , đã làm mất thời gian của ông .

A Xú bỏ tiền vào tay ông rồi đi theo Chiêu Mai ra ngoài trở về phủ .

3. Chương 3 : Mỹ Nhân Ta Muốn Rước Nàng Về .

Hôm sau các nàng đi dạo phố , Mĩ Mĩ nhảy lon ton trên phố , đằng sau là tiếng của Chiêu Mai :

- Mĩ Mĩ , từ từ đã , đừng nhảy lung tung thế em .

Trước giờ Mĩ Mĩ luôn xem phim cổ trang lúc nghỉ phép , không ngờ bản thân lại xuyên qua tiếu thay hình dạng bây giờ ...

Chiêu Mai va phải một người .

- Ah ... xin lỗi ... xin lỗi công tử ... công tử không sao chứ ...

Tất cả rơm cỏ đều đổ xuống , công tử một thân y phục vải thô luống cuống đỡ lấy cái gùi ở trên đất .

- Thật xin lỗi ... là tôi mãi suy nghĩ đụng phải cô nương .

- Xin lỗi , làm đổ hết cỏ của công tử .

Cô vừa nói vừa giúp anh nhặt đi đám cỏ bỏ vào gùi , A Xú hoảng lên ú ớ :

- Tiểu thư ... đừng như thế , sẽ bẩn y phục của người .

- Để tôi làm được rồi , cô nương xuất thân quyền quý sẽ bẩn y phục cô nương .

Chiêu Mai cười nhẹ đứng lên .

- Ta không để tâm , y phục bẩn mang về giặt là được .

Từ sau lưng vọng đến tiếng cười lớn :

- Ô ... ô ... đây không phải con gái của Hạ đại tướng quân tiểu thư Hạ Chiêu Mai sao .

Công tử phóng đằng phe phẩy chiếc quạt cười cười đi đến , một tay sờ lên mặt Chiêu Mai cười đều :

- Mỹ nhân ta muốn rước nàng về .

Chiêu Mai nhả mặt lùi lại mấy bước , đây chính là Cảnh Mân Sinh , tứ công tử của cảnh phủ , cậy quyền cậy thế ức hiếp dân lành , người người khinh bỉ nhưng không làm được gì .

Người đang muốn tiến đến thì có người chặn lại .

- Cảnh công tử , tự trọng một chút .

Cảnh Mân Sinh trừng mắt , quát kẻ đang chắn trước mặt Hạ Chiêu Mai :

- Lục Phúc Tâm , ngươi tránh ra bằng không đừng trách ta .

- Xin lỗi , Phúc Tâm ta bất bình trước việc làm của công tử không thể tránh .
- Người ... người tới đánh chết hắn cho ta .
- Dạ .

Tám tên sai vặt của Cảnh Mân Sinh lao tới , chỉ thấy xung quanh la hét , tám tên bị đánh te tua , Lục Phúc Tâm nhặt gùi cỏ lên hướng Chiêu Mai gật đầu một cái nói :

- Tiểu thư về đi , đường phố nguy hiểm thận trọng .
- Cảm ơn công tử .

Hạ Chiêu Mai cười nhẹ nhưng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt lại hét lên :

- Công tử cẩn thận ... á ...
- Á ...

A Xú và những người xung quanh cũng la lên theo phản xạ , chỉ thấy Lục Phúc Tâm ôm vai khuỷu xuống , khuôn mặt có chút nhăn nhó , Cảnh Mân Sinh tay cầm khúc gỗ há miệng cười to :

- Ha ha ha ... người đừng có lúc nào cũng xen vào chuyện của ta .
- Công tử có sao không ... a ... buồn ra ... buồn ra ...

Chiêu Mai muốn đỡ Phúc Tâm nhưng lại bị một bàn tay nắm lấy tay kéo đi .

- Nào mỹ nhân , cùng gia đi dạo nào .
- Tiểu thư ... tiểu thư ...

A Xú luôn miệng gọi , túm lấy tay Chiêu Mai kéo lại , Cảnh Mân Sinh giơ chân đá và hông cô .

- Cút ... đừng làm hỏng việc của ta .
- Á ... Mĩ Mĩ ... cứu tiểu thư ...

A Xú té nhào xuống đất , miệng gọi Mĩ Mĩ , từ đâu sát khí nổi lên , hai mắt xoẹt điện phi thẳng đến chỗ Cảnh Mân Sinh hướng bàn tay đang nắm kéo Chiêu Mai đâm xuống .

Mĩ Mĩ cảm thấy mùi máu tanh sộc vào mũi , sau đó há miệng nhả nha , tiểu tử thói dám động vào cô ấy , mi tới số rồi .

- Gâu gâu gâu ...

Bàn tay kia thả ra , chó cắn ... Cảnh Mân Sinh run run nhìn cổ tay không ngừng phun ra máu mà bản thân lại không có cảm giác gì , hai mắt bắt đầu trợn ngược lên ngã rất xuống đất làm ọi người hoảng sợ .

- Thiếu gia ... thiếu gia ... mau mau đưa thiếu gia tới đại phu .

Đám nô tài hoảng loạn khiến Cảnh Mân Sinh đi , tay bịt lấy cổ tay hắn , họ sợ nếu không bịt lại thì máu kia sẽ chảy hết , người sẽ chết khi chưa kịp tới chỗ đại phu .

Mĩ Mĩ đắc ý nhe răng , ha ha trước đây bị dọa sợ chạy bỏ cả dép giờ bị cắn một phát liền ngất xỉu , đúng là cái đồ sợ chó , đây cũng không phải là vết cắn bình thường ... nó là một vết cắn chí mạng , mạch máu bị đâm thủng nhìn hằn chập vật thấy mà mắc cười .

- Công tử ... có sao không ... đứng dậy được không .
- Không sao .

Hạ Chiêu Mai nhẹ nhàng đỡ Lục Phúc Tâm đứng lên , A Xú ôm hông nhả nhó chạy tới .

- Tiểu thư ... nam nữ thụ thụ bất thân ... người mau buồn ra a .
- Ah ... cô nương ... tại hạ không sao ... tạ cô nương quan tâm ... tại hạ đi trước .

Phúc Tâm lùi lại mấy bước hướng Chiêu Mai cúi đầu rồi xoay đi , tay sờ lên vai xoa nhẹ .

Chiêu Mai đang tính đi theo nói gì đó thì bị A Xú ngăn lại .

- Tiểu thư ... mau về thôi .

- Ủ , Mĩ Mĩ về thôi em .

Chiêu Mai vẫn đưa mắt nhìn về vị công tử đã đi rất xa , sau đó cúi xuống bế Mĩ Mĩ trở về phủ .

Cô nương ơi cô nương , ta nhìn thấy tâm cô rồi nhé , mền người ta rồi phải không ... hắc hắc , Mĩ Mĩ cười ranh mãnh cúi đầu rúc vào ngực cô .

4. Chương 4 : Mĩ Mĩ Mất Tích .

Trời trong xanh , những làn gió ủa tới nhẹ nhàng , Hạ Chiêu Mai một thân y phục xanh mướt ngồi ngẩn ngơ một chỗ , lâu lâu lại thở dài , đôi tay trắng nõn đặt trên bàn day day chiếc khăn tay lụa màu hồng phấn , đôi mắt suy tư bên lên lâu lâu nâng lại cười tủm tỉm một mình .

- Mai nhi , con làm gì ở đây thế ?

Người tới là phụ thân của Hạ Chiêu Mai tên Hạ Uy Chiêu , ông rảo bước đi tới ngồi xuống ghế đá , Chiêu Mai đứng lên nhún người .

- Nữ nhi thỉnh an phụ thân .

- Ủm , Mai nhi ... ta tới là muốn hỏi con đã để ý đến vị công tử nào chưa .

Chiêu Mai xấu hổ đỏ mặt ngượng ngùng cúi đầu .

- Phụ thân ... con ... con ...

- Cái con nha đầu này , con xem con kìa đã 17 tuổi rồi đấy , tuy ta đã hứa là sẽ để cho con tự chọn phu quân nhưng mà nhiều bà mối tới hỏi con cho công tử nhà họ , phụ thân thật không biết nói làm sao .

Ông anh mình chính trực , chung thủy chỉ cưới 1 thê , vợ mất ông cũng không lập thêm thiếp , ông chỉ có một đứa con gái , ông muốn nó hạnh phúc tìm được người yêu thương nó , chăm sóc nó cả đời .

- Phụ thân , con để ý Lục công tử Lục Phúc Tâm ạ .

-Ồ , nguyên lai là có à .

- Phụ thân .

Chiêu Mai xấu hổ chạy đi , Hạ Uy Chiêu cười cười , đợi Chiêu Mai đi khuất ông liền gọi người .

- Người tới .

- Dạ , tướng quân .

- Người lập tức đi điều tra Lục Phúc Tâm cho ta .

- Dạ .

Tên lính quỳ trên mặt đất bỗng dưng đứng lên xoay người đi , Hạ Uy Chiêu thật muốn xem Lục Phúc Tâm này có gì tốt mà khiến con gái hắn động tâm .

Vừa về đến phòng đã thấy A Xú và hai cái nha hoàn chạy hớt ha hớt hải dáo dác tìm gì đó , Chiêu Mai đi đến ngạc nhiên hỏi :

- Mấy em làm gì thế ?

- A ... tiểu thư ... không ... không thấy Mĩ Mĩ đâu cả .

- Cái gì ? Tại sao không thấy ... không phải ta bảo các em trông nó à ... Mĩ Mĩ ... em đâu rồi ... mau ... mau tìm Mĩ Mĩ cho ta ... hu hu .

Khóe mắt đã ứa ra những giọt nước mắt , mang theo lo lắng Chiêu Mai chạy đi , hoa viên , nhà bếp , trong phòng , ngoài sân , mọi ngõ trong phủ đều đã tìm , vẫn không thấy , Chiêu Mai nức nở vừa đi vừa khóc .

- Mĩ Mĩ ... hức ... hức ... Mĩ Mĩ ... hu hu ...

- Mai nhi , con làm sao thế ?

Thấy trong phủ ồn ào nhốn nháo Hạ Uy Chiêu đi ra từ thư phòng hỏi , Chiêu Mai chạy tới ôm chầm lấy phụ thân của mình nức nở kể lể :

- Phụ thân , con không thấy Mĩ Mĩ ... hu hu ... ỨC TÌM Mĩ Mĩ CHO CON ... hu hu ... hu hu ...

- Được , phụ thân sai người đi tìm , người tới dừng mọi công việc đi tìm Mĩ Mĩ cho tiểu thư , tìm được thưởng 100 lượng .

Tiền thưởng không nhỏ nha , 100 lượng tương đương một năm tiền công , trong phủ 130 người đều dừng công việc đi tìm một con chó .

Lúc này ở trong rừng xanh , chim hót líu lo , tiếng nước róc rách chảy , Mĩ Mĩ buồn chán nằm trên tảng đá nhép nhép miệng , ở trong phủ hết ăn lại ngủ , không ngủ thì dờn với tiểu thư họ Hạ , làm chó sao mà nhàn dữ trời .

Về tai lên , có tiếng bước chân , có sát khí , có cao thủ , hay ... rất hay ... đi xem một chút nào , nghĩ xong cô liền chạy đi .

Xa xa một nam tử áo đen đội mũ rộng vành che kín mặt bằng một tấm vải lụa màu đen , tay vác trường kiếm ung dung tự tại đứng ở giữa , chung quanh 500 cao thủ quay quanh , ai nấy đều bắn về phía chàng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống .

- Hàn Dạ , người hủy hoại tổ chức của chúng ta khiến chúng ta có nhà mà không về được , người rút cuộc là có ý gì ?

Nam tử áo đen lạnh lùng phun ra vài chữ khiến người ta tức muốn hộc máu :

- Chẳng có ý gì , chỉ là ta thích .

- Người ... tất cả lên , giết chết hần cho ta .

Nghe được lệnh 500 cao thủ cùng lên , Nam tử áo đen xoay nhẹ trường kiếm , gió thổi lên lá bay tứ tung , chàng nhảy lên vung trường kiếm chém ngang , mười cái đầu bay xuống đất kèm theo giọng khinh bỉ :

- Chỉ dựa vào các người , muốn mạng của ta kiếp sau hãy tới .

Quá tàn khốc , oa oa cái này thật là cường đại , hần thật bá đạo , bắt quá nàng chỉ mới một chọi 100 mà hần một chọi 500 , phải nói người này hiển nhiên là cao thủ .

Mĩ Mĩ chỉ thấy đầu rơi lăn lóc , máu nhuộm đỏ cả rừng , chỉ hận bản thân không thể bay ra cùng đùa , hiện tại một con chó nhảy ra chỉ có một con đường đó là bị chém chết .

Nửa canh giờ sau đã thấy nam tử toàn thân đầy máu , mà 500 người chỉ còn lại vài chục người , chàng bắt đầu thở dốc , một lát sau người người ngã xuống làm ma không đầu , còn chàng đứng sừng sững ở đó , quay lưng nhìn về phía bụi cây , trường kiếm trong tay ném đi .

Kiếm đâm trúng cây , Mĩ Mĩ đổ mồ hôi lạnh , hần quả nhiên phát hiện nàng , nhưng thân thủ nàng đã nhanh né được một nhát chí mạng đó , người này phi phạm , nếu nàng là nàng trước đây có thể đem người này nào đối thủ xứng tầm .

- Gâu gâu gâu ...

Mắt thấy chỉ là một con chó , chàng hừ lạnh rồi bỏ đi , máu chảy xuống , mùi tanh bốc lên nồng nặc , chàng đi đến đâu nơi đó nhỏ vài giọt máu , đi qua một cái miếu hoang thì trời đổ mưa to , chàng ngã nhào , mũi chảy máu đen .

Mĩ Mĩ dôi theo chàng , cô nhảy tới cắn vào cổ áo chàng rồi kéo vào trong miếu , mẹ nó tên này nặng quá , mặt chàng cọ cọ qua đất , chiếc mũ đã rơi ra , tóc chàng xõa nhẹ xuống , máu loãng theo nước mưa trôi đi thấm vào đất tạo thành một hàng dài giống vết hơi nước khi máy bay bay qua .

Mĩ Mĩ nhìn mặt hắn , da trắng pha chút bầm đất nhem nhuốc , cư nhiên hắn là một mỹ nam a , máu đen từ mũi chảy ra , hắn trúng độc , Mĩ Mĩ nhìn khắp thân thể hắn quả nhiên có một vết chém , quả là cực độc khó giải , tên này trúng song độc .

5. Chương 5 : Mĩ Mĩ Cứu Người Rồi Chết .

Nói đến song độc là hai loại độc chết người , bò cạp độc và rắn độc , trúng song độc không có thuốc giải , người may mắn gặp được ta người có thể đem người từ địa phủ trở về .

Mĩ Mĩ bốn chân chạy đi trong mưa , tìm tìm kiếm kiếm , ha ha đây rồi ... đất hoang nhất định là có cây này mà , Mĩ Mĩ dùng miệng nhổ lên vài cây dền cơm sau đó ngậm chạy về miếu .

Nhưng làm sao để nghiền nát chúng đây , không có tay sao làm , đột nhiên liếc nhìn hắn một cái rồi lắc đầu , kệ cha hắn ... nước dãi chó thì làm sao chứ ... cứu sống hắn là được rồi .

Cô nhai nhai rồi phi lên đứng trên người hắn , dùng chân trước vạch miệng hắn ra , nhả thuốc xuống ắn ắn chân lên miệng hắn , tốt ... nuốt đi . Tuy cho hắn ăn nước dãi chó cảm thấy có lỗi nhưng cũng chỉ bất đắc dĩ mà thôi , Số bã dền cơm còn lại liền đắp lên vai hắn nơi vết chém đã sẫm đen lại .

Người nợ ta một mạng đấy , không có ta bây giờ người đã ở dưới kia làm bạn với thay ma rồi , lạnh quá , toàn thân cô ướt sũng , cô lắc mình nước mưa dính trên người vẫn tung tóe .

Nam tử bắt đầu cử động bàn tay , mơ hồ từ từ mở mắt , thấy ai đó đang ở bên mình , ai ... là ai , vận nội công , mình trúng song độc , chết rồi ư . Trúng song độc tùy người mà sinh ra ảo giác , không biết Hàn Dạ nhìn Mĩ Mĩ thành cái dạng gì liền hướng cô một chưởng đánh tới , bắt được sát khí liền quay lại nhưng không né được , một chưởng đánh tới cô vẫn ra mình đập vào bàn thờ .

- Ặng ... ử ử ...

Mẹ kiếp , không nghĩ hắn trúng độc mà lực còn mạnh như vậy , ta biết người sinh ảo giác nhưng không ngờ nội lực người thâm hậu hồi phục nhanh như vậy , miệng phun ra vài bã dền cơm kèm theo máu , Mĩ Mĩ rên khẽ :

- Ủ ... ử ...

Cứ tưởng một canh giờ sau hắn mới tỉnh ai dè nhanh thế liền tỉnh , biết thế tránh xa hắn một chút thì đầu thế dính một chưởng thế này ... đau quá ... không cử động được .

- Người ...

Hắn trừng mắt nhìn Mĩ Mĩ , lại nhìn bã dền cơm do nàng phun ra , nhìn lại bản thân mình biết ngay hiện tại xảy ra việc gì , là nó tìm thuốc cứu mình , không ngờ song độc cũng có thể giải , Hàn Dạ tái mặt đứng lên , toàn thân run nhẹ hướng Mĩ Mĩ phun ra vài chữ :

- Tự người chuốc lấy , đừng trách ta .

Sau đó bỏ cô lại rồi rời đi , ngoài kia mưa đã tạnh , trời bắt đầu lộ ra ánh nắng , Mĩ Mĩ giận run người , tên thối tha , ta cứu người một mạng người lại đối với ta lấy oán báo ân , để ta gặp lại ta cắn chết người , ta thề với trời sẽ cho người sống không bằng chết .

Đau quá , xương cốt rã rời , toàn thân không có lực , lạnh quá , Mĩ Mĩ thở dốc , lại chết sao , sao số mình lại đen thế này , mình không muốn chết , còn có người cần mình bảo vệ ... cô ngất đi .

Ba canh giờ sau có tiếng hét lớn của một nô bộc :

- Tìm thấy rồi , tìm thấy nó rồi .

- Đâu đâu ...

- Nó ... nó chết rồi ... làm sao đây .

Mấy người bàng hoàng , lo sợ nhìn nhau , có người đi đến lấy vải bọc nó lại .

- Vẫn đem về .

Đoàn người trở về phủ đi vào tiền sảnh , Chiêu Mai chạy ra dáo dác nhìn , đôi mắt đỏ hoe sưng lên :

- Đâu , Mĩ Mĩ của ta đâu ... nó đâu .

- Tiểu thư ... nó ... nó ...

Một người đặt một cái bọc xuống rồi mở ra , anh đứng lên lùi lại cúi đầu , một tiếng thét kinh hoàng vang lên :

- Không ... không ... Mĩ Mĩ ... Mĩ Mĩ ... hức hức ...hu hu hu hu ...

Cô chạy đến quỳ sụp xuống ôm nó khóc nức nở , ôm chặt , ôm rất chặt , hai hàng nước mắt kéo nhau mà rơi .

- Không ... em đừng chết ... đừng chết mà ... hu hu ... hức hức ... đừng chết mà ... hu hu hu hu ... Mĩ Mĩ ơi ... hu hu hu hu ...

Cô ôm nó về phòng đóng sầm cửa , chốt bên trong thút thít , tiếng gõ cửa một lúc một lớn , Hạ Uy Chiêu lo lắng gọi :

- Mai nhi , mở cửa ra , chúng ta đem nó đi mai táng nha con .

- Không ... để con một mình ... hức ... ư ư ...

Giọng nói không lớn cũng không nhỏ từ phòng dội ra , Hạ Uy Chiêu thở dài sau đó bảo mọi người rời đi , một lát sau nếu Chiêu Mai không ra ông sẽ sai người phá cửa đi vào mang Mĩ Mĩ đi chôn , A Xú ở ngoài canh chừng tiểu thư của mình .

6. Chương 6 : Sống Hết Kiếp Chó Trở Lại Kiếp Người .

Hạ Chiêu Mai buồn bã , sụt sịt tiếng lớn tiếng nhỏ , mắt nhìn vào sinh vật đã lạnh ngắt trong vòng tay , vuốt ve nó lần cuối , cô đứng dậy định mở cửa đi ra bỗng chợt trong tay cô ánh sáng lóe lên như ánh mặt trời mang đôi mắt cô nhắm lại đầu nghiêng qua .

Trên tray cô bắt đầu nặng dần , cô ngồi xuống nheo mắt đặt vật đang phát sáng xuống đất , cô giật mình la theo phản xạ :

- Á ...

- Tiểu thư , chuyện gì thế ạ ... tiểu thư mau mở cửa ...

A Xú bắt đầu lo lắng gọi cửa , Chiêu Mai đâu còn tin vào mắt mình , cô lùi lại bủn rủn luồn cuống ú ớ :

- A Xú ... có ai ngoài đó không .

- Dạ không , chỉ có mình em .

- Được rồi , em vào nhưng không được hét lên đâu đấy .

Hạ Chiêu Mai mở cửa kéo A Xú vào rồi đóng sầm cửa chốt lại , A Xú đang tính mở miệng hỏi thì cảnh tượng trước mắt làm cô không khỏi kinh hoàng muốn hét lên , nhưng đã bị Chiêu Mai nhanh chóng lấy tay bịt miệng cô lại , A Xú liếc qua chỉ thấy Chiêu Mai nhỏ tiếng thì thầm :

- Em đừng có hét lên được không .

A Xú gật đầu , Chiêu Mai thả cô ra , cô liền hỏi nhỏ :

- Tiểu thư , cô ta là ai ? Trông cô ta thật kì quái .

Nữ tử nằm đó một thân y phục màu đen bó sát , để lộ đôi vai và đôi chân trắng nõn nà như tuyết mùa đông , đôi môi hồng lán bóng như cánh sen nở rộ , mái tóc màu tím than đo đỏ xõa dài trên đất , lông mày mảnh và dài được tỉa gọn gàng , nàng như tiên nữ ngủ say , rung rung mi mắt theo những làn gió nhẹ thổi vào phòng .

- Là Mĩ Mĩ .

- Gì ạ .

A Xú rống lên , Chiêu Mai nhăn mặt suyt một tiếng .

- Đã bảo là em đừng có la lớn mà .

- Em xin lỗi .

Chiêu Mai sờ lên tay Mĩ Mĩ , ầm ... có thân nhiệt tất nhiên không có chết , lại cúi xuống áp tai lên ngực cô , có nhịp tim ... nàng không có chết , sau đó mở miệng nói :

- A Xú mau giúp ta dìu Mĩ Mĩ lên giường .

- Dạ tiểu thư .

Một lát sau có người đến gõ cửa nói là muốn đem Mĩ Mĩ đi chôn , A Xú theo lời Chiêu Mai dặn ôm cái bọc đi ra ngoài , lúc về A Xú còn mời thêm đại phu , mọi người nghĩ chắc là khám cho tiểu thư nên cũng không tò mò gì .

- Đại phu , cô ấy thế nào rồi .

- Cô nương này bị ai đó dùng lực đã thương , không nguy hiểm đến tính mạng , chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là không việc gì .

- Cảm ơn đại phu , A Xú tiễn đại phu .

- Dạ , đại phu mời đi lối này .

- Vậy lão phu về trước .

Đại phu đi theo A Xú , Chiêu Mai vẻ mặt ôn nhu nhìn nữ tử đang ngủ trên giường rồi cười nhẹ , không ngờ Mĩ Mĩ lại có thể biến thành người , chuyện này mà nói ra chắc cả thiên hạ chả có ai tin , nếu không tận mắt thấy có lẽ cô cũng không thể nào tin được .

Hôm sau Chiêu Mai hơn hử xuống bếp , nói là muốn ăn canh gà , A Xú đã đi ra ngoài mời thợ may theo lời dặn của Chiêu Mai .

Hạ Uy Chiêu thấy nữ nhi của mình cười cười vui vẻ ông cũng không nói gì , sợ đem chuyện Mĩ Mĩ nhắc lại sẽ làm con gái buồn , ông thở dài bước lên xe ngựa để đi lên triều .

Lúc này Mĩ Mĩ đã tỉnh , bắt đầu xem xét bản thân , cô hơn hử ngồi ở trước gương xoay qua xoay lại , ha ha ha ... đúng là mình nhưng so với mình ở hiện tại thì đây trẻ hơn , nhìn mình giống như mười năm trước đi thi hoa hậu vậy , ở hiện tại cô đã 26 tuổi nhưng người trước cái gương đồng này lại là thiếu nữ 16 ... ôi ôi mình hạnh phúc khi lấy được tuổi xuân ... a ... còn bộ y phục cổ đại này thật là làm mình thêm kích động không thôi .

Có tiếng bước chân , Mĩ Mĩ xoay người chỉ thấy cửa mở , nữ tử váy hồng bước vào nhìn cô mỉm cười nói :

- Đã tỉnh .

- Tiểu thư .

Nhận ra cô liền gọi một tiếng , Chiêu Mai đóng cửa lại , đi đến bên cô nhẹ nhàng hỏi :

- Mĩ Mĩ , có phải là em không ?

- Phải , ta là Tạ Mĩ Mĩ là con chó cô đã nuôi .

Nghe được lời này , Chiêu Mai mừng quýnh lên ôm chầm lấy cô rưng rưng nước mắt :

- Tốt quá rồi ... ta rất lo cho em ... ta còn tưởng sẽ không bao giờ trông thấy em nữa .

- Tiểu thư ... ta sẽ bảo vệ cô ... ta nợ cô một ân tình ... ực .. ực ...ách , ta đói .

Bụng Mĩ Mĩ đang đánh trống biếu tình , Chiêu Mai dùng khăn tay lau nhẹ lên mắt mỉm cười .

- Đợi một chút liền cho em ăn cơm .

Nói xong vuốt vuốt đầu cô , Mĩ Mĩ không chán ghét để mặt cho Chiêu Mai vuốt đầu xoa tóc nàng . Lúc bọn nô tỳ dọn cơm phát hiện trong phòng có thêm một người nữa ngoài tiểu thư nhà họ , mới đầu giật mình đôi chút nhưng cũng không muốn hỏi gì đành để thức ăn ở trên bàn rồi đi ra .

Hai người dùng cơm , Mĩ Mĩ vừa ăn vừa nói :

- Tiểu thư , ta nấu còn ngon hơn thế này , nếu cô muốn ăn cứ nói , ta nấu cho cô ăn .

-Ồ , em biết nấu sao .

- Tất nhiên , ta là thiên tài thứ ta biết còn nhiều lắm .

- Ha ha , hôm nào ta cũng muốn thử một chút .

- Được .

Cả hai nói chuyện rôm rả , Mĩ Mĩ không ngờ mình có thể trở thành người nên cả đêm không thể ngủ , chỉ sợ một khi nhắm mắt lại sẽ giống như cô bé lọ lem trở về với thực trạng vốn có .

Ngày hôm sau , Mĩ Mĩ mở bừng hai mắt , không biết là ngủ lúc nào liền bật dậy nhảy đến cái gương , a ... nàng không có nằm mơ ... vẫn bình thường ... vẫn hình dáng này ... nàng thực sự trở thành người a .

7. Chương 7 : Hai Màu Trắng Đen .

Chiêu mai ngó ra cửa gọi lớn :

- A Xú , chừng nào thợ may Liễu mới tới .

- Dạ hôm nay ạ ,hôm qua Liễu thăm nói thế .

A Xú đang quét sân lại nhìn ra cửa chính thì thấy một bà béo úc ních đi vào trên tay cầm một sấp vải .

- A , tiểu thư ... Liễu thăm tới rồi ạ .

- Mau bảo bà ấy vào đây .

A Xú vút đi cái chổi hướng Liễu thăm mời , vừa bước vào cửa đã nghe Liễu thăm nói liên tục , tâm trạng vui vẻ .

- Tiểu thư , ta nói người xem chỗ ta có rất nhiều vải đẹp , chất lượng tốt , đảm bảo mặc lên sẽ thoải mái vô cùng , đây ta có mang tới vài mẫu cho người chọn a .

Vừa nói vừa đem vải đặt lên bàn ba la ba la nói tiếp :

- Đây tiểu thư chọn đi , ta nói màu này tao nhâ ôn nhu rất hợp với tiểu thư a ... còn có tấm này ...

- Thăm , ta mời thăm tới là lấy số đo của muội muội ta , đem may cho nàng vài bộ y phục .

- A ...

Liễu thăm tay cầm khúc vải xanh lục a một tiếng rồi ngó sang , mắt thấy nữ tử y phục lụa màu xanh da trời đứng cạnh Hạ tiểu thư liền ồ lên :

- Cô nương thật xinh đẹp .

Chiêu Mai vốn là biết Mĩ Mĩ xinh đẹp , không đợi Liễu thăm bình phẩm liền kéo Mĩ Mĩ qua chỗ bà .

- Muội chọn đi , Liễu thăm may y phục rất đẹp .

- Đúng nga , chỗ ta là hiệu may số một ở Phượng Kỳ đấy , đảm bảo cô mặc y phục chỗ ta sẽ tăng thêm vẻ đẹp của cô a .

Cái bà này đúng là miệng ngọt như mía lùi , nhưng những màu này quá sặc sỡ mình không thích , Mĩ Mĩ liếc qua lắc đầu lạnh nhạt :

- Ta không thích những màu này , ta thích nhạt , thích đen và trắng .

- Hả .

Liễu thẩm há hốc mồm , cứ nhiên những màu này là màu mà các cô nương ưa chuộng yêu thích , nay lại có người từ chối một cách trắng trợn như vậy , lại thích hai màu của chết chóc và lạnh đậm , cô nương này làm bà sững sờ một lúc .

- Liễu thẩm , muội ta thích yên tĩnh lạnh đậm , thích nhữ thứ không sắc , thẩm cứ đo cho nàng hai y trắng hai y đen và một số y nhạt nhạt là được .

- À , được rồi ... cô nương làm ta ngạc nhiên đấy .

Bà hướng Mĩ Mĩ đi tới cười cười đo đo , miệng không ngừng nói :

- Ô ... tiểu cô nương này thân hình thật đẹp a , ta đo cho không biết bao nhiêu khuê nữ mà chưa thấy người nào đẹp như cô a .

Mĩ Mĩ xanh mặt , Chiêu Mai cười tủm tỉm , lúc Liễu thẩm trở về thì Hạ Uy Chiêu từ thư phòng đi tới .

- Mai nhi ... Mai nhi ...

- Dạ .

Chiêu Mai đi ra thỉnh an , mắt thấy con gái không sao ông mới an tâm một chút , hôm qua đến giờ bận rộn nhiều việc giờ mới tới thăm nữ nhi của mình , nhưng lại phát hiện một thiếu nữ đứng cạnh nữ nhi ông ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương này là ...

- Là muội muội ...

Chưa nói hết câu Mĩ Mĩ cúi đầu hướng Hạ Uy Chiêu nói một câu làm cả hai kinh ngạc :

- Ta là hướng con gái ông bảo vệ , ai tổn thương nàng ta liền đem kẻ đó đâm chết .

Lời này nói ra Uy Chiêu liền hiểu , nàng chính là muốn làm cận vệ bảo hộ con gái ông , chính là cái kiểu dùng sinh mạng bảo vệ chủ tử . Ông không tin thiếu nữ nhìn có vẻ trời gà không chặt này có cái gì liền muốn thành cận vệ .

Ông muốn đánh Chiêu Mai một chưởng , không có dùng lực , một chưởng này nếu trúng cũng chỉ là đẩy té nàng , Mĩ Mĩ thân thủ nhanh gọn mới đây còn đứng cạnh con gái ông mà bây giờ chớp mắt một cái đã đứng sau lưng ông .

Ông cứng đờ tại chỗ ... a ... huyết đạo của ông đã bị phong tỏa , hảo thân thủ , ông còn chưa động thủ liền bị chế ngự .

- Không cần thử ta , ta nợ nàng một cái ân tình , bảo hộ nàng là trách nhiệm nên có .

- Phụ thân , người làm sao a ... sao đứng bất động lại không nói gì .

Mĩ Mĩ đi đến chỗ Chiêu Mai , huyết trên người ông tự nhiên giải , không thể tin được , đây thật sự là cao thủ , cô nương này một chiêu điểm toàn bộ huyết vị lại có thể cách không giải huyết , cao thủ quả thật là cao thủ .

Đương nhiên , nàng mới 16 năm mới có thể học được tuyệt kỹ , ở đây đối thủ của nàng chưa chắc đã có , bỗng nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh một nam nhân , Mĩ Mĩ thật muốn đem hắn từ trong đầu lấy ra mà xé xác .

- Hảo , ta giao Mai nhi cho người .

Hạ Uy Chiêu hướng Mĩ Mĩ gật đầu đồng ý , ông tin tưởng vào nữ tử này .

- Được .

- Không biết cô nương tên gọi ra sao .

- Tạ Mĩ Mĩ .

Một câu nói của Mĩ Mĩ làm Uy Chiêu sững người , quay mặt qua chỗ Chiêu Mai , thấy cô vẫn bình thường đã thế còn rạng rỡ hơn , ông cũng an tâm một chút , vạn nhất làm nàng nhớ đến con chó đã chết thì nàng sẽ u buồn .

- Tạ cô nương , Mai nhi phiền cô nương , ta đi trước .

- Được .

Chiêu Mai nhún người , mắt thấy phụ thân đã đi khuất , nàng quay sang hớn hỏ nói :

- Mĩ Mĩ , chúng ta đi ra ngoài dâng hương .

Một tay kéo nàng đi , miệng gọi :

- A Xú , chúng ta đi dâng hương , em chuẩn bị một chút .

- Dạ , tiểu thư .

8. Chương 8 : Phượng Kỳ Có Tiên Nữ Hạ Phàm .

Chỉ thấy Chiêu Mai tươi cười rạng rỡ chỉ chỉ trỏ trỏ cười hi hi ha ha , Mĩ Mĩ mặt lạnh cau có với bao ánh nhìn bắn vào mình , chỉ một cái liếc mắt của cô đã cướp đi trái tim của các chàng .

- Oa ... xinh quá .. nàng bắt quá là tiên nữ a .

- Trời ơi mỹ nhân , không thoa phấn , không búi tóc , không cài trâm ... ô ô ... tóc cô ấy đẹp chưa kìa .

- Không biết tiểu thư nhà ai ... hình như từ phủ đại tướng quân đi ra a .

- A ... cô ấy đi cùng Hạ tiểu thư .

- Tôi nghe Hạ tiểu thư gọi cô ấy là muội muội a .

- Chắc bà con xa đến chơi ... thật sự xinh đẹp a ...

Xôn xao , bàn tán , Mĩ Mĩ thấy miệng lưỡi thế gian thật là đáng sợ , chuyện gì cũng có thể đem ra bàn tán .

- Mĩ Mĩ , A Xú chúng ta đi tới tiểu lầu trước mặt dùng cơm đi .

- Được .

- Vâng , tiểu thư .

Ba người di chuyển , ánh mắt của bao người nhìn theo , bỗng từ trên lầu ba của tiểu lầu truyền đến một tiếng la của một tiểu oa nhi .

- A ... a ...

Mĩ Mĩ một tay cầm dải lụa bên cạnh cô bán hàng nhẹ giọng :

- Đại thẩm mượn dùng một lát .

Soạt , lụa tung bay thẳng tắp tới lầu 3 rồi quấn chặt vào cột , chỉ thấy nữ tử một tay nắm dải lụa kéo nhẹ theo đà bay lên , tóc đuôi bay theo gió , thân hình uyển chuyển lướt trong không trung , tay kia của nàng nhanh như chớp ôm được tiểu oa nhi 4 tuổi đang rơi từ lầu 3 xuống , chân nàng đạp vào cột theo đà bay ra , giống như một vận động viên leo núi chuyên nghiệp .

- Kha nhi hu hu hu hu ...

Trên lầu một thiếu phụ đang khóc rống lên , nhưng chỉ khi cô nhìn thấy con mình an toàn ở dưới đất cô mới hoàn hồn , mang theo lo lắng chạy xuống lầu .

- Mĩ Mĩ , em không sao chứ .

- Ừm ... không sao .

- Tiểu oa nhi , về sau cẩn thận .

- Tạ tỷ tỷ xinh đẹp .

Thiếu phụ đã chạy xuống tận nơi , ôm chầm lấy con trai khóc rống :

- Ô ô ... con trai ta ... kha nhi của ta ... hu hu hu hu ...

- Mẫu thân .

Mĩ Mĩ cầm vải lụa hướng cô bán hàng xin lỗi :

- Xin lỗi , làm lụa của thắm vướng bụi , sẽ đền cho thắm .

- Không sao , một chút bụi phải đi liền sạch , cô nương là cứu người mới dùng không cần để ý .

A Xú chạy nhanh đến đưa cho thắm hàng lụa 1 lượng , 1 lượng này có thể mua 10 dải lụa nhưng đây là đền cho người ta , mọi người xung quanh ồ lên , đang chuẩn bị vào tiểu lâu thì có tiếng gọi :

- Đa tạ các vị cô nương cứu con trai ta , lại còn làm các cô tốn tiền , xin nhận của ta một lấy .

- Ấy , tẩu tẩu đừng làm thế , muội muội nhà ta thấy chuyện bất bình liền giúp huống chi đây là cứu người .

Chiêu Mai đỡ thiếu phụ đứng lên , Mĩ Mĩ vẫn một khuôn mặt lạnh gặt đầu .

- Về sau cẩn thận một chút .

Mĩ Mĩ một tay cầm đũa một tay che miệng ngáp , trước giờ toàn giết người , giờ thì cứu người , không biết khi nào mới gặp được tên nam nhân chó chết đó , để ta gặp được ta rạch rách mặt nhà người , đưa mắt nhìn ra cửa Mĩ Mĩ a lên một tiếng nói :

- Lục Phúc Tâm kìa tiểu thư .

- Đâu .

Chiêu Mai nhìn ra , đúng là công tử Phúc Tâm , cô đứng lên đi ra ngoài .

- Công tử , Phúc Tâm công tử .

- A , nguyên lai là tiểu thư , cô đi đâu thế .

- Ta lên miếu dâng hương , hiện tại đã về nhưng nắng lên cao quá phải dùng chân dùng cơm , công tử dùng cơm cùng chúng ta đi .

- Ấy không được ... tôi ...

Đang lúng túng thì Chiêu Mai cười nhẹ ngỏ lời :

- Công tử giúp ta , ta còn chưa trả ơn , hiện tại mời công tử bữa cơm xin công tử đừng phụ lòng .

- Đúng đó , Lục công tử giúp ta canh chừng tiểu thư một lát , ta và A Xú đi mua một ít đồ a ... sẽ quay lại sau ...

Nói xong kéo A Xú đi , A Xú chẳng hiểu mô tơ gì ứ ớ :

- Ủa , sao lôi em đi ... em còn chưa ăn xong .

- Người đó chả hiểu gì cả , mau đi thôi , đừng làm kỳ đà cản trở họ hẹn hò .

- Hẹn hò là gì ?

Mĩ Mĩ thở dài , có giải thích cũng vô ích , liền lôi A Xú đi qua cửa hàng bán cước câu cá kể bên tiểu lâu , bỏ mặt một nam một nữ đang ngượng ngùng đứng nhìn nhau .

Trời nắng đang dịu đi , dân chúng ồ lên , trên không trung chỉ thấy một nữ tử bay qua , nàng lướt đi trong gió , tóc xòa tung bay , mái tóc ánh đỏ đỏ thu hút tầm nhìn của mọi người , nữ tử một thân lam y nhạt với làn da trắng tuyết lượn lờ trên cao như những đám mây đang nhảy múa .

- Tiên nữ ...

- Đâu ... woa ...

Mĩ Mĩ cười lạnh leo nhéch môi , tốt ... dây cước rất chắc , A Xú nhìn nàng nhảy xuống trầm trồ :

- Ô ... tỷ làm ta kinh ngạc không thôi ... ta tưởng trước đây tỷ là một con ... ách ... ta xin lỗi ... bây giờ nhìn tỷ như tiên nữ giáng trần a .

- Mau đi thôi .

Hai người trở lại , tam biệt Lục công tử rồi trở về phủ , nhưng dân chúng vẫn cùng nhau đồn miệng , nói là có tiên nữ hạ phàm cứu vớt chúng sinh , rồi đây Phượng Kỳ của chúng ta sẽ thịnh vượng hơn , mùa màng tươi tốt hơn , dân chúng ấm no hơn .

9. Chương 9 : Nhầm Hoàng Thượng Với Hải Hoa Tặc .

Hạ Uy Chiêu ngồi ở ghế uống trà , có người chạy vào quỳ xuống cúi đầu .

- Bẩm tướng quân , không phụ sự kỳ vọng của ngài , thuộc hạ đã điều tra song công tử Lục Phúc Tâm .

- Nói .

- Vâng , công tử Lục Phúc Tâm cha mẹ đã mất , công tử ở một mình , tính tình hiền lành thật thà , chịu khó , làm lụng giỏi , hay giúp đỡ mọi người , được mọi người quý mến , năm ngoái công tử đi thi nửa đường được tin mẫu thân bệnh nặng liền không thi trở về chăm sóc người , hai tháng sau mẫu thân công tử mất , tiền giành dụm dùng vào việc thuốc thang và mai táng mẫu thân , công tử năm nay tính đi thi sớm mong đỗ đạt để vinh danh gia đình , hiện tại công tử vẫn chưa có ý trung nhân .

- Được rồi , lui xuống lĩnh 30 lượng .

- Tạ tướng quân .

Hạ Uy Chiêu nhắm mắt , day day trán , nữ nhi quả là có mắt nhìn , không chê xuất thân , chỉ cần đối với con gái ta một lòng một dạ khiến cho nó hạnh phúc là được .

Trời một lúc một tối dần , tại một cái bàn đã đầy ắp thức ăn , Hạ Uy Chiêu không ngừng khen ngợi :

- Lý đầu bếp nấu những món này ăn thật ngon a .

- Đúng đấy , ăn rất ngon .

- Không phải đầu lão gia , những món này là do Tạ cô nương nấu , nô tài chỉ là đứng một bên học hỏi .

- Ô ... muội nấu ăn ngon lắm .

- Vậy ăn nhiều một chút .

- Tạ cô nương trẻ tuổi nhiều tài , ta thực khâm phục .

- Tướng quân quá lời rồi .

Đương nhiên đồ ăn ta nấu chỉ có ngon chứ không có dở , cá kho đậu phụ , sườn kho ngũ sắc , tôm hấp , cơm hấp lá sen , sườn nướng tỏi , thịt thăn lợn nhồi nấm hương , những món này ở đây chưa chắc đã có .

Trời tối hẳn , trời đầy sao li ti , ánh trăng chiếu rọi , dưới ánh trăng mọi vật đều như to lên , gió thổi qua lá khẽ lay động , Mĩ Mĩ đứng bên cửa sổ sâu nào , đằng sau có tiếng gọi :

- Mĩ Mĩ , muộn rồi ngủ thôi .

- Ừm .

Đóng cửa sổ , nàng leo lên giường nằm cạnh Chiêu Mai , Chiêu Mai kéo chăn đắp cho nàng , một lúc sau cả hai chìm vào giấc ngủ .

Nửa đêm vắng lặng , tiếng bước chân kèm theo tiếng động nhỏ , nữ tử đang say giấc bỗng mở mắt bật dậy ... có người .

- Người đứng yên ở đây nhé , thần đi nhanh rồi về .

Nam tử ôm bụng chạy nhanh đến nhà xí cuối hành lang , để lại một thân nam tử đang ngơ ngác nồng nặc mùi rượu cùng mùi xạ hương thoang thoảng , chàng nhú mi thỉnh thoảng lại nấc lên vài cái .

Chàng mơ mơ màng màng đi đến một căn phòng đẩy cửa vào , cửa không mở chàng một chưởng đánh tới , khúc gỗ chốt bên trong gãy đôi , từ trong một lực đá ra , chàng né được một đòn nhưng đòn thứ hai đỡ không nổi , chàng zăng ra ngoài .

Nữ tử thân mặc đồ ngủ trùm mắt giận dữ quát lớn :

- Nửa đêm nửa hôm đến đây hái hoa tặc , ngươi muốn chết .

- Khụ ... khụ ...

Nam tử nằm đó nôn ra bao nhiêu là rượu , tối quá chàng không thấy rõ được gì , chỉ nghe thấy có tiếng quát của một nữ tử rồi ngất đi .

Mĩ Mĩ cũng không nhìn ra người kia như thế nào , Chiêu Mai vừa mới tỉnh đi ra dũi dũi mắt nói :

- Chuyện gì vậy Mĩ Mĩ .

- Hắn nửa đêm nửa hôm phá cửa vào phòng , ta một chưởng đánh hắn ra .

Chiêu Mai hoảng hốt la lên :

- Người tới bắt hoa tặc ... cứu mạng a ...

- Ách ... tiểu thư đừng quá kích động ... ta liền đem hắn giết đi .

Mĩ Mĩ đi đến hướng nam nhân hừ lạnh một cái , tên ngu ngốc , đã uống rượu mà còn ngủi xạ hương , hai thứ lẫn lộn chỉ làm cho người yếu đi mà thôi , một chân đạp lên ngực nam tử , ánh mắt tà mị liếc qua .

- Người hái trộm hoa độc rồi , ta tiễn ngươi .

- A ... a ... ngươi ... người tới ... có thích khách ...

Nam tử kia quay lại nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền hô lớn trực tiếp bầy lên hướng Mĩ Mĩ động thủ .

Mĩ Mĩ xoay người chớp mắt đã đưa tay bóp cổ nam nhân đang bay tới .

- Muốn cùng ta động thủ ngươi chưa đủ tuổi .

- Ngươi ...

Nam tử giận dữ , hẳn đường đường là tứ đại hộ pháp võ công cái thế mà lại không tiếp được một chiêu của một nữ tử , nhục ời là nhục .

Duẩn Phong giận tím mặt , không phải hắn không muốn động thủ mà là toàn bộ huyết đạo trên người hắn đã bị điểm , nữ nhân này quá cường hãn .

- Ta tiễn ngươi .

- Mĩ Mĩ đừng giết người , tha cho hắn đi .

Chiêu Mai ở ngay cửa run run sợ sệt nói , Mĩ Mĩ ngó sang .

- Tiểu thư cô đừng ngây thơ quá , mềm lòng với địch chính là hại bản thân mình , ai biết hôm nay thả chúng lần sau chúng có đến tìm ta tính sổ .

Sau đó dồn dập nhiều tiếng bước chân đi đến , Hạ Uy Chiêu hoảng hốt liền hô lớn :

- Mau dừng tay .

- Phụ thân mau bắt họ , họ muốn hái hoa tặc a .

- Cái gì ?

Hạ Uy Chiêu chấp tay quỳ xuống hướng nam tử nằm ở đất hoảng sợ nói :

- Thần quân giáo nhi nữ không nghiêm buồn lời mạo phạm xin hoàng thượng tha tội .

- Mai nhi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì .

Ông lại quay sang Chiêu Mai , cô ấp úng đang tính nói ra nhưng Mĩ Mĩ cướp lời :

- Tướng quân , không phải lỗi của tiểu thư , là hắc nữ đêm vào phòng tiểu thư ta mới động thủ .

Vừa nói vừa chỉ tay về người đang nằm bất động trên đất , tay còn lại vẫn ở trên cổ người kia .

Uy Chiêu đen mặt hiểu ra vấn đề , cười ngượng ngạo nói :

- Tạ cô nương mau thả Phong hộ pháp ra đã . Mĩ Mĩ buồn tay , nguyên lai người nằm ở kia là hoàng thượng , không nên chọc giận , ngờ đâu hắc nữ điên liền mang cả nhà tướng quân xử trảm thì sao .

- Người tới cứu hoàng thượng về phòng .

- Phong hộ pháp , hiểu lầm ... là hiểu lầm .

Uy Chiêu hướng hắc nữ nói , hắc nữ biết chuyện này mà đồn ra ngoài sẽ làm mất hết danh dự của hoàng gia , đương nhiên hắc nữ sẽ không nói gì , nhưng mà nữ nhân kia cứ thế mà đi không giải huyệt đạo cho hắc nữ .

Cả hai nữ tử đã vào phòng , Mĩ Mĩ liếc xéo hắc nữ một cái khiến hắc nữ rùng mình , huyệt đạo tự nhiên được giải khiến hắc nữ tròn mắt ngây ngốc , ánh trăng bị những đám mây che đi giờ đã hiện ra rọi xuống , hắc nữ chỉ thấy nữ tử xinh đẹp khép cửa lại .

Hắc nữ ngây ngốc một lúc lâu sau đó thu ánh mắt rời đi , nữ nhân này xuyên không giải huyệt , một chiêu phong tỏa mọi huyệt vị quả nhiên cao thủ của cao thủ .

10. Chương 10 : Hôn Sự Của Hạ Uy Chiêu Mai .

Mĩ Mĩ đang thử y phục vừa được mang tới , soi mình trước gương gạt đầu hài lòng , quả thật rất thoải mái .

Cô được A Xú chải tóc , cài trâm hoa , thoa thêm tý phấn , dặm thêm giấy đỏ vào môi , nữ tử một thân xiêm y lụa trắng trong từ ghế đứng lên , khuôn mặt xinh đẹp đầy đặn tươi sáng như vầng trăng tròn , lông mày thanh tú như nét mày ngài , miệng nàng mím lại như nụ hoa chờ ngày nở rộ , tiếng nàng thốt ra nhẹ nhàng đầm thắm trong trẻo như viên ngọc quý sáng lấp lánh , đuôi tóc nàng xõa ra bồng bềnh , làn da trắng mịn màng khiến bao người ganh tị..

- Sao lại nhìn ta như vậy .

- Mĩ Mĩ , em thật xinh đẹp a .

- Tạ tỷ tỷ , tỷ so với đệ nhất mỹ nhân Kỳ Khả Lan còn xinh đẹp hơn gấp bội a .

- Kỳ Khả Lan .

Mĩ Mĩ mặt lạnh nói ra tên của mỹ nhân Kỳ Khả Lan , A Xú ngây thơ thật thà nói :

- Đúng a , cô ta là công chúa của Phượng Kỳ năm nay 17 tuổi , là đệ nhất mỹ nhân , xinh đẹp đoan trang văn võ song toàn , nghe nói vài ngày nữa thái tử Ngụy quốc sẽ hướng Phượng Kỳ chúng ta cầu hôn công chúa a .

- A Xú , em nghe chuyện này ở đâu .

- Em nghe dân chúng trong thành nói .

Từ đâu 1 đứa nha hoàn hốt ha hốt hải chạy vào thở không ra hơi ấp úng :

- Tiểu ... tiểu thư ... hoàng thượng ... hướng lão gia nói muốn chỉ hôn người cho con trai của thừa tướng a .

Chiêu Mai mặt còn đang vui vẻ bỗng dừng tối sầm lại , lập tức đứng lên nói to :

- Cái gì ?

Chẳng nghe gì thêm lập tức hướng đại sảnh đi tới , vừa đi vừa nhẩn nhó , lại nghe nha hoàn nói :

- Nô tỳ dâng trà liền nghe được , tiểu thư đi đâu vậy , lão gia và hoàng thượng đang bàn chính sự không vào được đâu ạ .

Nha hoàn nín tay Chiêu Mai , Chiêu Mai tức giận gỡ tay cô ra quát lớn :

- Em mau buông ta ra , ta phải gặp hoàng thượng , ta phải gặp phụ thân .

Vừa tới cửa phòng đã trông thấy phụ thân nàng quỳ xuống đất , hoàng thượng cười to :

- Ha ha , chẳng phải là chuyện vui sao .

- Tạ hoàng thượng .

Chiêu Mai đi nhanh vào hướng hoàng thượng quỳ xuống cúi đầu :

- Hoàng thượng , tiểu nữ đã có người thương , không thể gả cho ai ngoài người đó , xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh , cầu xin hoàng thượng .

- Mai nhi , thật là không biết quy cũ , mau lui xuống , người tới mang tiểu thư về phòng .

- Thần quân giáo nhi nữ không nghiêm , xin hoàng thượng tha tội .

- Không sao , cứ để nàng ở lại , nhi nữ của khanh thật đoan trang xinh đẹp a .

- Tạ hoàng thượng khen ngợi , Mai nhi hoàng thượng đã thu hồi mệnh lệnh , người còn ban hôn cho con và Lục Phúc Tâm nữa , mau tạ ơn đi con .

Chiêu Mai trong lòng vui như nở hoa , đỏ mặt cúi đầu :

- Tạ hoàng thượng ban hôn , hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế .

- Không cần đa lễ , hôm qua trẫm di phục xuất tòng làm phiền quý phủ , vui quá uống vài ly rượu lại sơ ý làm đổ xạ hương lên người , hiện tại chỉ thấy toàn thân ê ẩm , không biết có thất lễ gì không .

Hạ Uy Chiêu giật mình khóe miệng giật giật , cười ngượng ngạo nói :

- Không có , tuyệt đối không có .

Không còn việc gì Chiêu Mai cũng lui xuống trở về phòng , không thấy Mĩ Mĩ đâu định kêu A Xú lại hỏi thì thấy Mĩ Mĩ đi tới .

- Tiểu thư tâm trạng thật vui vẻ .

Chiêu Mai sung sướng rạng rỡ cười sáng lạng nắm tay Mĩ Mĩ kích động không thôi .

- Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh , còn ban hôn cho ta và Phúc Tâm công tử , Mĩ Mĩ ta thật vui .

- Ta biết , chúc mừng tiểu thư .

- Cảm ơn muội .

Trời đã trưa , nắng nhẹ nhàng ru cho gió ngủ , Kỳ Hàn Diệu tay cầm đũa gấp thức ăn cho lên miệng , khuôn mặt kinh ngạc không thôi .

- Thức ăn thật ngon , còn hơn đồ ăn ở ngự thiện phòng a , đầu bếp của quý phủ thật giỏi .
- Bẩm hoàng thượng , những món ăn ở đây là do Tạ cô nương nấu , nô tài chỉ là đứng một bên học hỏi .

Lý Doãn đặt xuống bàn một đĩa trứng cuốc tựa kimpad rồi cúi người đi ra ngoài .

Kỳ Hàn Diệu ngạc nhiên một cách vui vẻ , vừa ăn vừa nói :

- Tạ cô nương là người như thế nào vậy tướng quân .
- Bẩm hoàng thượng , nàng là cận vệ của con gái thần , nàng thật sự rất giỏi .
- A , phải rồi ... mời nữ nhi của khanh và Tạ cô nương tới dùng cơm luôn đi .
- Hoàng thượng , như vậy thật không phải phép .
- Không sao , trẫm cho phép .

Một lát sau , cả hai liền tới , Hàn Diệu vương đũa gấp thức ăn , ánh mắt dừng lại ở cửa , đồ ăn từ đũa rơi xuống , không chỉ chàng ngây ngốc mà Uy Chiêu , Duẫn Phong cũng ngây ngốc theo , nữ tử xiêm y lụa trắng kia quả thật khuynh quốc khuynh thành , dung nhan yêu kiều làm mê đắm lòng người .

Hai người quỳ chờ đợi gì đó , nhưng chờ vẫn không thấy người kia nói gì , Mĩ Mĩ lạnh lùng mở miệng :

- Không biết ngài mời chúng ta đến là để dùng cơm hay là đến để phạt quỳ .

Duẫn Phong trừng mắt nói lớn :

- Vô lễ .

Ta nhin , nếu không phải Hạ tiểu thư bảo ta hành lễ thì người đừng có mơ mà ta quỳ xuống đây .

- À ... không cần lễ nghĩa mời ngồi .
- Tạ hoàng thượng .

Chiêu Mai nhẹ giọng đứng lên , đi tới ngồi xuống ghế , Mĩ Mĩ mặt mày cau có :

- Không biết mặt ta dính gì mà ngài lại nhìn ta lâu như vậy , làm ta thật nuột không trôi .
- Người ... ưm ...

Lời còn chưa nói ra đã bị miếng trứng cuốc chặn lại , không biết nó từ đâu tới khiến cho Doãn Phong bị nghẹn mặt trắng bệch ra , Hàn Diệu bật cười ra tiếng :

- Tạ cô nương dung mạo phi phàm không biết quý danh cô nương là chi .
- Tạ Mĩ Mĩ .

Hàn Diệu gật đầu , nữ nhân này sát khí kinh người , nội lực thâm hậu , lạnh lùng tàn khốc , không thể xem thường .

Uy Chiêu và Chiêu Mai đã sớm đen mặt , vốn là biết Mĩ Mĩ không theo quy cũ nhưng bọn họ không thể ngăn cản , chỉ có thể để sự việc đi theo tự nhiên và không ngừng đổ mồ hôi .

11. Chương 11 : Đem Công Chúa Trốn Lại .

Mĩ Mĩ đi ra ngoài , mấy ngày nay Chiêu Mai không đi ra ngoài , cũng phải thôi thiếu nữ sắp xuất giá phải ở khuê phòng , cổ đại thật là phức tạp .

Mĩ Mĩ một thân xiêm y đen , mặt nạ đen hình nơ bướm che hết nửa trên khuôn mặt lộ ra hai mắt long lanh , người ta đến cùng chỉ nhìn nàng một cái rồi rời đi ánh mắt .

Nhân lúc này nàng đi hỏi thăm tin tức của Hàn Dạ , đi cả buổi cũng moi được một chút tin tức , Mĩ Mĩ tặc lưỡi khinh bỉ , hóa ra là một sát thủ , căn cứ ở thanh lâu nhưng thanh lâu ở Phượng Kỳ nhiều như vậy biết tìm hẩn ở đâu .

Thật là đau đầu , xoay người định rời đi thì thấy ngay cây kẹo hồ lô , một xâu cuối cùng , nàng ra ngoài nhiều như thế vẫn chưa bắt gặp được người bán , lập tức đi nhanh đến hỏi .

- Bao tiền một xâu .

- Hai đồng .

Nàng trả tiền lại mở miệng hỏi :

- Sao mấy ngày trước ta tới liền không có .

- Nhà ta có việc nghỉ mấy ngày , cô nương lần sau tới ủng hộ nha .

Mĩ Mĩ đang định vương tay lấy xâu hồ lô , bỗng từ đâu một bàn tay vượt qua chụp lấy trước nàng , chỉ nghe thấy tiếng nói của một vị cô nương .

- Của ta , người tới trả tiền .

- Dạ .

- Cô nương , xâu này ta bán cho cô nương này rồi , cô mau trả cho người ta đi .

- Là ta lấy trước .

Mĩ Mĩ giật run , người làm ta tức chết mà , nàng trực tiếp đem xâu hồ lô kia đánh rớt xuống đất , mặt lạnh lẽo như băng .

- Ta đã trả tiền , nó là của ta , hiện tại không muốn ăn liền vứt , nếu người thích có thể nhặt .

Nhìn bàn tay trống trơn lại nhìn xâu hồ lô dưới đất dính đầy cát , nữ tử một thân xiêm y đỏ nhạt tức giận lấy roi da dắt ở thắt lưng xuống hướng Mĩ Mĩ trừng mắt quát :

- Con nha đầu này , dám đối với ta vô lễ .

Roi da vung lên cao đánh xuống Mĩ Mĩ , Mĩ Mĩ chụp lấy đầu roi dụt mạnh , chỉ thấy nữ tử áo đỏ bay lên không trung té ra sau lưng Mĩ Mĩ một khoảng xa .

- A ... đau quá ...

- Công chúa ...

Mười tên thị vệ chạy đến bên cô , đỡ cô dậy , cô hung hãn quát :

- Nhìn ... nhìn ... các người chỉ biết nhìn ... mau đem con nha đầu xấu xí đó bắt lại cho ta .

- Dạ .

Mĩ Mĩ hất nhẹ roi da , cán roi liền phi tới tay , roi kia đánh xuống đất , bụi nhảy lên mười tên thị vệ đứng yên tại chỗ , công chúa lúc này đứng lên phủi đi bụi trên người , tay nàng đã trầy xước tứa ra ít máu dính lên y phục , nàng kiêu căng to

giọng :

- Còn đứng đó làm gì , mau bắt ả cho ta .

Mười tên thị vệ ngã xuống đất , tê liệt toàn thân , công chúa giận xanh mặt hướng Mĩ Mĩ động thủ .

- Để xem bốn công chúa thế nào giáo huấn người .

Mĩ Mĩ vung roi , chỉ thấy roi như con rắn uốn lượn cuốn lấy thân hình mảnh mai của công chúa , nàng dầy dụa nói lớn :

- Người ... cái nha đầu xấu xí ... mau thả ta ra ...

- Công chúa ... người mà là công chúa ư ... ta nghe nói công chúa xinh đẹp đoan trang , nét na hiền hậu , còn người ... kiêu căng hung dữ , cướp đồ của người khác còn ra tay đánh người chẳng khác gì bọn cường đạo .

- Người ... người ...

Công chúa giận đỏ mặt tía tai , người xung quanh xầm xì , to nhỏ :

- Đúng a , công chúa của chúng ta hiền lương xinh đẹp chứ đâu như cô ta .

- Phải đó , chỉ là một xâu hồ lô mà cũng đi cướp của người ta , thật không biết xấu hổ .

- Còn hung hãn đánh người nữa ... thật không dám tin a .

Mĩ Mi liếc nàng một cái , tay đẩy cán roi ra , cán roi theo nếp cuốn lấy công chúa , nàng bỏ đi .

- Ta đem công chúa trói lại , các người dẫn nàng về học lại quy cũ .

Mười tên thị vệ đột nhiên cử động , đứng lên cởi trói cho nàng , công chúa thật sự nổi giận , ngày hôm nay cô bị mọi người chế nhạo , cô nắm chặt tay , cắn răng , xoay người rời đi , người được lắm dám làm ta bề mặt , lần sau để ta gặp được ta liền một đao chém chết người .

- Hắc xì ... sao đột nhiên thấy lạnh người .

Mĩ Mi rung mình một cái , hiện tại còn phải đi tìm cái tên vô ơn kia nữa , nàng hướng thanh lâu đi tới , không ai để ý nàng , nàng hỏi họ , họ hướng nàng phun ra hai chữ :

- Không biết .

Nàng thẹn quá hóa giận phóng hỏa đốt cháy toàn bộ thanh lâu trong thành , chẳng ai biết lửa phát ra từ đâu , chỉ là nàng từ xa vung tay áo , một sợi cước nhỏ bay

đi , sau đó lửa bùng cháy .

Trời một lúc một nắng hơn , tóc nàng dưới nắng lung linh đo đỏ , nàng cười nhẹ xoay người rời đi , tiểu tử thối ta xem người trốn được bao lâu . Nàng trở về lại bị Chiêu Mai mắng , nói là đi đâu bỏ nàng ở nhà một mình thật buồn chán .

Mĩ Mi thở dài , quý cô của tôi ơi , tôi ở nhà một chỗ thật sự buồn chán a , tôi còn phải đi tìm cái tên yêu nghiệt kia nữa .

Lúc này một nam tử khôi ngô tuấn tú lạnh lùng ngồi đánh cờ một mình , có tiếng bước chân đi đến cửa , chàng lạnh lùng đặt quân cờ xuống .

- Chuyện gì ?

- Bẩm chủ tử , 18 thanh lâu lớn nhỏ trong thành của chúng ta đều bị lửa thiêu rụi .

- Ai làm ?

- Thuộc hạ đã điều tra nhưng không biết lửa phát ra từ đâu , nhưng có một nữ tử mang mặt nạ hỏi tìm người .

Nam tử vẫn ung dung đánh cờ , chàng thản nhiên bình tĩnh như không có chuyện gì .

- Thiệt hại .

- Tổng hơn 10 vạn vàng , người đều không sao .

- Lập tức đi tu sửa .

- Dạ chủ tử .

Chàng cười như không cười , khá khen ột nữ tử , làm ta thật bất ngờ , sắp có trò vui để xem rồi .

12. Chương 12 : Thái Tử Ngụy Quốc , Ngụy Văn Huy .

Mĩ Mĩ mãi nguyện , tay cầm hai râu hồ lô , vừa ăn vừa tận hưởng cái hương vị ngọt ngào , lần trước ăn không được nàng cảm thấy thật tiếc , ngày mai tiểu thư Chiêu Mai thành thân , hôm nay trốn tiểu thư đi chơi một chút .

- A , mỹ nhân nàng thật mịn màng .

- Buồn ra ... thả ra ... cứu mạng a ...

Nam tử xếp chiếc quạt lại , vuốt ve lên mặt một cô nương , tay kia ôm lấy eo nàng cười gian xảo đề tiện .
Mĩ Mĩ khoe miệng giật giật , ta là đang ngứa tay ngứa chân người lại tự mình dẫn sát tới .

- Buồn người ra .

Nụ cười kia dừng lại , nam tử đẩy cái tiểu cô nương qua chỗ bọn nô tài , hẳn hướng Mĩ Mĩ làm bộ mặt khinh bỉ nói :

- Gì , muốn gì hả ? Hay là muốn gia đem người về rửa chân cho gia ... ha ha ha ...

Nói xong quay đầu nhìn bọn nô tài cười lớn , bọn nô tài cười theo , nhưng khi hẳn quay lại nhìn Mĩ Mĩ thì nghe tiếng , khuôn mặt cứng đờ muốn khóc không được muốn cười cũng không xong .

- C ... c ... ồ ... ta ... a ... a ...

Bọn nô tài thả tiểu cô nương ra chạy tới đỡ người đang dần té xuống kia không ngừng la lớn :

- Thiếu gia ... thiếu gia ...

- Cảnh Mân Sinh ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc cái cổ đã gãy của người đi .

- N ... g ... ười ...

Cảnh Mân Sinh rống lên rồi ngất liệt , Mĩ Mĩ nhìn xung quanh , cô nương kia đã chạy mất , mọi người nhìn cô rồi cũng bỏ đi , cô buồn chán vươn tay lên cao ngáp một cái , từ đâu có tiếng nói vang lên :

- Tránh đường ... mau tránh đường ... ngựa của thái tử Ngụy Quốc đi qua , tránh đường .

Binh lính dương trường thương dài đẩy đẩy dân chúng thành hai bên , Mĩ Mĩ liếc xéo phun ra hai chữ :

- Phô trương .

Nàng cũng không bận tâm lắm , việc nàng quan tâm bây giờ chính là cái tên chó má Hàn Dạ kia , không có tin tức gì về hẳn .

- Hu hu ... mẫu thân ... hu hu hu .

- Tương nhi đừng khóc ... ngoan ... đứng yên đó ... đợi một lát mẫu thân sẽ qua với con ...

Mĩ Mĩ ngoái đầu , một thiếu phụ bên trái đường , một bé gái bên phải đường , mà lúc này bé gái ba tuổi lững chững đi qua nhưng lại bị tên thị vệ đẩy té .

- Đứa nhỏ mau tránh qua một bên .

- Oa ... Oa ... Oa ...

Đứa nhỏ bật khóc , người mẹ thì bị giữ lại bên kia đường không ngừng kêu la nước mắt ràn rụa .

- Tương nhi ... mau bò qua đây ... nhanh ... tương nhi ... hu hu hu . tránh ra cho tôi qua ... con gái tôi ở đó ... hức ... ư ... Tương nhi ...

- Cái bà này .

Thiếu phụ bị đạp té , vẫn không ngừng khóc gọi lớn :

- Tương nhi ... Tương nhi ... hu hu .

Bé gái té rất đau , đầu gối bị chảy máu không đứng lên được nằm khóc nức nở . Mĩ Mĩ giận run , cái bà mẹ bọn này , ta ghét nhất là thấy có kẻ ăn hiếp phụ nữ và trẻ con , Mĩ Mĩ vung tay một chiêu liền đem thị vệ đã đánh thiếu phụ giết tại chỗ , chỉ thấy trên cổ hắn có một vết cắt nhỏ .

- Có thích khách .

Mĩ Mĩ thấy bọn lính sòng sọc chạy đến , lại nhìn đứa nhỏ , cái bọn này định đem đứa nhỏ đập chết à , nàng vung tay áo , một sợi dây cước bay ra xuyên qua thắt lưng đứa nhỏ , đầu dây cuộn lấy thắt lưng , nàng nhấc bổng đứa nhỏ về phía mình , ôm đứa bé trong tay Mĩ Mĩ ôn nhu nhẹ nhàng nói :

- Muội muội ngoan ... đừng khóc ... tỷ tỷ uội kẻo hồ lô a .

Đứa bé được cho kẹo lập tức nín khóc , dù gì cũng chỉ còn một viên , nàng là đang ăn dở , đặt đứa bé xuống chỗ người thiếu phụ .

- Đại tỷ , đừng bao giờ buông tay đứa nhỏ a .

- Tạ cô nương ... tạ cô nương ... Tương nhi ... tương nhi của mẹ ... hu hu .

Thiếu phụ gật đầu cảm tạ ôm lấy con gái khóc nức nở , đám lính đã chạy tới chia kiếm vào Mĩ Mĩ .

- Bảo vệ thái tử , bắt thích khách .

Bọn họ đang muốn động thủ thì đằng sau có tiếng vó ngựa phi đến , sau đó là giọng nói nhẹ nhàng thanh cao :

- Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì .

- Thái tử cần thận , có thích khách .

Mĩ Mĩ ngó lên , người ngồi trên ngựa quần áo trắng như tuyết , vạt áo tung bay , ngũ quan thâm thúy , khuôn mặt lộ ra vài phần lãnh ngạo , nàng mở miệng :

- Người là thái tử Ngụy Quốc .

- Vô lễ , người tới bắt thích khách .

- Khoan ... phải ta là thái tử Ngụy Quốc .

Thái tử dơ tay , đám lính không dám tiến tới , chàng quan sát nữ tử kia , nữ tử kia lạnh lùng cao ngạo bất quá mặt nàng đã bị che đi .

- Ta không phải thích khách , ta là đang giúp ngài giáo huấn thuộc hạ .

- Giáo huấn .

Hắn nhìn tên thị vệ chết ở bên cạnh lại nhìn Mĩ Mĩ , chỉ thấy nàng hướng hắn lạnh lùng nói :

- Người là thái tử , tương lai lại là vua của một nước , lại dung túng cho thuộc hạ đánh dân , đây là Phụng Kỳ không phải Ngụy Quốc các người . Lại nói người được lòng dân là được thiên hạ , nếu không thuận theo ý dân , người ngồi ở ngôi vị hoàng đế cũng sẽ bị lật đổ , hoàng thượng của chúng ta yêu dân như con còn quý quốc của người xem con dân như cỏ rác vậy người sau này trị quốc thế nào , ta chỉ là thay người giáo huấn họ một chút , nếu để hoàng thượng biết chuyện này ta e rằng sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ của hai nước a .

Thái tử chau mày , đúng là hắn tới đây để cầu thân không thể để xảy ra xung đột , chàng hướng Mĩ Mĩ chấp tay mí mắt trầm xuống nói :

- Cô nương giáo huấn chí phải .

Sau đó chàng hướng mọi người chấp tay xin lỗi .

- Ta Ngụy Văn Huy , thái tử Ngụy Quốc rất xin lỗi về hành động vừa rồi của quý quốc , thành thật xin lỗi mọi người .

Mĩ Mĩ toát ra hàn băng vừa nói vừa đưa tay chỉ tới một người .

- Nếu ngài đã xin lỗi vậy để ta xử lý tên đó được không .

Ngụy Văn Huy liếc sang rồi lạnh lùng rời đi .

- Tùy cô nương .

- Thái tử tha mạng ... thái tử tha mạng .

Mĩ Mĩ xoay người đi đến ngồi xuống lấy chiếc khăn và một lọ thuốc từ trong tay áo ra bằng bó vết thương cho tiểu muội muội .

- Hắn khi dễ tiểu muội muội a , muội muội còn đau không .

- Dạ không ạ .

Chỉ thấy hắn ngã xuống đất , cổ bị cứa một vết nhỏ chết tại chỗ , thái tử trợn tròn mắt , võ công của chàng cao thâm lại không nhìn ra người kia ra tay thế nào , năng cư nhiên là cao thủ .

Nàng là ai chứ , nàng là sát thủ , đã là sát thủ thì phải nhanh nếu không chỉ là phế thải .

- Muội muội ... cái này không được tháo xuống ...

- Tương nhi mau bỏ tay ra .

- Không ... con muốn ...

Mĩ Mĩ mặt mày cau lại , đưa tay ra sau đầu cầm sợi dây rút nhẹ , chiếc mặt nạ nơ bướm được lấy xuống bởi một bé gái , Mĩ Mĩ ôn nhu tao nhã cười nhẹ nơi :

- Được rồi , uội .

Không gian lặng lại , phút kinh ngạc kia làm cho thời gian ngưng đọng , nữ tử xiêm y đen đứng lên , vẻ đẹp sắc sảo mà , đẹp đến mức hoa ghen liễu hờn , thiên nhiên cũng sinh lòng đố kỵ , nàng hoàn mỹ thanh cao , lạnh lùng quý phái pha chút ôn nhu .

Nàng đi mà nghìn đôi mắt dòm ngó , hắn cũng không ngoại lệ , đối với nàng có chút lưu luyến , nữ tử kia hẳn ước chi nàng chính là công chúa để hắn có thể danh chính ngôn thuận đứng cạnh nàng .

- Thái tử ... thái tử ...

- Hả ... chuyện gì vậy Đàng tướng quân .

Chàng ngây ngốc đến dại , đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân .

- Chúng ta đi tiếp chứ .

- À ... ừ .

Chàng nhìn người đã đi khuất , chàng kìm dây cương kéo ngựa đi ra giữa sảnh lễ , đoàn người tiếp tục thẳng tiến .

13. Chương 13 : Ta Đem Tiểu Thư Giao Cho Công Tử .

Trời vừa rạng sáng , một buổi sáng thật mát mẻ trong lành , ông mặt trời đã từ từ nhô lên từ đằng đông , ánh ban mai tỏa xuống làm cho những hạt sương vương trên lá tan dần , trong phủ đâu đâu cũng nhìn thấy chữ hỷ đỏ thật to , trên tường , trên cửa sổ , phòng tân hôn ... người người bận rộn .

Mĩ Mĩ nhìn Chiêu Mai thân y đỏ rực xinh đẹp kiêu diễm gật gật đầu hướng nàng

nói :

- Tiểu thư thật xinh đẹp a .

Chiêu Mai bĩu môi :

- Em đó , chỉ được cái khéo miệng , ta bây giờ chỉ bằng một phần của em thôi .

- Tiểu thư .

- A ha ha ha ... ta đùa với em thôi ... em đó , đã để ý ai chưa ... có thì nói ra ta liền gả em đi .

Để ý ai chưa , trong đầu Mĩ Mĩ hiện lên một hình ảnh , cô lắc đầu , sao lại nghĩ đến cái tên chết tiệt kia chứ , mặt cô từ trắng chuyển sang hồng , Chiêu Mai che miệng cười khúc khích .

- Sao em lại đỏ mặt , là ai ... mau nói đi .

Mĩ Mĩ ngượng ngạo nói :

- Không có ... không có .

Nói xong liền hướng cửa chạy ra , hai mươi sáu năm cô bận rộn không ngừng , trên người thì lúc nào cũng bắn ra sát khí khiến hoa đào quanh cô bay khắp nơi , người đeo bám điên cuồng thì bị cô cho vào bệnh viện bóc lịch năm này qua năm nọ , thử hỏi tình yêu kia của cô khi nào tới .

Chiêu Mai cười cười , sau đó A Xú chạy vào nói :

- Tiểu thư , cô gia tới rồi .

- Ừm .

Chiêu Mai hơi có chút bối rối , A Xú trùm khăn đỏ lên mũ miện cho tân nương , chiếc váy đỏ óng ánh với những viên hồng ngọc nhỏ li ti trên thân áo , cổ tay , viền cổ ... chúng sắc sỡ và vô cùng thu hút .

Nàng được A Xú dìu đi ra cửa thẳng đến đại sảnh , là Hạ Uy Chiêu muốn Lục Phúc Tâm ở rể nên hôn lễ được tổ chức tại nhà tân nương .

Lục Phúc Tâm y phục gấm đỏ , giữa ngực có đính một bông vải to màu đỏ , các dải dây cột chéo vào người , tay cầm một dải đỏ đưa tới cho tân nương tựa ý buộc hai người lại tức thì họ sẽ hòa hợp trở thành phu thê sống hạnh phúc cùng nhau suốt đời .

Mĩ Mĩ đi đến chắn trước mặt hai người , nàng hướng Phúc Tâm nhẹ giọng nói :

- Ta đem tiểu thư giao cho công tử , xin công tử hảo hảo chăm sóc nàng , nếu để nàng chịu ủy khuất ta tuyệt đối không nể tình .

Phúc Tâm gật đầu thật thà đáp :

- Tạ cô nương an tâm , ta thề với trời cả đời không cưới hai thê , nguyện ý cùng Mai nhi một chỗ , hảo hảo chăm sóc yêu thương nàng ấy cả đời .

Chỉ thấy Chiêu Mai tiến lên ôm lấy Mĩ Mĩ xúc động nước mắt rưng rưng :

- Mĩ Mĩ , cảm ơn em .

- Tiểu thư .

Sau đó pháo nổ lên , mọi người trầm trồ vui vẻ , tân lang và tân nương vào trong bái đường , Mĩ Mĩ đứng ở một bên . Người chủ trì buổi lễ hô lớn :

- Nhất bái thiên địa .

- Nhị bái cao đường .

- Phu thê giao bái .

- Đưa vào động phòng .

Mĩ Mĩ đỏ mặt , như thể liền song lễ , tân nương thì vào phòng chờ , tân lang thì ở ngoài tiếp khách , bó tay người cổ đại . Nếu một ngày nào đó mình trở thành tân nương hôn lễ của mình nhất định sẽ là độc nhất vô nhị ở đây , Mĩ Mĩ vừa nghĩ vừa cười lạnh lẽo .

Mĩ Mĩ dọn đến Cát lạc viện ở , nơi đây có hồ sen nở rộ , có âm thanh thổ thổ của gió , có tiếng chim hót thoảng bên tai êm ái mơ hồ , nhã nhặn thanh tịnh .

Nàng dọn đến đây cũng đã một tháng kể từ ngày Chiêu Mai thành thân , một tháng ảm đạm , nàng một tin tức về người kia cũng không có , mấy cái thanh lâu nàng phóng hỏa cũng được tu sửa xong , nàng quyết định rời xa nơi này để đi hành tẩu giang hồ .

Cái hôm nàng đi , Chiêu Mai khóc rống lên một hai không cho nàng đi , nhưng một khi nàng quyết định có ai cũng không thể cản , sau ba ngày tuyệt thực thì người kia cũng đồng ý để nàng rời đi . Nếu là người lạ muốn cản nàng thì chỉ một con đường đó là chết .

14. Chương 14 : Thái Tử , Ngài Chịu Nỗi Không ?

Mĩ Mĩ vẫn một thân y phục đen , nàng che mặt bằng 1 tấm khăn lụa đen phủ dài đến vai , nhìn thì giống với khẩu trang ở hiện đại nhưng không phải . Nàng ở tửu lâu thuê phòng trọ , đêm xuống nàng như ma nữ thoác ẩn thoác hiện , trong đêm tối nàng cướp bóc của quan vắng tiền cho dân chúng .

Quan lại ai oán chửi rủa , dân chúng cảm kích bá láp , cho đến bây giờ nàng vẫn không phát hiện ra có người dõi theo nàng , hắt che dấu hơi thở xuất quỷ nhập thần hướng nàng cười như không cười , nữ nhân ... nàng rất cuộc muốn tìm ta để làm gì .

Thân ảnh kia biến mất , chỉ để lại một làn gió lạnh thấu xương , Mỹ Mĩ ngoái đầu khó hiểu , sao có cảm giác ai đó đang nhìn mình ... hay là do mình nhạy cảm quá .

Hôm sau khi nàng tỉnh lại thì đã là buổi trưa , xúc miệng rửa mặt xong nàng kêu tiểu nhị đưa cơm , ăn no nàng đi ra ngoài hỏi thăm về Hàn Dạ .

- Cô nương muốn tìm người thì đợi đến đêm nguyên tiêu ấy , lúc đó người ta xếp hàng thả đèn hoa đăng , muốn tìm ai chả được .

- Đêm nguyên tiêu .

- Đúng a , từ hoàng tộc , quan lại , dân chúng đều đến bờ sông Tây Hồ nhận đèn ước nguyện thả trôi sông , còn thả cả đèn trời nữa .

- Có phải chỗ đó không .

Mĩ Mĩ chỉ tay về phía cây cầu , người kia gật đầu vừa đi vừa nói :

- Đúng rồi ... thôi tôi có việc đi trước .

Tây Hồ quyến rũ mê hoặc lòng người , hàng liễu xanh rờn chạy dài với những bồn hoa phủ đầy sắc tím của phù dung , sắc hồng của anh đào , màu trắng của tử vi , màu vàng của quế ... Mỹ Mĩ tản bộ dưới cây cầu , nàng giận dữ hét lên :

- Hàn Dạ ... tên xấu xa ... ta tìm người lâu như vậy ... rốt cuộc là người chết ở nơi nào rồi .

Khóe mắt nàng đọng nước , nàng chưa bao giờ cảm thấy bản thân lại yếu đuối như lúc này . Xa xa hắt nhìn nàng , tại sao hắt chưa bao giờ gặp nàng mà nàng đối với hắt như thể là quen biết lâu lắm . Ngay bây giờ hắt rất muốn đến cạnh nàng nhưng phát hiện cạnh nàng có thêm một nam nhân , hắt khựng lại , nam nhân kia là thái tử của Ngụy Quốc .

- Ai ... người là ... thái tử Ngụy Quốc Ngụy Văn Huy .

Mĩ Mĩ quay phắt lại thì nhìn thấy nam tử một thân bạch y tay cầm một cây sáo hướng nàng nhìn chăm chăm . Chàng đi tới cười nhẹ .

- Ta còn tưởng nhìn lầm , hóa ra là cô nương , cô đang khóc .

- Ta không có .

Mĩ Mĩ vuốt nhẹ hai mắt hơi đỏ , nàng nhìn trước mặt có một chiếc khăn tay sau đó là một giọng nói nhỏ nhẹ quan tâm :

- Cô nương không chê thì dùng tạm .

Mĩ Mĩ vương tay cầm lấy , nàng ngồi xuống bãi cỏ , dùng khăn lau nhẹ mắt , sau đó trả khăn cho người ta .
Chàng cầm khăn cho vào trong ngực lòng vui vẻ , chàng ngồi xuống cạnh cô hít thở cái không khí thanh bình và tươi mát .

- Ta tưởng ngài rước công chúa về nước rồi chứ .
- Đại hôn của ta hai tháng sau mới tổ chức , ta là lưu lại du ngoạn một chuyến .

Làm sao hấn có thể nói là hấn lưu lại đây chỉ là muốn gặp lại nàng chứ , ánh mắt chàng nhìn xa xăm chan chứa nỗi buồn sâu thẳm , lại thấy nàng thở dài , chàng quay sang ôn nhu hỏi :

- Cô nương có chuyện buồn à .
- Thái tử , giả sử ta cứu huynh một mạng , huynh sẽ làm gì .
- đương nhiên là lấy thân báo đáp a .
- Gì ...

Thấy Mĩ Mĩ trừng tròn mắt nhìn mình , Văn Huy cười lên :

- Ha ha ha , ta đùa thôi ... nếu nàng có cứu ta một mạng thì mạng của ta nàng muốn lấy lúc nào thì lấy ... một mạng trả một mạng thôi .
- À đến bây giờ ta cũng chưa biết tên nàng .
- Tạ Mĩ Mĩ .

Tạ Mĩ Mĩ cái tên này chắc sẽ khắc sâu trong tim của chàng đến hết đời , chàng mỉm cười nhìn cô vui vẻ nói :

- Hay ta thổi một khúc cho nàng nghe nhé .

Mĩ Mĩ ừ nhẹ , hàng liễu che bóng mát cho hai người , gió thổi tiếng sáo đi theo , chàng mím môi trên hơi đưa ra ngoài so với môi dưới rồi thổi ra thật nhẹ , tiếng sáo trầm ấm , trang nhã mộc mạc làm lòng thanh thản gỡ hết tâm tư .

Chỉ thấy nữ tử gục đầu vào vai chàng , chàng khựng lại sau đó nhắm mắt nhẹ nhàng thổi tiếp . Xa Xa một thân hắc y nắm chặt tay bóp vỡ cái ly rượu rồi biến mất .

Văn Huy thổi song nhẹ nhàng liếc qua nhìn Mĩ Mĩ , nhìn nàng hai mắt híp lại gục đầu vào vai hấn ngủ ngon lành , chàng không nỡ đánh thức nàng , chỉ biết lẳng lặng nhìn nàng rồi cười ôn nhu .

- Văn Huy , huynh ở đâu ? ... Văn Huy ... huynh ở đâu ?

Từ đâu có tiếng gọi lớn , Mĩ Mĩ mở to mắt nàng giật mình , thôi chết mình sơ ý quá , lập tức đầu rơi vai người kia , có chút lạnh lùng pha xấu hổ :

- Xin lỗi , ta vô ý quá ... chỉ tại tiếng sáo của huynh làm ta dễ chịu ...
- Không sao .
- Văn Huy , huynh ở đâu vậy ?

Cả hai nhìn về phía phát ra tiếng gọi , nữ tử kia một thân tử y áo dác nhìn khắp nơi , Mĩ Mĩ lắc đầu thở dài :

- Thái tử , ngài chịu nổi không ?
- Ta cũng không chắc , công chúa nàng ấy làm ta rất đau đầu .

Mĩ Mĩ vỗ nhẹ lên vai Văn Huy vài cái , vẻ mặt thông cảm :

- Khổ cho huynh rồi .
- Người ... người ... mau bỏ tay ra khỏi người huynh ấy coi .

Nữ tử một thân tử y nhìn thấy hai người liền giận dữ quát lớn , nàng chạy tới thật nhanh , roi da trong tay phóng tới Mĩ Mĩ , hai mắt như phóng điện :

- Lại là người cái nha đầu xấu xí , đi chết đi .

Bạch y nam tử chụp được đầu roi , vẻ mặt khó chịu nói :

- Công chúa , nàng quá lắm rồi đó .

Kỳ Khả Lan nắm roi giật lại nhưng không được , cô cúi kính :

- Huynh bỏ ra , sao huynh cần muội , muội phải cho cái con nha đầu xấu xí này một bài học mới được .

- Ta không cho phép ai thương tổn nàng .

- Huynh ... không lẽ huynh đối với cái nha đầu xấu xí này động tâm .

Văn Huy ngẹn lời :

- Ta ... ta ...

Mĩ Mĩ lại chen vào :

- Ta với huynh ấy là bằng hữu , lần trước là do công chúa không đúng không phải do ta .

Nàng lạnh lùng tháo khăn bịt mắt xuống , khoe miệng hé cười chế giễu :

- Ta che mắt không phải là ta bị hủy dung , một tiếng xấu xí kia ta thật không dám nhận , hai người cứ nói chuyện ta đi trước .

Nàng đi mà hàng liễu rũ xuống , cá trong hồ nổi lên rồi lặn đi , nàng sắc nước hương trời , mắt nàng long lanh như sương mai , da mịn màng như tuyết , mũi cao thẳng , miệng hoa nhỏ , môi đỏ hồng , đáng đi uyển chuyển , giọng nói trong trẻo , nàng làm cho Khả Lan thẹn quá hóa giận vứt roi sau đó về cung .

Văn Huy thở dài , bằng hữu , ta với nàng chỉ là bằng hữu , sau đó chàng cũng rời đi .

Mĩ Mĩ cũng thật không thể hiểu nổi bản thân mình , sao có thể ngủ một cách tự nhiên trước mặt người lạ chứ .

15. Chương 15 : Đêm Nguyên Tiêu Gặp Lại Hàn Dạ .

Một tháng trước lúc còn ở Hạ Phủ , Mĩ Mĩ đã được ăn tết ở cổ đại , đêm Trừ Tịch cũng giống như đêm giao thừa ở hiện đại , cả nhà sum họp bên nhau , bất quá nàng ở hiện đại là trẻ mồ côi , ba tuổi đã học cách trở thành sát thủ dưới sự huấn luyện của tổ chức .

Nàng có ân báo ân có thù báo thù , người ta đánh nàng một nàng sẽ trả gấp 10 , bất quá nàng cứu hần mà hần vô ơn cho nên nàng muốn lấy cái mạng của hần .

Nàng một thân xiêm y trắng như tuyết , tóc nàng búi cao trên đỉnh đầu , tóc mái dài xõa xuống khiến nàng vừa duyên dáng lại vừa quyến rũ , nàng giản dị , lạnh lùng vô cảm , làm cho người ta thấy nàng thật bí ẩn muốn gần nhưng không gần được , nàng tay cầm một thanh kiếm mấy ngày trước nàng đặt làm , đi ra ngoài trong sự kinh ngạc trầm trồ khen ngợi .

Đêm nay là Đêm Nguyên Tiêu , cái đêm nàng mong đợi đã 10 ngày , nhà nhà trưng đèn trên cây nêu , những đèn lồng 12 con giáp được treo đầy phố , những gian hàng bán bánh trôi đầy ấp người ăn , những câu đố câu thơ được treo đầy bảng , ánh trăng tròn lung linh soi nghiêng bóng của đoàn người đi tới đi lui , Mĩ Mĩ nhìn xung quanh , ánh mắt bắn lên tứ phía , lại nghe thấy tiếng gọi ở đằng sau :

- Mĩ Mĩ ... Mĩ Mĩ ...

Nghe tiếng quen quen nàng quay lại thì người kia đã ôm chầm lấy nàng rồi gào lên :

- Ô ... ô ... ta nhớ em quá ... hu hu hu .

- Tiểu thư .
- Tạ cô nương khỏe chứ .
- Công tử , ừm ta khỏe , hai người thế nào rồi ... công tử ... sao ta thấy tiểu thư có vẻ gầy đi .

Bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Mĩ Mĩ , Phúc Tâm khước miệng giật giật , Chiêu Mai buồn nằng ra nước mắt rưng rưng sụt sịt nói :

- Là ta mang thai , thể trạng không tốt , không ăn được bao nhiêu , không phải lỗi của huynh ấy .
- Tiểu thư có thai , chúng mừng hai người .
- Cảm ơn Tạ cô nương .
- A Xú đâu tiểu thư .
- Em ấy đi chơi rồi , cha ta thì ở trên kia với hoàng thượng .

Chiêu Mai chỉ tay lên lầu 3 của tiểu lâu lớn nhất , Mĩ Mĩ gật đầu nhẹ nhàng hỏi :

- Khi nào nhận đèn ước nguyện vậy tiểu thư .
- Hai canh giờ nữa , em đi cùng chúng ta nha .
- Được .

Dừng chân ngay bằng ngâm thơ , Phúc Tâm đối thơ nhận không ít quà , Mĩ Mĩ nhìn câu đó cao nhất lại nhớ đến một câu thơ liền đọc :

- Kim dạ nguyên tiêu nguyệt chính viên

Xuân giang xuân thủy tiếp xuân thiên

Yên ba thâm xứ đàm quân sự

Dạ bán quy lai nguyệt mãn thuyền .

- Hay , thơ hay .
- Cô nương , thơ thật hay a .
- Hảo , cô nương đây là phần thưởng lớn nhất thuộc về cô .
- Hả ... tôi chỉ là thuận miệng đọc ra .

Chỉ đọc như vậy mà nhận được phần thưởng sao trời , Mĩ Mĩ khước miệng giật giật cong lên , người xung quanh vỗ tay không ngớt , cô nương này đúng là tài sắc vẹn toàn .

- Mĩ Mĩ , em ngâm thơ thật hay .
- Tạ cô nương làm ta mở mang tầm mắt a , cô ngâm thơ thật hay .
- Ách ... chỉ là ... mà thôi ... phần thưởng hai người cầm đi , ta muốn đi tìm một người , hai người đi trước đi .
- O , sao em bảo đi cùng chúng ta mà , ta không chịu đâu .
- Tiểu thư , người này đối với ta rất quan trọng , ta đã tìm hắn rất lâu rồi .

Chiêu Mai khước mắt ước ướm gật đầu , nàng tựa vào người Phúc Tâm , sau đó hai người rời đi , Mĩ Mĩ thở dài đi đến Tây Hồ , nàng đứng đợi rất lâu , nàng ung dung đứng đó , mái tóc dưới ánh đèn rực rỡ lóa ra hào quang , nàng thướt tha phiêu dật , xinh đẹp cực hạn , một vầng mây nhẹ trôi đã che khuất mặt trăng , mọi người nói nàng xinh đẹp đến nỗi trắng sáng nhìn thấy cũng phải trốn vào nắp sau áng mây .

Mọi người nhìn nàng , nàng nhìn mọi người , hắn từ xa đã trông thấy nàng , nàng đẹp đến giản dị khiến con tim hắn 26 năm không biết rung động lại đập liên hồi , nhưng hắn không thể gần nàng khiến ngực hắn đau thắt lại , mặt nhăn nhó khó chịu còn hơn là bị trúng độc .

- Chủ tử , ngài sao thế .

- Đừng đến gần ta .

Hắn quát lên , người kia muốn bước tới lại ngừng , bọn họ theo hắn đã 10 năm mà lúc nào cũng phải cách xa hắn 20 bước chân , chỉ có Đồ Áo là cách hắn 10 bước , người lớn lên cùng hắn .

Một người chạy tới quỳ xuống cách xa hắn 20 bước chân chấp tay cúi đầu nói :

- Vương gia , hoàng thượng mời .

- Ừm .

Bọn thuộc hạ đi trước , hắn tà mị bước từng bước theo sau , đường lớn đã được dọn , người người sợ sệt tránh ra , đến gần vương gia lập tức tiền trạm hậu tấu .

Hoàng thượng lúc này cùng các phi tần , quan lại ở gần bờ sông , cũng đã thả song đèn hoa sen , những ngọn đèn trên nước lung linh huyền ảo hàm ý tâm linh xua đuổi bóng đêm và ma quỷ gọi rửa đi vận rủi đem may mắn về nhà .

Sau đó đốt đèn thiên đăng thả lên trời , mang theo ước vọng của con người mong cho cuộc sống trường tồn , những đèn trời bay lên , sáng lung linh xua đi ma quỷ ra khỏi đời sống của họ .

Mĩ Mi ngăn người , thật là đẹp ... nàng ngắm nhìn những ánh đèn sáng lung linh , dưới ánh trăng mọi thứ được soi sáng lung linh như dát vàng .

Nàng giật mình nhìn lại , chỉ thấy một nửa khuôn mặt kia đang xoay đi , hắn ... là hắn , làm sao nàng có thể quên được ... nàng lập tức di chuyển , chen lẫn trong đám đông mắt vẫn dán về bóng lưng người đó , khi nàng đã qua được thì người kia đã đi mất rồi .

Nàng tức giận , máu sôi lên , bùng bùng sát khí , tại sao ... tại sao ... nếu mình không nhìn đèn trời thì có lẽ mình sẽ gặp mặt với hắn ... nàng run rẩy cắn răng ... một cơ hội tốt như vậy mà mình ...

16. Chương 16 : Nữ Nhân Muốn Giết Ta Trước Hết Phải Cùng Ta Một Chỗ .

Nàng tìm xung quanh , bỗng nam tử một thân hắc y từ trên bay xuống đối diện nàng cách nàng 20 bước chân , chàng trường bào màu đen lay động , vạt áo tung bay , ánh mắt thâm thúy lạnh như băng hướng nàng nhạt nhẽo nói :

- Nàng tìm ta lâu như vậy rốt cuộc là muốn gì ?

Rốt cuộc cũng tìm được hắn , Hàn Dạ hôm nay ta nhất định sẽ ngũ mã phanh thây ngươi , gió lạnh lẽo , sát khí dày đặc phủ kín nàng , hai mắt nàng đỏ hau như quỷ dữ , nàng như người điên như ma nữ thoát lên từ địa ngục , nàng vùng kiếm giận dữ hét lớn :

- Muốn cái mạng của ngươi , ngươi đi chết đi .

- Chủ tử .

Năm thân ảnh đột nhiên nhảy ra giữa , rút kiếm hướng Mỹ Mỹ động thủ , nàng trừng mắt hừ lạnh xoay người vùng kiếm đánh xuống , lực kia đánh xuống sát thương bùng nổ , năm người phun máu ngã xuống đất .

- Muốn cản đường ta ... tự tìm đường chết đi .

Năm người ôm ngực đứng dậy , đang muốn tiến lên lại nghe thấy giọng nói uy nghiêm khí phách từ đằng sau vọng tới .

- Lui xuống , các ngươi không phải đối thủ của nàng .

Nghe được lệnh họ lui ra , Mỹ Mỹ vùng kiếm chém tới , lực sát thương mạnh như vậy nàng cư nhiên là muốn lấy cái mạng của ta , hắn hừ lạnh bay lên , đòn kia rút xuống chém đứt cái tường , nàng liếc lên phóng kiếm , kiếm bay lên hướng đầu chàng mà lao tới , chàng ngửa đầu ra sau , kiếm bay xẹt qua nhưng khi chàng

nhìn lại , nữ tử kia đã vương tay tới cổ chàng , chàng tròng mắt xuống tay đặt phải tay nàng , chỉ thấy nữ tử bay ra để lại cho chàng một vết cào dài ở cánh tay , vết cào sâu rách cả áo xuyên vào thịt , chàng cả kinh nhìn nàng , ngực nhói đau .

Nữ tử trên không trung hoa tay loạn xạ hướng bờ sông lao đi , sợi cước trong tay nàng đã bị cắt đứt , nàng giận dữ hét lên :

- Hàn Dạ , cái đồ vong ân bội nghĩa , mạng của ngươi là do ta đoạt được từ tay thần chết trở về , ngươi lại đối với ta lấy oán báo ân , ta thề với trời sẽ cho ngươi sống không bằng chết .

Mĩ Mĩ bay đi trong sự kinh ngạc la hét của mọi người , lúc đó hai thân ảnh cùng lúc lao tới nhưng nàng đã được bóng đen kia lướt nhanh hơn cả cái bóng ôm trọn trong vòng tay , hai người kia đành xoay người trở về .

- Hoàng huynh , Văn Huy các người không sao chứ .

- Trầm không sao .

- Ta cũng không sao , công chúa cẩn thận một chút .

- Ừm .

Mĩ Mĩ hai con mắt nhắm lại , cả người run nhẹ , nghe được tiếng tim đập nàng mở mắt , sặc vào mũi nàng là một mùi thơm ... nhưng đây là mùi thơm của muôn độc , nàng ngấn đầu kinh ngạc không thôi , bốn mắt nhìn nhau , đôi mắt kia lạnh lùng sâu thẳm hút lấy hồn nàng , hai tay nàng vịn lên đôi vai của hắn , trong phút nàng thất thần thì hắn muốn xác định một lần nữa nàng có phải đối với hắn vạn độc bất xâm , hắn dán đôi môi của hắn xuống làn môi đẹp như cánh sen hồng của nàng .

Nàng như gặp phải ác mộng liên tiếp , hai mắt tròn tròn , hắn ... hắn dám hôn mình trước mặt bàn dân thiên hạ , Mĩ Mĩ dùng lực đẩy hắn ra nhưng không được , sau đó miệng nàng mậm mậm , ta cắn chết người .

Chàng khựng lại rời đôi môi kia , máu từ miệng chàng chảy xuống , Mĩ Mĩ giận run hét lên :

- Ngươi ... Hàn Dạ ngươi buồn ta ra .

Chàng chớp nhẹ mắt , lạnh lùng siết chặt nàng hơn miệng nói :

- Nàng nghĩ mình đang đứng ở đâu .

Nàng nhìn xung quanh , mặt mày đen lại như đất nồi , mình ... mình đang đứng trên nước , nói đúng hơn là hắn đứng trên mặt nước giữa hồ trong tay ôm lấy nàng , hắn cư nhiên còn lợi hại hơn nàng .

Chỉ thấy xa xa có tiếng gọi vọng tới :

- Mĩ Mĩ , em có sao không , người đó mau trả muội muội cho ta .

- Mai nhi nàng bình tĩnh một chút cẩn thận thai nhi .

- Hoàng đệ , mau mang Tạ cô nương lên bờ .

- Vương gia , ngài mau đem Tạ cô nương lên bờ đi .

- Văn Huy , huynh không biết nhị ca của muội trên người có vô số độc sao , cô nương kia chắc chắn là đang trúng độc .

Văn Huy sững sốt nói lớn :

- Cái gì ?

Chưa kịp nhìn thì Mĩ Mĩ đã đứng ở dưới đất còn thân ảnh kia biết đâu mất tăm , Mĩ Mĩ giận dữ hét lớn :

- Hàn Dạ ... ngươi cái đồ xấu xa , bỉ ổi , dê tiện , vô liêm sỉ ... ta giết chết ngươi ... mau lăn ra đây cho ta ...

- Nữ nhân muốn giết ta trước hết phải cùng ta một chỗ .

Chỉ có tiếng nói vọng lại , Mĩ Mĩ tức muốn học máu , trời ơi , nụ hôn đầu đời nàng gìn giữ lại bị cướp đi một cách lãng xẹt , lại còn bởi cái người nàng ghét cay ghét đắng nữa chứ .

Cô đứng đó khuôn mặt nóng bừng đỏ lên , vừa tức giận vừa xấu hổ , cô vội đưa tay áo lên lau miệng của mình .

Mọi người đang muốn đi tới nhưng hoàng thượng ngăn lại , Kỳ Hàn Diệu ngập ngừng hỏi :

- Tạ cô nương , cô thấy trong người thế nào .

Mĩ Mĩ quay người lại thở một hơi dài , phớt lờ mọi người , nàng nhẹ giọng :

- Ta không sao , trên người ta cũng không có độc , ta vốn là miễn dịch vạn độc bất xâm ... à ... người gọi Hàn Dạ là hoàng đệ .

- Phải , hần là hoàng đệ của ta , tên hần là Kỳ Thiên Hữu .

Mĩ Mĩ giận bắn người quay lại hỏi :

- Hần không phải tên Hàn Dạ .

- Cũng không phải , Hàn Dạ là tên mẫu hậu ta gọi hần lúc nhỏ , còn Kỳ Thiên Hữu là tên phụ hoàng ta đặt cho hần .

- Vậy ta hỏi người tại sao trên người hần lại có nhiều độc như vậy .

- Đệ đệ của ta 5 tuổi đã bắt đầu luyện độc ... chuyện này kể ở đây không tiện , cô đi theo ta .

- Mĩ Mĩ .

Mĩ Mĩ quay lại cười nhẹ :

- Tiểu thư , ta không sao , Phúc Tâm công tử , phiến công tử chăm sóc tiểu thư .

- Được .

Mĩ Mĩ theo hoàng thượng đi , Văn Huy đang muốn triển nhưng lại bị công chúa giữ lại , nàng lắc đầu , Văn Huy nhìn nàng rồi quay sang nhìn Mĩ Mĩ .

Hàn Dạ tựa người vào thân cây , hần quả nhiên nhìn thấu nàng , nàng có nội lực nhưng không có khinh công , cái nàng dùng là kỹ xảo , một sợi cước nhỏ trong không trung trở nên vô hình , hần cười tà mị rồi biến mất .

17. Chương 17 : Nàng Là Con Chó Đó .

Mĩ Mĩ trầm lặng , hần ba tuổi mất cha , 5 tuổi luyện độc hại chết mẫu thân mình , sư phụ 20 năm dạy dỗ hần cũng bị độc phát mà chết , hần đơn độc lẻ loi , sao bây giờ mình lại cảm thấy sốt cho hần , Mĩ Mĩ lắc đầu , hai tay vỗ lên má liên tục .

- Tĩnh lại đi ... tĩnh lại đi ... nhìn những gì hần làm với mày đi ... a tức quá đi ...

Mĩ Mĩ mặt mày trù ừ , vò đầu bức tóc bức tai , nằm dài ở trên bàn , cảnh hôn nhau ngày hôm qua hiện về , cô đứng dậy lật bàn phát tiết đập phá xung quanh < rầm=“” ...=“” xoảng=“” ...=“” xoảng=“” ...=“” >

- Ta không biết ... ta không biết ... ta không biết ...

Lại vô thức đưa tay chạm lên môi , sau đó rùng mình lùi đi , khuôn mặt đang trắng bồng chuyển sang hồng .

Bây giờ nàng đã biết hần là ai , hần ở đâu , cho nên việc nàng làm là theo dõi hần , nàng một thân hắc y ở trên mái nhà nằm xuống , lại nhìn thấy hần một thân trắng tuyết tựa vào cột nhà cạnh hoa viên .

Sau một canh giờ người kia vẫn không nhúc nhích , một canh nữa trôi qua người kia vẫn không có ý định nhúc nhích , Mĩ Mĩ bậm môi giận run cả người , thật muốn nhảy xuống cho hần một đập dính vách .

- Sao , nàng hết kiên nhẫn rồi à .

Hắn ngẩn đầu nhìn nàng , từ đầu hắn đã phát hiện ra nàng theo dõi hắn , hơi thở của nàng quá nặng nề , nàng căn bản là không thể che giấu .

Mĩ Mĩ con người mở to , gân xanh gân đỏ nổi lên , nàng to giọng :

- Người ... người này giờ là đang trêu chọc a .

- Ta có sao .

- Người ... rõ ràng người biết là có người sao lại không lên tiếng .

- Tại sao ta phải lên tiếng .

- Vậy chứ sao người không im luôn đi còn lên tiếng làm gì .

- Ta thích nói lúc nào thì kệ ta .

Nàng một câu hắn một câu , nàng không thể chịu nổi nữa , vung tay áo , nàng bay xuống .

- Ta giết chết người .

Hắn nhanh như chớp bắt lấy tay nàng , khoe mắt giật giật có chút khó hiểu :

- Nàng 5 lần 7 lượt muốn giết ta , rốt cuộc ta đất tội gì với nàng .

Mĩ Mĩ giật tay ra , mặt mày chau lại , sao hắn mạnh dữ vậy nè , nàng dùng tay kia cạy tay hắn ra khó chịu nói to :

- Người làm gì bản thân người tự biết , buồn ta ra .

- Ta không buồn .

Mĩ Mĩ cắn hắn một cái , máu chảy lênh láng mà người kia vẫn không buồn , trên mặt còn không có một chút biểu sắc , hắn vẫn lạnh lùng nói :

- Nàng cắn nữa đi .

Mĩ Mĩ đen mặt , hắn quả nhiên là đồ máu lạnh vô cảm , nàng hừ lạnh lơ hắn , lại bị một câu nói của hắn làm cho ghen tức , toàn thân cứng lại .

- Nàng điểm huyết ta làm gì ?

Mĩ Mĩ mặt mày xanh lét ngượng ngạo , bàn tay kia của hắn buôn nàng ra , nàng xoa cổ tay đỏ in hằn 5 ngón tay của hắn .

- Ta không rảnh đôi co với người , con người ta sống phải có nguyên tắc , có ân báo ân có thù báo thù , ngày đó ta cứu người một mạng người định trả ta thế nào .

- Nàng cứu ta , khi nào ?

Mĩ Mĩ muốn té xỉu ngay lập tức , nàng quát lên :

- Còn khi nào nữa , cái ngày người 1 chọi 500 , cái này người trúng song độc ấy , ta không ngại mưa gió tìm thảo dược cứu người lại bị người tặng ột chưởng sống dở chết dở .

Hắn bất động sững sờ nhìn người con gái trước mặt hắn , hắn không muốn tin cũng phải tin vì ngày hôm đó chỉ có hắn và 500 người cộng thêm một con chó , bất luận thế nào cũng không thể có thêm người , lại nhớ đến lúc hắn trúng độc , hắn không có sinh ra ảo giác , chỉ là không muốn ai tới gần nên mới dùng lực đẩy ra , nhưng hình như lực kia quá mạnh , hắn cũng không đến gần vì trên người hắn có độc .

Hắn khó hiểu mặt mày co lại lạnh lùng mở miệng :

- Nàng là con chó đó .

- Là chó thì sao , là chó nên mới bị người đánh mà không thể né , nếu lúc đó ta là người như bây giờ thì người đừng hòng tổn thương ta .

Mĩ Mĩ hùng hồn chỉ vào người Hàn Dạ rống to :

- Mạng của người là do ta đòi về , người bất luận thế nào cũng phải nghe ta , báo đáp ta một cái ân tình này , bằng không ta giết chết người .

- Nàng giết được ta .

- Người cứ chờ mà xem .

Hắn bật cười một tiếng nhẹ , đưa tay kéo nàng ôm vào lòng nhắm mắt ôn nhu nói :

- Ta lấy thân báo đáp nàng .

- Người ... người ... bỏ ta ra ... cái tên không biết trời cao đất dày này ... buồn ra ... ta nói buồn ra ...

- Ta không buồn , nàng thích cắn thì cứ việc .

Sau một lúc dựa dựa Mĩ Mĩ cũng chịu thua , mặt áp vào ngực hắn , ánh mắt lúc triu mến lúc không , lồng ngực ấm áp này thật muốn mãi mãi dựa vào đó không bao giờ rời đi .

Không chỉ có thuộc hạ của hắn mà toàn bộ người trong phủ của hắn đều mắt chữ A mồm chữ O , nhìn hai người như muốn lòi cả hai mắt . Vương gia của họ toàn thân cực độc chưa bao giờ đến gần ai vậy mà hôm nay ôm trong tay một nữ tử xinh đẹp như mẫu đơn nở rộ , mà nữ tử kia nhìn thế nào cũng không có dấu hiệu phát độc .

18. Chương 18 : Đem Vương Gia Thị Tắm .

Trời vừa chợp tối , Mĩ Mĩ nhìn trời , không một ngôi sao , lâu lâu lại lóe sáng vài tia chớp rực trời , nàng một tay chống cằm một tay gõ bàn , hiện tại không biết nên làm cái gì nữa , cô há to miệng ngáp một cái , mắt nhắm lại , người thì cũng tìm được rồi nhưng mà mình đối với hắn có chút ... thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi .

Cô đứng dậy , ánh mắt lóe lên , nụ cười trở nên quỷ mị , Mĩ Mĩ rời khỏi phòng ở tửu lâu di chuyển đến phủ vương gia , lén la lén lút ở sau hậu viện , Mĩ Mĩ lấy từ trên đầu xuống một cây kẹp nhỏ rồi đút vào ổ khóa , 3 giây sau chỉ nghe < cạch=“”> một tiếng , cửa mở ra rồi khép lại .

Mĩ Mĩ cười đắc ý ra sức gom đồ , mặt mày hớn hở, tên xấu xa ta cho người thành vương gia nghèo nhất thiên hạ luôn .

Nào là vàng bạc châu báu cô gom hết , bất quá chắc cũng phải đi nhiều chuyến mới hết , cô nhìn thấy một cái hộp gỗ cũ kĩ nằm tít ở bên trong góc tủ , nhẹ nhàng đi tới mở nó ra , chỉ thấy trong đó có một lọ thuốc bằng vàng ròng , cô nhỏ tiếng :

- Cái gì mà phải phải chưng cất trong bình vàng thế này , để xem nào .

Đưa nó lên mũi ngửi ngửi , không có mùi , cho ngón út vào đó rồi đưa lên miệng nếm thử , không có vị , đóng nắp lại cô nhét lọ thuốc vào thắt lưng rồi tiếp tục công việc vợ quét của cải .

Nhưng đột nhiên Mĩ Mĩ khựng lại , nuốt nước miếng ừng ực , cổ họng khô không còn một giọt nước , mồ hôi lại thoát ra liên tục , cả người nóng rực như gần núi lửa , đầu thì hiện lên hình ảnh của một nam nhân , cô hét lên :

- Hàn Dạ ... ta giết chết người , giết chết người .

Cô vút tất cả châu báu trong bao xuống đất rồi vọt nhanh ra ngoài , chạy như mũi tên lao đi , cô chạy rầm rầm ngoài hành lang la to :

- Hàn Dạ ... người đâu rồi ... mau lặn ra đây cho ta ...

Mọi người chạy lại nhìn xem , chỉ thấy nữ tử một thân hắc y vừa chạy vừa la , mắt thấy nữ tử chạy qua đây Đồ Áo ngăn lại .

- Cô nương dừng bước , vương gia đang tắm .

- Tắm cái rắm , tránh ra .

Mĩ Mĩ rống lên đánh Đồ Áo bay qua một bên rồi đập cửa đi vào , lúc này Hàn Dạ chỉ quần một cái khăn ở dưới hông , còn chưa kịp mặc áo thì cô đã bỏ nhào lên người anh .

- Nhanh lên , đưa ta thuốc giải .

- Nàng nói cái gì ... trước hết buông ta ra ...

- Ta sắp không chịu nổi nữa rồi ... thuốc giải ... mau đưa thuốc giải ...

Vừa nói cô vừa hôn lên cổ hần khiến hần rùng mình , rốt cuộc thì hần cũng hiểu ra nàng bị cái gì , chàng gỡ cô ra nắm lấy đôi vai nhỏ nhắn của cô , nhìn ánh mắt triu mến của cô nhìn mình , tim hần đập loạn xạ từ từ phun ra vài chữ :

- Hương được không có thuốc giải .

- Ta ... ta giết chết người ... sao người lại có thứ đó chứ ... ta ... ta ...

Hương được là thứ kích thích dục vọng của bản thân chỉ có tác dụng với nữ giới , sẽ đem nam nhân mình ghét nhất mà phát huy tác dụng , nếu không sẽ bị tẩu quả nhập ma sống không bằng chết .

Đầu óc Mĩ Mĩ trống rỗng đem nam nhân trước mặt hôn tới tấp , tay ôm cổ hần thật chặt , Đồ Áo chạy tới cửa kinh ngạc .

- Vương gia .

Hàn Dạ trừng mắt nhìn hần , hần toát mồ hôi liên đới đóng cửa lại . Mùi hương của nàng sộc vào mũi hần , nếu bây giờ hần không đáp ứng nàng có thể sẽ không còn trông thấy nàng nữa .

Hần khom người xuống bế ngang nàng , bước đến chiếc giường ở phía trước , môi hần vẫn dính chặt môi nàng , một tay ôm khế eo nàng , cả người hần ngã nhẹ lên người nàng , cả hai đem đầu lưỡi cuộn vào nhau nhẹ nhàng , tay hần dừng lại ở thắt lưng nàng , cầm lấy cái lọ quần lên bàn rồi tinh xảo cởi bỏ thắt lưng của nàng .

Mĩ Mĩ kháng cự một chút nhưng lại bị mất kiểm soát , nàng ứ ớ :

- Ừm ... Hàn Dạ ... ta ... ta ... ừm ...

Nàng không còn biết gì nữa , chỉ biết ôm lấy cổ hần , đáp trả nụ hôn dồn dập nóng bỏng của hần , nụ hôn dài đến mức khiến người ta nghẹt thở , tay hần sờ soạt cơ thể mềm mại của nàng , hần nghiêng đầu hôn lấy cái cổ trắng nõn của nàng , nhiệt độ cơ thể một lúc một tăng cao , càng lúc càng nóng .

Mĩ Mĩ cắn cổ hần , cắn vai hần , sờ soạt cái lưng rắn chắc của hần , tiếng cả hai thở gấp dần dần trầm trọng , đứt quãng , Mĩ Mĩ nhắm mắt :

- Đau ... đau quá ... ừ .. ừm ..

Hàn Dạ dùng môi ngăn lại tiếng kêu đau của nàng , chỉ thấy vài giọt máu in xuống chăn còn hần thì toàn lực tiến công .

Ngoài trời mưa rơi lộp bộp , gió thổi ào ào , một tia sét lóe lên , Hàn Dạ hôn lên mí mắt vướn hai giọt nước kia ôn nhu triu mến lắm lắm :

- Nàng là người của ta ... của một mình ta ...

Mĩ Mĩ hít thở đều đặn từ từ chìm vào giấc ngủ .

Trời sáng , một tia nắng hiem hơi lọt vào trong phòng , mấy chú chim hót râm ran , không khí trong lành đến tuyệt vời , sau cơn mưa cây cối hoa lá đều không một tí bụi , trong phòng nữ tử chếp miệng , chà chà hai chân vào nhau , có cái gì đó không đúng , cô mở to đôi mắt , thật không thể tin vào mắt mình , bên cạnh cô là cái tên Hàn Dạ một thân không mảnh vải , cô nhìn lại mình cũng một thân không mảnh vải , lại cảm thấy phía dưới đau rất khó chịu , cô lật chăn lên vẻ mặt trắng bệch lại , không còn chút máu ... ôi mẹ ơi ... sau đó là tiếng thét thất thanh và hành động bạo lực :

- A ... a ... a ... Cái tên sắc lang này ... cút ... cút ...

Hàn Dạ bị đập một đập rớt giường , trên người chỉ quần một cái khăn , chàng day day trán ngời dậy nhìn nữ tử kéo chăn che hết toàn bộ thân thể chỉ tay về phía mình quát lớn :

- Người ... người là đồ dê xồm ... đồ lưu manh ... đồ dê tiện ... người ... người ... hạ lưu ...

Mặt cô đỏ lên , vừa tức giận vừa ngượng ngùng , sắc mặt tối sầm khi những hình ảnh đêm qua vọt về ... oh ... my ... god ... mặt cô tái nhợt không còn chút sắc .

Đưa mắt nhìn Hàn Dạ , đến giờ chàng một câu cũng chưa nói , nhìn vết cắn khắp người hấn Mĩ Mĩ chột dạ ... mình cùng hấn ... ôi mẹ ơi hai cái mắc công gìn giữ lại bị hấn cướp hết .

- Nàng mang ta thị tẩm rồi giờ tính sao đây .

Hàn Dạ vẻ đẹp anh tuấn mê hoặc từ từ đứng lên , mặt đẹp , da trắng mịn tựa ngọc ngà khiến Mĩ Mĩ ngơ ngác lúng túng xen xấu hổ :

- Ta ... ta ...

Đúng là ngày hôm qua mình vào phủ hấn trộm đồ , lại thử phải chai hương được liền chạy tới chỗ hấn tìm thuốc giải , ai ngờ mất kiểm soát bỏ nhào lên người hấn như hổ đói , kết quả là thế này đây .

Đang không biết nói gì tiếp theo thì Hàn Dạ tiến tới hôn lên môi nàng mở lời :

- Đâm lao thì phải theo lao , nàng ngoan ngoãn làm vương phi của ta đi .

- Người ... người ...

Nàng tức giận đến sùi bọt mép , mọi tiện nghi đều bị hấn chiếm hết , hấn có phải hay không là khắc tinh của nàng .

Hàn Dạ nhìn nàng tức giận đỏ cả mặt liền bật cười thành tiếng , Mĩ Mĩ cắn răng , thật sự muốn đem nam nhân này chém chết .

- Cút ra ngoài cho ta .

Mĩ Mĩ rống lên , Hàn Dạ đứng lên mặc quần áo rồi đi ra ngoài , để lại Mĩ Mĩ trong phòng ngáy ngốc khoe miệng giật giật .

19. Chương 19 : Dạy Ta Kinh Công Ta Trị Hết Độc Cho Người .

Trong một lần tỉnh dậy , Mĩ Mĩ cảm thấy gió thổi mát rượi phả vào mặt , cô mở mắt ngẩn đầu thấy mình nằm trong lòng Hàn Dạ , xung quanh là núi đá và hoa cỏ .

- Người sao lại đưa ta đến đây .

- Nơi này không phải rất đẹp sao , ta mang nàng đi ngắm cảnh .

Hàn Dạ nhìn nàng cười ôn nhu sau đó phi thân nhảy từ nơi này qua nơi kia . Mĩ Mĩ níu lấy áo Hàn Dạ nhìn xung quanh xem xét , vẻ mặt kinh ngạc không thôi .

- Woa , nơi này thật đẹp nga .

Ánh nắng ban mai chiếu rọi khắp không gian , tràn ngập cả rừng núi , những giọt sương đêm còn sót lại trên vạt cỏ ven rừng càng thêm lấp lánh .

Trên nền trời xanh thẳm , mấy sợi mây trắng mỏng manh in bóng xuống mặt nước vắt ngang qua con sông nhỏ , mùi hương của những đóa hoa dại thơm nồng lan tỏa trong gió nhẹ nhẹ .

Mĩ Mĩ hít thở cái không khí trong lành mát rượi vẻ mặt hiền hòa thỏ thẻ :

- Hàn Dạ , kinh công người thật giỏi , dạy cho ta được không ?

- Nàng muốn học .

- Phải , cùng lắm chúng ta giao dịch đi .
- Giao dịch .
- Dạy ta khinh công ta trị hết độc cho người .

Hàn Dạ nhếch miệng cười lạnh lùng :

- Nàng đùa à , ta luyện nhiều độc , tạo ra nhiều thuốc giải nhưng không thể giải được độc tố trên người , nàng có thể sao .

Mĩ Mĩ tự tin nở cả mũi nói :

- Đương nhiên , ta đoán song độc ngày đó người cũng không thể giải , độc tố hiện tại cũng vậy , sao đồng ý không .
- Chỉ cần nàng ở bên ta , nàng muốn gì cũng được .

Sau đó nhẹ nhàng hôn lên môi nàng , Mĩ Mĩ muốn đẩy ra nhưng lại bị Hàn Dạ nắm lấy tay , toàn thân như mềm nhũn ra , thở đều , mắt lim dim . Môi cô như bị đôi môi kia nuốt chửng , chàng ngậm chàng mút chàng đánh lưỡi vào bên trong , Mĩ Mĩ run run , phát hiện cả người tựa vào gốc cây , đằng trước người kia vẫn hôn không ngừng .

Mĩ Mĩ mắng thầm ... con mẹ nó ... trời sinh bản tính đàn ông đều như vậy sao , hiện đại người ta học qua phim ảnh , còn cái tên này có gần một ai đâu sao lại chuyên nghiệp như vậy .

Thế rồi Mĩ Mĩ chuyển vào ở phủ vương gia , Hàn Dạ vui mừng cười cười , Mĩ Mĩ dường như đã trở thành nữ chủ nhân ở phủ .

- Các người nghe đây , từ giờ chuyện ăn uống của vương gia sẽ do ta lo , các người đi làm việc khác đi .
- Vâng .

Đồ của hắn chỉ mặc một lần liền đốt đi , những thứ hắn chạm tay qua một lần thì đem đi tiêu hủy hết ngoại trừ phòng của hắn , tên này thật quá lãng phí , Mĩ Mĩ tặc lưỡi đi đến phòng bếp .

Một lúc sau lại bê một khay thức ăn đến phòng hắn , dùng chân đẩy cửa đi vào , chỉ thấy hắn đứng lên cầm một cái lọ trong tay , Mĩ Mĩ nghĩ nghĩ ... sao nhìn quen quen ... không đợi nàng xem xét thêm , Hàn Dạ dơ cái lọ lên cười như không cười nói :

- Sao , nàng muốn thử một lần nữa không .

Mĩ Mĩ rùng mình sắc mặt cau có hét lên :

- Ta giết chết người bây giờ .
- Ha ha ha .
- Mau lại dùng cơm đi , ăn xong ta châm cứu cho người .

Nàng đã cho người chuẩn bị hào châm và trường châm dùng để châm cứu , Hàn Dạ nằm trên giường nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng , bàn tay mềm mại của nàng từng chút chạm lên da thịt làm hắn nóng rực , thân hình run run .

Mĩ Mĩ đâm kim chính xác tay về kim kích thích vào huyệt , toàn thân Hàn Dạ nóng rang , chàng không biết mấy cái này rốt cuộc là có công dụng gì nhưng chàng tin tưởng nàng .

Mĩ Mĩ rút từng cây kim ra , theo thứ tự cây đầu tiên cho tới cây cuối cùng , sau đó một tay nắm lấy tay Hàn Dạ , tay kia đâm kim lên 10 đầu ngón tay của chàng , máu đen chảy ra đổ xuống cái chén , nàng thở phào nhẹ nhõm .

- Cứ thế này 1 ngày 2 lần thì trong vòng hai tháng người sẽ khỏi a .
- Đang tính mang máu đen đi tiêu hủy thì đột nhiên nghe thấy tiếng Hàn Dạ rên rỉ :
- Đau quá ... khó chịu quá ...

- Người sao vậy ... thấy chỗ nào không khỏe ...

Cô nắm lấy tay Hàn Dạ , sắc mặt đen lại ấp úng nhỏ giọng :

- Mạch của người ... mạch ... mạch đâu rồi ...

Cô hốt hoảng nhìn Hàn Dạ , chỉ thấy hần ôm ngực trần sắc mặt thật khó coi , cô tiến gần hơn lo lắng hỏi :

- Đây ... người sao vậy ... á ...

Hàn Dạ kéo cô ôm vào ngực , bàn tay cô in lên ngực trần của chàng , mặt tự nhiên đỏ như cà chua chín , cả người nổi da gà , sau đó cả người cô bị người kia xoay người đè lên , Mĩ Mĩ sưng người ấp úng :

- Người ... người ... người đùa giỡn ta ... mau đứng lên ...

Cô đẩy Hàn Dạ ra , lại thấy anh nắm lấy tay cô đặt ở ngực dịu dàng nói :

- Nàng xem , chỗ này của ta đập mạnh như vậy liệu có sao không .

Khuôn mặt anh tú kia dần dần hạ xuống , hơi thở nóng rực phả lên mặt nàng làm nàng tê dại nhắm nghiền hai mắt , làn da trở nên hồng hào , Hàn Dạ mỉm cười cúi xuống liếm nhẹ lên mặt nàng làm nàng rùng mình , chàng môn trớn cơ thể nàng bằng những nụ hôn nhẹ từ từ dần xuống dưới .

Bắt đầu hôn từ mi mắt , khóe môi , quai hàm , xương vai , cái áo kia bị chàng lột ra chỉ còn lại cái yếm màu trắng , chàng hôn lên tai sau đó nhẹ nhàng cắn một cái .

Mĩ Mĩ cảm thấy toàn thân nhột nhột như có con gù đó bò qua , đôi môi kia lướt nhẹ từ môi xuống cổ rồi quay lại hôn môi , bàn tay chàng sờ xoạt khắp người nàng .

Toàn thân như tê dại không một chút sức , sau một cuộc ân ái triền miên trên giường , cả hai say vào giấc mộng .

20. Chương 20 : Nam Nhân , Người Thề Đi .

Hai tháng sau , Mĩ Mĩ gọi tất cả nam nhân trong phủ lại chọn vài người rồi dẫn đi đến đại sảnh , tới nơi thì thấy nam tử một thân tử y sắc khí hồng hào bắt tay đằng sau đi tới đi lui .

- Hàn Dạ , người có hồi hợp hay không .

- Không , ta thấy bình thường .

- Được , người tới chạm vào vương gia .

Mấy người kia tái mặt , quỳ xuống chấp tay cúi lạy về mặt như gặp quỷ .

- Cô nương tha mạng ... xin tha mạng ...

Hàn Dạ đỏ mặt , định mở miệng nói gì nhưng lại nghe Mĩ Mĩ quát :

- Tha cái rắm , lập tức chạm vào hần cho ta .

- Á ...

Một nô bộc bị Mĩ Mĩ nắm cổ áo thấy tới , cả người bỏ nhào về phía Hàn Dạ , mặt mày tái me tái mét , chỉ thấy Hàn Dạ đẩy hần ra lạnh lùng nói :

- Thôi được rồi .

Người kia còn đang ngậy ngốc thì Hàn Dạ đi đến kéo tay Mĩ Mĩ đi theo mình .

- Không phải nàng muốn học khinh công sao , đi theo ta .

- Được rồi , các người lui xuống hết đi .

Mĩ Mĩ hất tay đuổi tất cả đi xuống , thế là cả đám nhìn người kia rụt rè hỏi :

- Người có sao không .

- Ta ... ta không có sao hết ... ha ha ... ta chạm vào vương gia không có sao hết ... các người xem ...

Hắn khoa tay múa chân , chứng tỏ mình không việc gì , cả phủ bắt đầu truyền miệng chuyện này , vương gia của họ được thần y cứu giúp hiện tại không còn độc chết người nữa .

Mĩ Mĩ đứng trên một tảng đá phẳng lý như nền nhà , xung quanh là những tảng đá khác được xếp thành bậc thang cao bằng một tầng nhà , cô ngạc nhiên về mặt thích thú hỏi :

- Chúng ta làm gì nữa .

Hàn Dạ khoanh tay tựa người vào cây trúc gần đó , thản nhiên nói :

- Nàng thả lỏng , hít vào thở ra , đem nội lực dồn đến chân rồi nhảy lên từng bậc thang đó .

Mĩ Mĩ làm theo , đem toàn thân thả lỏng nhưng cũng chỉ ba lần bay lên là thân thể nàng lại nặng trĩu .

- Đáng ghét ... sao khó thế này ...

- Nàng điều chỉnh hơi thở đi , hơi thở của nàng quá nặng .

Mĩ Mĩ mặt mày lạnh như băng hừ chàng một cái , một lát sau nàng cũng nhảy một lần lên bậc thứ 5 , càng nhảy nàng càng cảm thấy hứng thú , ánh mặt trời rơi xuống chiếu lên mặt nàng , nàng cuối xuống dưới kia ... sao mọi thứ trở thành nhân hai , có tới hai Hàn Dạ , nàng choáng váng ngã xuống .

Bóng người trên cao ngã xuống làm cho Hàn Dạ giật mình , tim như muốn vọt ra ngoài , chàng phi lên đỡ lấy thân thể kia , ôm nàng vào lòng , tay đánh nhẹ lên mặt nàng run run sợ hãi :

- Đây , nàng làm sao vậy ? Mĩ Mĩ ... mau mở mắt ra ... này ... này ...

Chàng nhắc bổng nàng lên , nhảy đi trở về đại sảnh miệng không ngừng gọi :

- Người tới truyền đại phu cho ta , mau lên .

- Dạ , vương gia .

Đồ Áo rời đi , một lát sau đại phu đi tới bắt mạch cho Mĩ Mĩ , ông gật đầu xoay người chấp tay cúi đầu khom lưng vui vẻ nói :

- Chúc mừng , chúc mừng , cô nương kia có thai rồi .

- Người ... người nói cái gì ?

Về mặt Hàn Dạ biến sắc làm đại phu sợ đến nổi xanh mặt , cách xa ra một chút :

- Bẩm người , cô nương kia vận động quá sức nên thai nhi bị kinh động , nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là không việc gì .

- Nàng ... nàng có thai .

- Vâng .

Hàn Dạ lúc này lúng túng rồi bởi , lòng rạo rực , tim đập nhanh đến độ không thể nhanh hơn , cái cảm giác sắp được làm cha đây sao , đại phu lui xuống trước , sợ trên người vương gia còn độc có thể đem hắn độc chết .

Từ lúc nghe nói vương gia hết độc , mọi người tiến gần vương gia một chút , Hàn Dạ sai mọi người làm cái này cái kia , nhất định không để cho Mĩ Mĩ chạm vào một cái gì .

Lúc hắn trở về phòng thì phòng trống trơn , lại thấy bọn nô tỳ đứng bất động ngoài sân đổ mồ hôi nhìn hắn , hắn biết ngay là kiệt tác của nàng , mặt mày hắn học cau có nhảy đi , đến nơi thì nghe thấy tiếng cười lạnh tanh của nàng .

- A ha ha ha .

Mắt thấy nàng vừa nhảy vừa cười hắn tức đến nỗi muốn học máu , giận dữ quát lên :

- Nàng lập tức lăn xuống đây cho ta .

- Ôi mẹ ơi ... á ... á ...

Hắn bay lên đỡ lấy nàng , bản thân hắn thót cả tim , chỉ thấy nàng trừng mắt hét lên :

- Người làm gì thế hả , muốn hù chết ta à .

- Ta ... ta xin lỗi ... ta không cố ý ...

Mĩ Mĩ nhìn hắn , vẻ mặt khó hiểu sau đó thở dài , hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây rồi , hắn lại đi xin lỗi mình .

- Ta nói người nghe , ta vừa nhảy một phát lên 10 bậc đấy , để ta nhảy cho người xem .

- Không ... không được ... nàng không được nhảy , tạm thời nàng đừng tập khinh công nữa .

- Tại sao chứ .

Mĩ Mĩ rống lên , hay là hắn thấy nếu mình học thành công khinh công sẽ giỏi hơn hắn nên không muốn dạy mình nữa .

- Người định nuốt lời .

Mĩ Mĩ ánh mắt sắc đá liếc hắn , hắn thẳng thắn đối diện mắt nàng phun ra 3 chữ :

- Nàng có thai .

- Có thai thì sao chứ ... có ... có thai ... ta ... ta ...

Mĩ Mĩ mở to hai mắt , mặt mày trở nên trắng bệch không giọt máu .

- Người nói ta có thai .

- Ừ .

Tiếng ừ lạnh nhạt , Mĩ Mĩ tự bắt mạch mình , có thai rồi , trời đất quỷ thần ơi làm mẹ rồi , lại là con của cái tên ôn dịch này nữa chứ .

Nàng nhìn hắn rồi hừ ngó lơ hắn , lại thấy hắn vòng tay ôm lấy nàng , sau đó là giọng nói nhỏ nhẹ :

- Nàng sinh con cho ta có được không .

- Ta không phải nương tử của người .

Mĩ Mĩ xấu hổ nắm lấy áo hắn , lại nghe hắn nói :

- Từ lúc cùng nàng một chỗ , nàng đã là vương phi của ta rồi .

- Nam nhân , người có yêu ta không .

- Có , ta yêu nàng ... yêu nàng hơn bản thân ta .

- Vậy ... nam nhân , người thề đi ... chỉ yêu mình ta .

- Ta thề với trời , cả đời này chỉ lấy mình nàng , chỉ yêu mình nàng , chỉ động vào một nữ nhân là nàng nếu làm trái lời thề sẽ bị sét đánh chết , sẽ đoạn tử tuyệt tôn .

- Sao người lại thề độc như vậy .

Hắn đẩy nàng ra nhìn nàng với ánh mắt hạnh phúc .

- Thế nàng an tâm giao nàng cho ta chưa .

- Ừm .

Hiểu được thành ý của hắn Mĩ Mĩ gật đầu , sau đó hắn tiến gần tới mặt nàng hôn nàng , đè nàng trên nền cỏ xanh .

Một lát sau Mĩ Mĩ thở hổn hển :

- Không được đi quá xa , ta đang mang thai con của người đó .

- Ta hiểu ...

Cái hôn rộn dập nóng bỏng vẫn không muốn dừng lại , cả hai lẫn trên nền cỏ xanh cho đến khi mặt trời xuống núi .

21. Chương 21 : Hôn Lễ Có Một Không Hai .

Chỉ hỷ đồ dán ở khắp nơi , trước phủ treo hai cái đèn màu hồng ở trên còn có một tấm bảng ghi hai chữ Tân Hôn , xung quanh hai chữ này đều có hoa mẫu đơn trải thành hình vòng cung xuống mặt đất . Từ cửa đã trải một tấm thảm đỏ kéo dài đến từ đường , bên phải và bên trái đều là bàn ghế trải lụa đỏ , trên không trung các dải đỏ kéo dài tứ phía , chính giữa là một bông hoa hải đường lớn .

Người người đi qua cánh cổng trầm trồ khen ngợi , nó lạ mắt đến nỗi ai ai cũng phải ngó nhìn .

- Ô , ô đẹp quá trời luôn .

- Nghe đâu là chủ ý của vương phi đó , thật sự càng nhìn càng thấy thuận mắt nha .

- Đẹp thiệt đó , lần đầu tiên tôi nhìn thấy luôn đó nha .

- A , còn có cả phục vụ nữa này .

Hàn Dạ một thân y phục đỏ thắm nhìn cách bố trí hôn lễ ngày hôm nay có mấy phần ngạc nhiên sững sốt , nàng quả nhiên thông minh hơn người .

- Hoàng thượng giá lâm .

Dân chúng , quan lại quỳ xuống .

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế .

- Bình thân .

- Tạ hoàng thượng .

- Mọi người cứ vui vẻ đi .

- Dạ .

Hàn Dạ cúi người nhỏ nhẹ :

- Hoàng đệ tham kiến hoàng huynh .

- Thiên Hữu .

Hàn Diệu ôm chầm lấy Hàn Dạ , từ lúc nghe tin đệ đệ của mình loại bỏ hoàn toàn độc trên người lòng hẳn kích động không thôi , đã 20 mấy năm không được ôm đệ đệ hẳn xúc động hạnh phúc vô cùng .

Lúc này tại bàn trang điểm , Chiêu Mai vô cùng ngạc nhiên nhìn Mĩ Mĩ .

- Woa , cái váy này đẹp thật nha , Liễu thẩm tay nghề của thẩm càng lúc càng khá a .

- Hê hê ... cái này là do vương phi cung cấp ý kiến nên ta mới có thể may ra một cái váy đẹp như vậy a .

- Mĩ Mĩ , em thật sự là thiên tài a .

- Đúng nha , vương phi thật giỏi .

Mĩ Mĩ mỉm cười đang muốn nói lại ôm miệng xoay qua một bên :

- Ơe ... Ơe ..

Chiêu Mai , A Xú , Liễu thẩm tròn mắt há hốc mồm ngạc nhiên đồng thanh :

- Không phải chứ .

Mĩ Mĩ xấu hổ quay đi .

- Mĩ Mĩ , thật sự không cần đội khăn đỏ hả .

- Không cần đâu tiểu thư .

Chiêu Mai mang thai đã là tháng thứ 5 , bụng nhô lên bước đi có chút khó khăn , Chiêu Mai đi theo Mĩ Mĩ , A Xú dìu Chiêu Mai , Liễu thăm hồ lên :

- Tân nương đến rồi .

Mọi người kinh ngạc , ngây ngốc bất động như bị đóng băng , nữ tử kia một thân váy cưới ôm sát phần eo và xòe rộng ở phần thân dưới , cùng với ren , các đường xếp nếp ở thân trên và thân dưới làm tăng vẻ yêu kiều , quý phái của tân nương , váy cưới mang sắc đỏ của may mắn nhưng thứ làm họ không rời mắt đó chính là khuôn mặt của tân nương , quả nhiên sắc nước hương trời .

Mĩ Mĩ đến chỗ Hàn Dạ , chỉ khi cô nắm lấy cánh tay trái của anh , anh mới hoàn hồn .

- Mĩ Mĩ , nàng thật xinh đẹp .

- Chàng cũng đẹp .

Cả hai song bước trên con đường dài đỏ , ở trước hai người là một đôi kim đồng ngọc nữ đang rải cánh hoa hồng lên không trung .

Cũng có tam bái chi lễ nhưng lại có thêm một phần đó là tân nương tung hoa cưới , không biết có phải cố ý hay không hoa lại rơi vào tay A Xú , mọi người vỗ tay vui mừng .

Cả tân nương và tân lang đều ở lại tiếp đón khách , Hàn Diệu tay nâng ly rượu vui vẻ nói :

- Đệ đệ , muội muội chúc mừng hai người .

- Tạ hoàng huynh .

Hàn Dạ nâng ly uống cạn , Mĩ Mĩ cười nhẹ nói :

- Tạ hoàng huynh .

Chỉ thấy Hàn Diệu đỏ mặt xoay đi , sau đó người người chúc mừng .

- Chúc vương gia và vương phi hanh phúc .

- Chúc mừng vương gia , vương phi .

- Chúc mừng vương gia , vương phi .

- Cảm ơn mọi người .

- Chúc mừng ... chúc mừng ...

Còn có cả sân khấu náo nhiệt hơn người , mọi người vui vẻ cười nói , bận rộn cả ngày ai nấy đều mệt mỏi , Hàn Dạ cùng Mĩ Mĩ một phòng , chàng muốn chạm vào nàng nhưng nàng không cho , chỉ có thể nói đêm động phòng của hai người là nằm yên ngủ cho tới sáng .

Trời sáng Hàn Dạ tỉnh dậy thấy bên người không có ai liền bật dậy , chàng thay áo đi ra ngoài gọi lớn :

- Đồ Áo .

- Dạ , vương gia .

- Thấy vương phi của ta không .

- Dạ thấy , vương phi đi vào kho lấy vàng đi ra ngoài rồi ạ .

Trên đầu Hàn Dạ như có đám quạ bay qua , chàng lạnh lùng mắt giật giật , đập tay lên trán , nàng quả thật hết sức nói nổi .

- Thấy nàng đi hướng nào .

- Vương phi nói là ra ngoài thành một lát .

Sau đó Hàn Dạ biến mất chỉ để lại cơn gió nhẹ , Mĩ Mĩ một thân như ma lem đi ra bờ sông thì nghe tiếng kêu của một vị cô nương :

- A ... mấy người làm gì vậy .

Nhìn sang thì thấy 1 người đàn ông đang kéo tay một cô gái 13 , 14 tuổi , 8 người còn lại thì vứt thau đồ và quần áo xuống sông . Người đàn ông hất tiểu cô nương xuống nền cát vẻ mặt thích thú vui vẻ :

- Con mồi ngon thế này sao có thể bỏ qua , nào tiểu nương tử ngoan ngoãn để ta cưng chiều nào .

Nói xong hắn bỏ nhào xuống , tiểu cô nương xanh mặt run sợ dấy dựa la lớn :

- Không ... không ... cứu tôi với ...

- Ặc ...

Chỉ thấy hắn trợn mắt , hai tay nắm lấy cái gì đó trên cổ ú ớ không ra hơi , sau đó ngã ngửa ra sau chết tại chỗ . Mấy người kia không nhìn ra rốt cuộc xảy ra chuyện gì thì nghe thấy tiếng nói vọng đến , một nữ tử toàn thân trắng y bay đến kéo thi thể kia lùi lại một chút .

- Các người chết chắc rồi .

Tất cả giật mình xoay người chạy đi , Mĩ Mĩ nhếch môi nụ cười kiêu ngạo lạnh lùng :

- Tiểu cô nương có thể đi còn các người thì dừng hòng .

Mĩ Mĩ nhìn tiểu cô nương còn đang sợ hãi nhẹ nhàng nói :

- Đi đi .

- Vâng ... tạ cô nương .

Tám người kia một thân bất động , mắt thấy cô nương kia đi khuất Mĩ Mĩ vung tay áo hừ lạnh quay đi , tám người kia ngã ra đất mặt mày tím tái chết tại chỗ .

- Nàng giỏi lắm , dám lấy độc dược của ta ra làm trò tiêu khiển .

Mĩ Mĩ đen mặt , toàn thân cứng đờ như khúc gỗ , cô quay lại nhìn Hàn Dạ một thân hắc y nhìn cô chăm chăm .

- Chàng nhiều độc dược như thế cho ta một ít cũng đâu có sao .

- Vừa mới thành thân xong , nàng lại mang thai cứ nhiên đi ra ngoài làm gì .

- Tiền của chàng nhiều như vậy đem đi làm từ thiện một chút .

Hàn Dạ đi đến bế cô lên máng yêu :

- Nàng mà cũng làm từ thiện ư , nàng không tiếc đem 10 vạn vàng đổ xuống sông mà ở đó làm từ thiện .

- 10 vạn vàng , ta làm gì có nhiều như thế , lúc này ta chỉ lấy có 500 lượng .

- Nàng mang 18 thanh lâu của ta thiêu rụi còn nói không có .

Mĩ Mĩ sững người nói lớn :

- Cái gì , những thanh lâu đó là của chàng .

Hàn Dạ cạ mũi của mình lên mũi của Mĩ Mĩ , chỉ thấy mắt nàng rũ xuống sau đó mỉm cười .

- Ta kiếm lại cho chàng là được mà .

Mĩ Mĩ hôn nhẹ lên môi Hàn Dạ nhưng chàng lại muốn nuốt chửng đôi môi kia , một lúc sau cả hai nhìn nhau mỉm cười .

22. Chương 22 : Buổi Đấu Giá .

Liều thăm một bên xem vải , một bên xem một tờ giấy miệng nói không ngừng :

- Vương phi , những thứ này là cái gì , có thể mặc vào sao , ta thấy không ổn chút nào .
- Thảm cứ làm theo là được , những tấm vải này coi như là tiền công a .

Hai mắt Liều thăm sáng lên , vải vụn không dùng đến liền đem may những thứ này cho vương phi , còn những khúc vải trước mặt toàn là hàng hiếm trên cả hàng hiếm , càng nhìn càng thấy thích .

- Vải này là hoàng thượng cho ta nha , thảm làm theo những gì ta bảo là ta thưởng cho .
- Được , ta làm ... ta lập tức đi thu xếp .

Liều thăm ôm chồng vải đi , vải vụn đổi vải hiếm ai lại không đổi , bà rạng rỡ vừa đi vừa hát .

Bảy ngày sau Mĩ Mĩ sai người đem toàn bộ đồ đạc chuyển tới 18 thanh lâu , những ma ma ở đó há hốc mồm , những kỹ nữ hiếu kỳ mặc thử .

- Oa ... kích động quá đi ... xem ta này ... ngực 1 lúc 1 to ra .
- Eo cô thon thế , mông cũng nhỏ gọn .
- Những thứ này mặc lên thì đẹp đấy nhưng mà mặc ra tiếp khách thì không ổn chút nào a .
- Xem mấy thứ này để coi chưa này .

Mĩ Mĩ liếc họ tay bê ly nước lên uống , sau đó nói :

- Ta không bảo các người mặc như vậy ra tiếp khách , ta muốn mở một buổi đấu giá , ai trả giá cao thì các người hầu người đó .
- Được đấy , ta còn tưởng mặc như vậy ra đứng đường .
- Mà cái này là gì vậy vương phi .
- Cái này là đồ tắm bikini .
- Là cái gì không hiểu .
- Ta cũng không hiểu .
- Không cần biết nó là gì , ta chỉ thấy mặc vào đẹp hẳn ra a .

Cả đám kỹ nữ nhón nháo làm đau cả đầu , Mĩ Mĩ dặn ma ma của thanh lâu , chỉ thấy mọi người gật đầu đồng ý .

Cuối cùng buổi đấu giá cũng tới , chỉ thấy trên sân khấu của thanh lâu kỹ nữ lần lượt đi ra , uốn éo , lắc mông , rung ngực , đá lông nheo , hôn gió , mà lúc này mọi nam nhân ở dưới máu mũi nước miếng hòa vào nhau chen lẫn để nhìn .

Những kỹ nữ xinh đẹp đứng xếp thành hàng ngang mỉm cười , ma ma miệng lỏ mép nói :

- Người đầu tiên Lê Đan Liên , giá khởi điểm 100 lượng , ai ra giá cao thì Đan Liên sẽ hầu người đó cả ngày , mọi người muốn làm gì cũng được a .

Muốn ở cùng một cô nương lâu xanh phải tốn 50 lượng , mà đây chỉ là nửa canh giờ , giờ đây hơn 100 lượng là cả một ngày lại còn muốn làm gì cũng được khiến bọn họ thích thú chen lẫn .

- 100 lượng ... ta trả 120 lượng ... ta 130 ... ta 150 lượng ... ta 200 lượng .

Những con số một lúc một tăng , Mĩ Mĩ hừ lạnh bỏ đi vào trong , Hàn Dạ lúc này vừa về phủ thấy Đồ Áo mặt mày xanh lét ấp úng :

- Vương ... vương gia ... vương phi đến Thanh Xuân lâu rồi .

Hàn Dạ tức giận hét lên :

- Cái gì ? Nàng tới đó làm gì ?

- Vương phi bảo muốn kiếm tiền .

- Mĩ Mĩ , lần này nàng chết với ta .

Mĩ Mĩ đang ăn trái cây thì hắc hơi , sao có cảm giác sắp xảy ra chuyện gì lớn lắm , cô vội vã đứng lên đi nhanh ra cửa , nhưng Hàn Dạ một tay vịn vào thành cửa một tay chắn ngang sắc mặt khó coi nghiêm trọng nói :

- Nàng muốn trốn ... trốn thử ta xem ...

Mĩ Mĩ đỏ mồ hôi , hơi cúi đầu , có cần phải trùng hợp đến vậy không , Mĩ Mĩ tựa vào ngực Hàn Dạ yếu ớt nói :

- Tướng công , ta chóng mặt quá ... khó chịu quá .

- Nàng đau ở đâu , ta nói nàng bao lần rồi , ở nhà nghỉ ngơi đừng có đi lung tung nữa .

Hàn Dạ bế ngang cô trở về phủ , nếu không phải nàng đang mang thai thì ta lập tức xử phạt nàng .

- Nàng không được đến thanh lâu nữa .

- Ta kiếm tiền cho chàng mà .

- Không cần , nàng ở nhà cho ta .

- Nhưng ở nhà một mình ta chán lắm , chàng thì bận cả ngày không ai chơi với ta .

Hàn Dạ thở dài , từ ngày độc trên người hắn được giải , hắn phải phò tá hoàng thượng việc nước , ngày ngày bận rộn không còn thời gian ở bên nàng .

- Ta biết , nàng thương ta thương con chịu khó một chút có được không .

Mĩ Mĩ ngồi trên giường nói :

- Thế chàng có thương ta không .

Hàn Dạ cốc đầu nàng nhỏ nhẹ :

- Hỏi thế cũng hỏi , không thương nàng thì ta thương ai .

Mĩ Mĩ xoa đầu tò mò hỏi :

- Vậy trước đây rảnh rỗi chàng thường làm cái gì .

- Đánh cờ , ngắm cảnh , trừ phiền tặc , còn có nhìn trộm nàng lúc nửa đêm .

- Thì ra những lúc đó chàng theo dõi ta , hèn gì ta có cảm giác không thoải mái .

Hàn Dạ ngồi xuống đất nghiêng đầu đặt xuống hai đùi của Mĩ Mĩ , tay ôm lấy hông nàng , miệng hôn lên bụng nàng .

- Nàng và con chịu khó nhé .

Mĩ Mĩ vuốt tóc Hàn Dạ , Đồ Áo ở bên ngoài gõ cửa , Hàn Dạ làm biến đứng lên vẫn ôm Mĩ Mĩ .

- Nói .

- Bẩm vương gia , trong một ngày 18 thanh lâu tăng doanh thu lên đến 10 vạn vàng .

- Vậy sao ?

- Vâng , còn nữa ... các ma ma ở thanh lâu muốn hỏi xin vương phi một ít được .

- Ta hết rồi , không còn đâu , bảo họ dẹp cái đó đi không lại gây ra họa .

- Vâng .

Đồ Áo đi khuất , Hàn Dạ chồm lên đè Mĩ Mĩ xuống giường .

- Mấy cái đó nàng có mặc thì chỉ mặc ình ta xem thôi nhé .
- Còn lâu ta mới mặc cái đó cho chàng xem .
- Nay thì không này ...
- Á , buồn quá ... mau buồn ra ... ha ha ... buồn ra ... khó chịu quá ... chàng đề lên con rồi kìa ... mau xuống coi ...
- Ách , ta xin lỗi .

Lúc này ở các thanh lâu những kỹ nữ tụ lại chán nản :

- Uống quá đi , ta một ngày cũng chỉ kiếm được 100 lượng mà hôm nay ngồi không cũng kiếm được 300 lượng .
- Sao chỉ có một ngày mà không phải là mãi mãi .
- Những món đồ kia bị vương phi thu lại đốt hết rồi , uống ghê chúng đẹp thế mà .
- Ta ngày thường rót rượu cũng chỉ có 70 lượng , hôm nay ngồi không cũng kiếm được 280 lượng .
- Sao các con còn ngồi đây , thuốc sắp hết tác dụng rồi kìa .
- Vâng ma ma , tụi con về phòng liền .

Những kỹ nữ ngồi không được tiền , những nam nhân tiêu tiền thì ngủ ly bì cho đến hết ngày , tỉnh lại thì được kỹ nữ âu yếm tạo thành ảo giác ảo cho kí ức của họ .

23. Chương 23 : Hàn Dạ Đi Lam Đàn Trấn .

Một đứa nha hoàn chạy vào nói :

- Vương phi ... vương phi ... Hạ phu nhân sinh rồi ... một tiểu thư a .
- A ... sinh rồi hả ... em chuẩn bị một ít quà cho ta ... lấy cả nhân sâm của vương gia luôn .
- Vâng .

Mĩ Mĩ mang thai đã sang tháng thứ 5 , bụng nhô lên , đi đứng cũng có chút khó khăn , cô vụt ra cửa vừa chạy vừa nói :

- Xuân Xuân , nhanh lên .
- Dạ .

Nha hoàn luống cuống chạy theo , có chút hoảng lên :

- Vương phi cẩn thận , đừng chạy nữa .

Mĩ Mĩ quay đầu hồi thúc :

- Em đi nhanh lên , ta muốn chạy thì ta chạy , ta còn muốn bay nữa nè .

Nói xong Mĩ Mĩ ngó về trước vung tay áo , dây cước cuốn vào cây cột ở trước cửa , nàng bay lên quay đầu lại :

- Em nhanh lên , vương gia mà về là không được đâu .

Nha hoàn tái mặt run rẩy miệng run lên :

- Vương ... vương gia ...

Lúc Mĩ Mĩ ngó về trước thì , cả mặt úp vào lồng ngực ai đó .

- Ui trời ơi đau quá ... tên khốn nào cản ... đường ... đường ... ta ... ta ...

Cô ngược lên thì cả kinh miệng nói nhanh liền nghẹn lại ú ớ hết câu . Chỉ thấy người kia bắt được cô , đưa mắt trừng cô giận dữ quát :

- Nàng làm cái trò gì thế hả ?

- Sao chàng lại quát ta , làm đứa nhỏ giật mình thì sao .

- Nàng ...

Hàn Dạ bình tĩnh trở lại hừ một tiếng :

- Nàng định đi đâu đấy .

- Ta qua chỗ Hạ tiểu thư , tiểu thư sinh rồi ta muốn qua xem đứa nhỏ .

Hàn Dạ nắm tay Mĩ Mĩ vừa đi vừa nói :

- Ta đi với nàng , nàng mà như lúc này ta không an tâm .

Mĩ Mĩ lạnh lùng bấu môi , nàng được Hàn Dạ bế lên xe ngựa , Xuân Xuân đi theo cạnh xe , Mĩ Mĩ nằm xuống đùi của Hàn Dạ uể oải thở dài :

- Cho ta nằm một lát ... ta cảm thấy mệt .

- Nàng mệt hả , chúng ra về phủ nghỉ nhé , ta truyền đại phu thăm bệnh cho nàng .

Mĩ Mĩ nghịch vật áo của Hàn Dạ nhỏ nhẹ nói :

- Không , không về , muốn ngủ một lát , tới nơi chàng gọi ta dậy nhé .

Nói xong núp áo Hàn Dạ , rúc đầu vào bụng chàng ngủ ngon lành , Hàn Dạ nhìn nàng càng lúc càng gầy đi khiến tim hần nhói đau , khẽ vuốt tóc mái của nàng , hần mỉm cười tự hỏi tại sao lại yêu nàng nhiều như vậy , người chỉ biết suốt ngày chọc tức hần mà hần thì không thể giận nàng được .

- Vương gia , đã đến phủ đại tướng quân rồi .

- Ủ , chờ một lát .

Hần muốn nường tử của hần ngủ thêm một chút , nhìn nàng rất mệt mỏi , bỗng Mĩ Mĩ bật cười mà hai mắt vẫn nhắm .

- Hàn Dạ ăn vụn bị chó cắn ... ha ha ha ...

Hàn Dạ tức , giận run người , sắc mặt cau có làm cho ai đó ngoài kia toát mồ hôi , chỉ nghe thấy tiếng nói như muốn ăn tươi nuốt sống từ trong vọng ra :

- Đồ Áo ... người có gì muốn nói không .

Đồ Áo khóc không ra nước mắt , lần trước là bị vương phi hạ được , khai ra tất cả về Hàn Dạ .

- Vương ... vương gia ... thần là bị ép buộc ...

Mĩ Mĩ mở mắt nhìn Hàn Dạ ngạc nhiên hỏi :

- Chàng làm sao vậy , sắc mặt cau có ... bộ ốm hả .

- Không , ta không sao .

- Đến nơi chưa .

Mĩ Mĩ ngồi dậy chung ra khỏi xe , nhìn thấy phủ đại tướng quân trước mặt liền lập tức nhảy xuống chạy vào , Hàn Dạ hét lớn :

- Ta nói với nàng bao lần rồi hả , không được chạy ... đứng lại ...

Ngó lơ Hàn Dạ , Mĩ Mĩ thấy A Xú liền gọi :

- A Xú ... A Xú ... tiểu thư đâu .

- Tham kiến Vương phi , tiểu thư và cô gia đang ở bên trong .

A Xú chỉ tay về phía cuối hành lang , Mĩ Mĩ đi nhanh tới .

- Tiểu thư, ta đến thăm cô đây .

Mọi người quay ra quỳ xuống hành lễ , chỉ trừ Chiêu Mai còn đang nằm ở trên giường thở đều .

- Tham kiến vương phi .

- Không cần , ta muốn nhìn tiểu thư và đứa nhỏ .

Chiêu Mai mỉm cười hiền hòa :

- Mĩ Mĩ ...

- Tiểu thư sao rồi .

- Ta ổn ... chỉ hơi mệt một chút ...

Mĩ Mĩ gật đầu nhìn đứa nhỏ nằm bên cạnh , miệng cười tươi nói :

- Ta bế thử được không .

- Được .

Mĩ Mĩ trù mến nhìn đứa nhỏ , đưa tay bế nó lên đưa qua đưa lại nhẹ nhàng .

- Ta đặt cộc nó rồi nhé , mai một nó phải làm con dâu ta .

Cả nhà cười vui vẻ , Hàn Dạ vào sau nhưng lại đi ngay sau đó , căn dặn Xuân Xuân trông chừng Mĩ Mĩ .

Trời tối Mĩ Mĩ trở về phủ thì Hàn Dạ vẫn chưa về , cô ngồi xuống ghế đợi , một canh giờ sau thì cửa phòng mở ra Hàn Dạ đi vào .

- Nàng sao còn chưa đi ngủ .

- Ta đợi chàng , chàng đi đâu về thế .

Hàn Dạ đóng cửa đi đến ngồi trên giường sau đó vỗ nhẹ lên bên cạnh .

- Nàng lại đây , lúc chiều hoàng huynh cho người đến phủ tìm ta , ta vào cung gặp hoàng huynh .

Ôm Mĩ Mĩ trong lòng chàng bất an lo lắng nói :

- Lam Đàn Trấn có nạn hạn hán trầm trọng , hoàng huynh phái ta đi đến đó trợ giúp , ba tháng thôi , nàng chờ ta về có được không .

- Cho ta đi với .

Mĩ Mĩ xụ mặt , Hàn Dạ xiết chặt nàng trong vòng tay :

- Ở đó nắng gắt , sức khỏe nàng không tốt ta không thể để nàng đi cùng ta được , nàng phải nghỉ cho con của chúng ta nữa chứ .

- Nhưng ... nhưng ...

Hàn Dạ buồn nàng ra xoay người nàng lại ôn nhu nói :

- Ta hứa lúc về sẽ ở bên cạnh hai mẹ con , sẽ không can dự vào việc triều chính nữa , nàng đợi ta có được không .

Hàn Dạ nhìn nàng , chàng hôn nhẹ lên môi nàng chạm mũi mình lên mũi nàng , chỉ thấy nàng ừ nhẹ một tiếng .

Ngày hôm sau nàng không còn thấy Hàn Dạ nữa , nàng nhớ chàng nỗi nhớ da giết , đêm xuống chiếc giường lạnh tanh chỉ có mình nàng , nàng tự hỏi ba trắng là mấy mươi hôm , từ buổi sáng đến buổi chiều tà là thời gian nửa ngày đâu có dài gì , thiếp đợi chờ mong ngày gặp mặt .

24. Chương 24 : Nam Nhân Ta Hữu Người .

Mĩ Mĩ một thân trắng như tuyết , áo rộng tạo cho nàng cảm giác thoải mái , Chiêu Mai bế con gái của nàng trên tay đỡ dành .

- Nào con ngoan , chọn thứ con thích đi .

- A .. a ... a .

Đứa nhỏ thích thú a a trong miệng , tay cầm lấy cái vòng tay do Mĩ Mĩ tặng nắm chặt .

- Tiểu thư , đứa nhỏ này là con dâu của ta , không được gả cho ai đâu nha .

- Ha ha ... ta biết rồi .

- Hạ Băng , mau lớn nha .

Mĩ Mĩ đặt một phong bì vào tay của đứa nhỏ , đang vui vẻ tự nhiên cô lại cảm thấy buồn , lòng trống trải . Chiêu Mai đưa Hạ Băng cho Phúc Tâm rồi đi đến cạnh Mĩ Mĩ .

- Em nhớ vương gia thì viết thư cho ngài ấy .

Mĩ Mĩ lắc đầu nhỏ giọng :

- Ta đợi được , để chàng chuyên tâm lo việc nước , ta không muốn chàng bận tâm về ta .

Chiêu Mai ôm Mĩ Mĩ , Mĩ Mĩ vuốt nhẹ hai mắt ngăn lệ của mình tự nhủ bản thân phải cứng rắn , không được khóc .

Mùa đông đến rồi , Mĩ Mĩ ngồi trước bàn đàn áo choàng bằng len , Xuân Xuân khoác thêm áo cho nàng lo lắng nói :

- Vương phi , người nghỉ ngơi một chút đi , người đã đàn nó 8 ngày rồi .

- Không được , hai ngày nữa vương gia về rồi , ta phải làm cho song , nhiệt độ thay đổi chắc sẽ lạnh lắm , chàng sẽ bị cảm .

Mĩ Mĩ chăm chú nhìn cái áo choàng sắp hoàn thành mỉm cười vui vẻ . Xuân Xuân thở dài . Ngày hôm sau Mĩ Mĩ ra cửa ngắm trông , Xuân Xuân khuyên nhủ :

- Vương phi mau vào trong đi ạ ... mai vương gia mới về ... người vào trong đi kéo cảm lạnh .

- Ta chỉ sợ chàng về sớm .

Mĩ Mĩ được Xuân Xuân dìu vào trong , nàng mang thai đã là cuối tháng thứ 8 , bụng nàng to lên đi lại cũng có chút khó khăn , trời sắp tối , Mĩ Mĩ gọi Xuân Xuân đến căn dặn :

- Nếu mai ta có ngủ dậy muộn thì em mang áo choàng len này ra cửa đợi vương gia về liền đưa cho người .

- Vâng , vương phi .

Ngày hôm sau , một đứa nha hoàn chạy vào hốt hải thử dốc :

- Vương ... vương phi ... vương gia về rồi .

Mĩ Mĩ vừa mới ngồi dậy tóc còn chưa chải liền mang hải đứng dậy đỡ hông đi ra , lòng vui mừng nôn nóng .

- Vương phi người khoác thêm áo .

Mĩ Mĩ đi thật nhanh có thể , Hàn Dạ đã về ... ta nhớ chàng lắm chàng có biết không . Mĩ Mĩ đi tới thì thấy Xuân Xuân quỳ xuống khóc nức nở :

- Vương gia không được đâu ... cái áo choàng này là do vương phi sợ vương gia trở về sẽ bị cảm lạnh nên tự tay đan nó 9 ngày 9 đêm ... vương gia sao người nữ lòng ... hu hu hu hu ...

Hàn Dạ khựng lại , tay như muốn lấy lại chiếc áo kia , chỉ thấy cô nương kia kéo chiếc áo xuống lắc đầu nói :

- Diệp Nhi không sao , vương gia ngài mặc đi .

Mĩ Mi như chết lặng , toàn thân run rẩy , Hàn Dạ của nàng đưa một cô nương về , còn ân cần đem tâm huyết của nàng mặc lên người cô ấy .

- Vương Phi người khoác thêm áo .

Hàn Dạ thấy Mĩ Mĩ lòng vui lắm đang muốn chạy đến thì nghe nàng hét lên :

- Đừng tới đây .

- Nói , nàng ta là ai .

Mĩ Mĩ giận dữ chỉ tay về cô nương cạnh Hàn Dạ , Diệp Nhi nhìn Mĩ Mĩ không chớp mắt , đây là cô gái mà Thiên Hữu yêu sao , đẹp như tiên nữ vậy .

Hàn Dạ vẻ mặt khó xử , không biết nói như thế nào , nhìn nàng tức giận hần cảm thấy sợ hãi , chàng cau mày lời nói ra lớn cũng không lớn nhỏ cũng không nhỏ :

- Nàng ấy đang mang cốt nhục của ta .

Một câu nàng ấy đang mang cốt nhục của ta làm Mĩ Mĩ chết lặng , nam nhân nàng yêu nhất phản bội nàng , Mĩ Mĩ nhắm mắt , tay nắm chặt đến tím máu , toàn thân run rẩy . Hàn Dạ ơi Hàn Dạ , chàng coi ta là cái gì , ta hận không thể tự tay giết chết chàng .

Mĩ Mĩ đưa hai tay vuốt nhẹ hai mắt hướng Hàn Dạ nói :

- Muốn chăm sóc nàng cho nàng một cái danh phận chứ gì .

- Được ... Đồ Áo .

Đồ Áo không dám nhìn mặt Mĩ Mĩ , cúi đầu nói :

- Dạ vương phi .

- Đem toàn bộ đồ đạc của nàng ta đến Lạc cát uyển .

Toàn bộ sống sót , nơi đó là nơi ở của vương phi , Đồ Áo cũng người áp ứng :

- Vương phi ... không thể được ...

Mĩ Mĩ hét lên :

- Đi làm ngay .

Hàn Dạ tức giận nhìn nàng nói lớn :

- Nàng muốn làm gì ?

Chỉ thấy nàng nhìn chàng với ánh mắt căm phẫn , lửa giận ngút trời , nàng vung tay áo , chiếc áo choàng trong tay chàng bay lên không trung sau đó nát vụn kể đó là một tiếng nói đứt tình :

- Nam nhân , ta hừ ngươi .

Hàn Dạ không thể tin nổi nữa rồi , hần vì nhớ thương nàng nên mới nhầm người khác là nàng , làm người ta mang thai đều là lỗi của hần nhưng hần thật sự không muốn mọi chuyện như thế này .

Hàn Dạ thân ảnh phi nhanh đến bên nàng , hần sợ mất nàng , sợ nàng rời xa hần , hần nhún nhó nói :

- Mĩ Mĩ , nàng tha thứ cho ta một lần có được không , ta xin lỗi ... ta nhớ nàng mới nhầm nàng ấy là nàng ... xin nàng tha thứ ... tha thứ cho ta ... đừng xa ta ...

Mĩ Mĩ cảm phẫn lạnh lùng một chưởng đánh Hàn Dạ bay ra :

- Đừng chạm vào ta .

Hàn Dạ phun máu ra đất , Diệp Nhi hoảng hốt đỡ Hàn Dạ đứng dậy :

- Vương gia , có sao không ...

- Sao cô có thể đánh chàng như vậy dù gì chàng cũng là tướng công của cô mà .

Mĩ Mĩ cười lạnh lùng nhếch môi :

- Tướng công của ta đã thề với trời cả đời chỉ lấy mình ta , chỉ yêu mình ta , chỉ chạm vào một nữ nhân chính là ta ... hắn không xứng .

Mĩ Mĩ phát tay áo bay đi , Hàn Dạ hét lên :

- Không được , nàng đứng lại ... ta không cho phép ...

Hàn Dạ đang muốn theo lại bị Diệp Nhi kéo lại , Hàn Dạ hất mạnh tay hét lên :

- Tránh ra .

Chỉ thấy Diệp Nhi té mạnh xuống nền bậc thang , nàng ôm bụng , máu thấm đỏ váy nàng .

- Đau quá ... đau quá ...

Hàn Dạ cau có mặt mày nhìn Mĩ Mĩ đi khuất , lại nhìn Diệp Nhi ở bên cạnh , chàng cắn răng đi đến bế Diệp Nhi lên nói lớn :

- Đồ Áo , người đi theo vương phi , người tới gọi đại phu .

- Dạ , vương gia .

Mĩ Mĩ run rẩy nuốt từng ngụm nước miếng , lòng nàng như tơ rối , nước mắt lãnh dài , thân ảnh phi nhanh , sao lại đau thế này , không được rồi , không thể cầm cự được nữa rồi , nàng dừng lại khóc nức nở :

- Hu hu hu hu .

- Nói dối ... chàng nói dối ... ta hận chàng ...

- Aha ... a ...

Nàng hét lên hướng cái cây đâm mạnh , chỉ thấy thân cây gãy đôi ngã xuống đáy vực .

- Ta vì chàng chịu khổ ... hức hức ...mang thai ... ta ăn uống thất thường chàng có biết ... hức hức ... ta ốm đau chàng có hay ... ta sợ hãi ... ta cần chàng ... chàng ở đâu ... hu hu hu ... hức hức ... sao chàng có thể ... sao chàng có thể ... tại sao ... hu hu hu hu ...

- Đau quá ... đau ... hơ ..

Mĩ Mĩ ôm bụng thở hổn hển , không được rồi cơn đau quặn thế này sợ là mình sắp sinh , chỉ thấy xung quanh rung chuyển đất chỗ cô đứng nứt ra rơi xuống vực.

Mĩ Mĩ há hốc mồm thở dốc , nàng đau quá toàn thân cứng lại ko di chuyển được , nàng ôm bụng run rẩy , thân thể ngã nhào , đằng sau có tiếng gọi lớn :

- Vương phi ... vương phi ... vương phi

Hắn chạy đến nơi thì thân thể kia đã biến mất trước tầm nhìn của hắn chỉ để lại khói bụi mù mịt , hắn run rẩy hốt hoảng miệng lắp bắp gọi :

- Vương phi ... vương phi ...

Hắn chạy đi , chỉ có vương gia mới có thể nhảy xuống núi đó một cách an toàn , còn hắn nếu nhảy xuống cũng không thể đem vương phi trở lên , hắn lao nhanh nhất có thể , hi vọng một chút , mong có thể đem vương phi trở về .

25. Chương 25 : Ta Muốn Đứa Nhỏ Của Ta .

Phủ vương gia vọng lên tiếng khóc thút thít của một cô nương , Diệp Nhi nước mắt không ngừng , con của nàng chưa thành hình liền chết , nàng nức nở không nói nên lời .

Hàn Dạ mí mắt rũ xuống , bàn tay đặt lên trán , khuỷu tay chống lên bàn , cái này là trời phạt mình sao , hần run rẩy bỏ tay xuống lại động phải tách trà , tách trà rơi xuống đất bể tan tành , nước trà đổ ra nền đất .

Chỉ ngay sau đó Đồ Áo hét lên chút sức cuối cùng :

- Vương gia ... không song rồi vương phi nhảy xuống núi tự sát rồi .

Hần nói song bò phịch xuống đất thở không ra hơi , thân ảnh kia phi ra như bay túm lấy áo người đang còn thở dốc lắc mạnh , hai con mắt trừng to , gân đỏ nổi lên chàng điên tiết hét to :

- Người nói cái gì ? Nàng ở đâu ... ở đâu hả ?

Đồ Áo khó khăn lắm phun ra hai chữ :

- Đồng Vân .

Hàn Dạ hất hần sang một bên , phi thân ra khỏi phủ , hần lo lắng sợ hãi , ông trời ơi phạt con đoạn tử tuyệt tôn cũng được , chết đi cũng được , xin đừng làm hại nàng . Mĩ Mĩ ơi , xin lỗi nàng , chỉ vì nhớ thương nàng nên lỡ cùng nàng ta một đêm liên sinh chuyện , ta chỉ yêu mình nàng mà thôi , ta không cầu mong nàng tha thứ chỉ mong nàng đừng xảy ra chuyện gì .

Hàn Dạ nhảy xuống vách núi , khinh công nói chàng thứ hai thì không ai dám nhận thứ 1 , chàng nhảy qua bên này lại nhảy qua bên kia , miệng luôn gọi :

- Mĩ Mĩ ... Mĩ Mĩ ... nàng ở đâu .

Mĩ Mĩ một thân y phục mỏng manh trắng tuyết nhuộm máu đỏ tươi , nàng một tay ôm bụng một tay nắm chặt sợi dây cước treo lơ lửng trên không trung , nếu không có cành cây kia có lẽ nàng đã rơi thẳng xuống dưới , đầu nàng bị đá rơi trúng , cơn đau vùng dậy ý thức của nàng , nàng hai mắt nhắm lại thở một cách yếu ớt . Nàng cảm giác có gì đó trong cơ thể trào ra , cúi nhẹ đầu , nàng run rẩy , sợ hãi :

- Vỡ ... vỡ ... ối ... rồi ... hơ hơ hơ ...

Mĩ Mĩ ức ử hoai hóp thở , đau quá ... đau quá ... không song rồi , mình không chịu nổi nữa rồi , Hàn Dạ ... Hàn Dạ ... thiếp cần chàng ... giúp thiếp với ... thiếp đau quá ... thiếp sợ lắm ... , toàn thân cô rã rời , bàn tay run run nắm dây cước liền buông ra , nàng rơi tự do , hai mắt nhắm lại ... thôi rồi ... mình không song rồi ... Hàn Dạ ... Hàn Dạ ...

- Mĩ Mĩ .

Cô run run hai mắt hé nhẹ , thân ảnh kia nhìn quen quá , có phải chàng đó không , ảo giác ... nhất định là ảo giác .

Hàn Dạ nhanh tay đón được nàng , nhìn nàng máu me nhuộm trắng thân hần sợ hãi run rẩy , đôi mắt đỏ hau rơi xuống 2 hàng nước mắt nhỏ lên mặt nàng , Mĩ Mĩ thở nhẹ , mí mắt giật giật , mưa ... mưa rồi hả ... , nàng run rẩy lắm lắm :

- Đau ... đau quá ... Hàn ... Dạ ... thiếp sợ ... chàng ... đâu rồi ... giúp thiếp ... với ... thiếp ... đau ... quá ...

- Ta đây , ta ở đây ... nàng sẽ không việc gì ... nàng ráng chịu một chút .

Hàn Dạ phi lên , siết nàng vào lòng , nàng sẽ không việc gì , sẽ không việc gì , ta ở bên nàng đây .

Vừa về đến phủ hần la lên như điên như dại :

- Truyền thái y , truyền đại phu , truyền bà đỡ cho ta , ngay lập tức .

Hàn Dạ đập mọi thứ cản đường đi của hần , người người sợ hãi không thôi , nhìn vương phi hai mắt nhắm lại , hai tay buông thả toàn thân máu tươi nồng nặc làm họ bủn rủn sợ hãi .

Hàn Dạ đặt nàng trên giường , tay vẫn run không ngừng la hét :

- Sao còn chưa tới ... sao còn chưa tới ... nàng mà có chuyện gì ta liền giết chết các người .

- Để ta xem cho nàng .

Diệp Nhi đi vào , tiến đến nắm lấy tay Mĩ Mĩ bắt mạch , sơ cứu vết thương trên đầu nàng , lấy khăn ẩm lau máu cho nàng .

- Vương gia , thái y , đại phu , bà đỡ đã đến .

Hàn Dạ xoay người lúng túng mang theo lo lắng đi ra cửa nói lớn :

- Mau vào nhanh lên .

Mĩ Mĩ nhăn mặt , tử huyết .. có người muốn giết mình và con của mình , cô từ từ mở hai mắt nhỏ giọng :

- Ta có thể cách không giải huyết .

Một câu ta có thể cách không giải huyết khiến Diệp Nhi sững lặng quay người lại , chỉ thấy người kia hai mắt mở ra nhìn mình , cô lùi lại hai bước , vốn nghĩ ẩn tử huyết của vương phi thì thái y hay đại phu đến bắt mạch cũng sẽ nói là nàng rơi xuống bị va đập toàn thân tụ máu không chữa được .

Hàn Dạ trở vào thì thấy toàn thân Mĩ Mĩ giật giật , miệng nàng máu tươi trào ra khiến hân rưng tim hoảng hốt nói lớn :

- Mĩ Mĩ ... thái y , đại phu mau tới xem cho nàng .

Thái y bàn hoàng đặt nhẹ tay Mĩ Mĩ xuống quay đầu nói :

- Vương gia có người điểm tử huyết của vương phi , may mắn là vương phi đã dùng nội lực đã thông .

Hàn Dạ quát lớn :

- Cái gì ... tử huyết .

Đại phu đồng ý kiến với thái y nói :

- Vâng , là tử huyết , chậm một chút nữa e là không sống được .

Hàn Dạ hai mắt đỏ lên nhìn thẳng về phía Diệp Nhi khiến cô sợ hãi lùi lại , Hàn Dạ một chưởng đánh tới giân dữ lớn tiếng :

- Bất luận là ai đi nữa muốn hại nàng ta liền giết không tha .

- Á .

Chỉ thấy Diệp Nhi bay lên lưng đập vào tường té xuống nôn ra máu và lục phủ ngũ tạng , tắt thở mắt mở toan . Hàn Dạ thu tay hừ lạnh xoay người nói :

- Lôi ra ngoài .

- Dạ .

Mĩ Mĩ toát mồ hôi nhìn Hàn Dạ , cô thở yếu ớt , chỉ thấy chàng tới gần khụy xuống nắm lấy tay cô đưa lên miệng hôn , toàn thân run rẩy , mặt mày cau có như khóc :

- Nàng sẽ không sao ... sẽ không sao ... ta xin lỗi ... xin lỗi nàng nhiều lắm ...

Bà đỡ kéo rèm che ngang nửa thân mình Mĩ Mĩ , Mĩ Mĩ mồ hôi toát ra như mưa nhăn mặt :

- Đau ... đau quá ... ah ...

Nàng cầu tay Hàn Dạ đến túa máu , đầu lắc qua lắc lại , bà đỡ cuối xuống lời nói trấn an :

- Vương phi người cố chịu một chút ... cố gấn hít thở ... rặng đi vương phi ... cố lên vương phi .

- Không ổn rồi vương gia ... vương phi không sinh được ... chỉ sợ cả hai sẽ ...

Hàn Dạ trợn mắt điên tiết hét to :

- Im miệng , ta không cần gì cả , ta chỉ cần nàng , cứu nàng ... ta nói là cứu nàng có nghe không ... nàng mà có mệnh hệ nào các người một ai cũng đừng hồng sống sót mà rời khỏi đây .

Tất cả mọi người sợ hãi run bần bật , bà đỡ hoảng loạn , bây giờ muốn vương phi sống thì phải kéo nhanh thai ra ngoài , nhưng mà thai nhi bị kẹt kéo ra sẽ khiến vương phi băng huyết mà chết , mà để thai trong bụng lâu quá cả hai mẹ con liền chết , không song rồi , bà đỡ khóc không ra nước mắt .

Mĩ Mĩ hét lên :

- Im miệng cho ta , ta có chết cũng sẽ để lại đứa nhỏ cho chàng .
- Ta muốn đứa nhỏ của ta .
- Các người rút ra ngoài hết cho ta để vương gia ở lại .

Chỉ thấy mọi người sợ hãi chạy ra , Mĩ Mĩ thở hổn hển nhìn Hàn Dạ , nàng mở miệng :

- Chàng nghe cho kỹ đây , ta muốn đứa nhỏ , không cứu được nó ta sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng .

Mĩ Mĩ run run đưa tay cởi áo ra , chỉ tay lên bụng kéo một đoạn rồi nói :

- Từ đây tới đây , dùng dao nhỏ đùn sôi nửa nén nhang ... rạch bụng ta ... đem đứa nhỏ ra ngoài , sau đó dùng kim chỉ may lại ... ta sống hay chết mặc ta ... đứa nhỏ quan trọng ... làm đi .

Nói xong Mĩ Mĩ tự tay điểm huyết bản thân , đem toàn bộ nội lực dồn lại bảo vệ con nàng , nàng lâm vào trạng thái hôn mê .

Hàn Dạ run run sững người với hai hàng nước mắt , khóe miệng giật giật hô lớn :

- Mau mang dao nhỏ và nước sôi đến đây cho ta .
- Chuẩn bị kim và chỉ nữa ... mau lên ...

Mọi người luống cuống chuẩn bị , nửa nén nhang qua đi , Hàn Dạ cầm dao đi đến rạch bụng Mĩ Mĩ , máu bắn tung tóe lên mặt chàng , nữ nhân chàng yêu thương nhất vì chàng mà khổ sở không tiếc mạng sống sinh con cho chàng , vô luận thế nào cũng phải cứu sống được hai mẹ con nàng .

Mọi người bên ngoài đứng ngồi không yên , không biết ở bên trong phát sinh chuyện gì thì bỗng có tiếng trẻ con khóc to :

- Oe ... Oe ... Oe .

Lại thấy Hàn Dạ lo lắng gọi lớn :

- Bà đỡ đâu , mau vào đây nhanh lên .

Bà đỡ chạy vào suýt chút nữa thì hét lên , nhưng bà kịp đưa tay bịt miệng , Hàn Dạ luống cuống nói :

- Còn đứng đó làm gì , mau qua lo cho đứa nhỏ .

Hàn Dạ cắt dây rốn cho đứa nhỏ , rồi đưa đứa nhỏ cho bà đỡ , sau đó chàng dùng kim chỉ đã khử trùng khâu vết mổ cho Mĩ Mĩ .

Chàng nhanh tay nhẹ nhàng nhưng vẫn run rẩy , cầm khăn thấm nước ẩm lau người cho nàng , sau đó mở tủ lấy y phục thay cho nàng , cuối cùng giải huyết đạo cho nàng , nhưng nàng đã ngủ say , không còn biết gì xung quanh .

Hàn Dạ gọi lớn :

- Thái y mau vào đây .

Thái y chạy vào bắt mạch cho Mĩ Mĩ , thở một cái phào nhẹ nhõm cả người :

- Bẩm vương gia , vương phi kiệt sức thiếp đi , không nguy hiểm đến tính mạng đâu ạ , thân sẽ kê thuốc cho vương phi .

Hàn Dạ rã rời hai tay chống lên bàn thờ phào , gánh nặng trên người như được gỡ xuống , bà đỡ đưa đứa bé cho vương gia vui vẻ nói :

- Chúc mừng vương gia , là một tiểu vương gia a .

- Chúc mừng vương gia , vương phi .

Đón nhận tấm vải bọc đứa nhỏ , Hàn Dạ vui lắm , cảm giác hạnh phúc ngập tràn khắp nơi , đây là đứa con trai hắt tạt tay đỡ ra từ bụng mẹ nó , nhìn nó híp hai mắt ngủ ngon lành , Hàn Dạ hôn nhẹ lên trán nó , lại quay sang đi đến cạnh Mĩ Mĩ , ngồi trên giường rồi cúi xuống hôn lên trán nàng nhỏ nhẹ yêu thương :

- Nàng thật giỏi ... cảm ơn nàng .

Hàn Dạ bảo mọi người lui ra , hẳn phải để cho hai mẹ con nàng nghỉ ngơi không ai được phép làm ồn , mọi người đi ra bủn rủn tay chân , cứ tưởng là chết rồi chứ , cũng may vương phi tài chí hơn người liền nghĩ ra biện pháp nếu không họ không thể sống sót mà trở về .

26. Chương 26 : Chàng Muốn Lên Giường Hay Là Xuống Đất .

Mấy ngày rồi Mĩ Mĩ vẫn chưa tỉnh , Hàn Dạ rất lo lắng suốt ngày cứ kêu gọi thái y , cả nhà tướng quân đến thăm lại nghe Chiêu Mai khóc rống lên như khóc tang :

- Ô ... ô ... Mĩ Mĩ ơi ... hu hu hu ... mở mắt đi a .

- Mạc tướng xin lỗi vương gia .

- Không sao , cứ để nàng khóc một chút , biết đâu Mĩ Mĩ nghe được liền tỉnh lại .

Hàn Dạ thở dài , mấy ngày trước muốn Mĩ Mĩ nghỉ ngơi tỉnh dương nên không cho ai quấy rầy nàng nhưng nàng đã hôn mê 5 ngày 4 đêm rồi hẳn rất lo lắng .

Mĩ Mĩ nhắm nhó , hai mắt từ từ mở ra yếu ớt nhỏ giọng :

- Thật ... ồn ... quá .

Chiêu Mai vui mừng quay đầu nói :

- Tỉnh rồi ... Mĩ Mĩ tỉnh rồi .

Hàn Dạ bật dậy đi nhanh tới giường , nắm lấy tay nàng xúc động nhìn nàng :

- Mĩ Mĩ , nàng đã tỉnh .

Chỉ thấy nàng hừ lạnh rút tay ra nhẹ nhàng nói :

- Con trai ta đâu rồi .

Hàn Dạ ánh mắt đượm buồn , chắc hẳn biết nàng còn giận nên cũng không nói gì hơn , chàng nhìn ra cửa gọi lớn :

- Xuân Xuân , mau bế tiểu vương gia đến đây .

- Dạ , vương gia .

Mĩ Mĩ nhắm nhó chống tay ngồi dậy thì Hàn Dạ đỡ nàng , lấy chăn kéo lại để nàng tựa vào thành giường , Mĩ Mĩ nhẹ giọng nói :

- Tiểu thư ở lại , tất cả ra ngoài .

Chiêu Mai hiểu ý Mĩ Mĩ , nàng là muốn làm việc đầu tiên của người mẹ đó là cho con bú sữa , mấy người kia theo Hàn Dạ ra ngoài , Xuân Xuân bế tiểu vương gia đi vào nói :

- Vương phi , tiểu vương gia đây ạ .

Đứa nhỏ nằm trong lòng Mĩ Mĩ , mắt nhỏ mở ra , Mĩ Mĩ cúi nhìn đứa nhỏ mỉm cười ở khoảng cách 25 cm ôn nhu nói :

- Con trai , nhìn thấy rõ mặt mẹ chưa nào ... mẹ xin lỗi ... mấy ngày qua ... không thể ở bên con .

- Oa ... oa ... oa ...

Tiếng khóc non nớt vang lên như một sự hờn dỗi , đứa nhỏ bầu lấy áo nàng thật chặt không muốn rời , Mĩ Mĩ nhìn đứa nhỏ nằm trong lòng mình không khỏi rơi nước mắt , hạnh phúc tràn ngập , nhìn đứa nhỏ ngậm sâu vào quầng vú nuốt đều từng ngụm sữa , Mĩ Mĩ mỉm cười hạnh phúc quay sang nhìn Chiêu Mai .

Chiêu Mai cũng không tiện ở lâu , nàng còn phải về lo cho Hạ Băng nên tạm biệt Mĩ Mĩ trở về .

Hàn Dạ vào phòng lại thấy Mĩ Mĩ tựa vào thành giường nhìn chàng rồi quay đi , biết nàng vẫn còn giận hằn nhẹ nhàng xoay người đi ra , đi đến cửa lại nghe thấy nàng mở miệng :

- Ta đói , muốn ăn cháo , chàng lấy hộ ta .
- Được , nàng đợi một chút ta liền xuống bếp lấy cháo cho nàng .

Hàn Dạ sung sướng phi nhanh ra ngoài , nàng rút cuộc cũng chịu nói chuyện với mình , tốt quá rồi .

Mĩ Mĩ cởi áo nhìn xem vết mổ thế nào , cũng may là không nhiễm trùng , cách may hơi tệ nhưng nhìn cũng tạm ổn , sống được là may rồi .

Hàn Dạ chăm sóc nàng từng li từng tí , không rời nàng , sau khi vết mổ liền lại dính chặt vào nhau nàng mới đi đứng như người bình thường , nàng bế con trai ra ngoài đi lên chùa xin cho nó một lá bùa bình an đeo vào cổ , mọi người nhìn nàng như muốn mơn cả mắt .

Từ chùa trở về , nàng thấy một đồng đồ ở trong sân ngạc nhiên hỏi :

- Những thứ này của ai vậy ?
- Dạ bẩm vương phi , đây là hoàng thượng ban cho tiểu vương gia ạ .
- Còn đây là của thái tử Ngụy quốc tặng cho vương phi .

Nha hoàn chỉ bên phải rồi chỉ bên trái , Hàn Dạ vừa giận vừa lo đi ra nói :

- Nàng yếu như vậy còn mang Khôi Vĩ ra ngoài làm gì .

Chàng đi đến dìu Mĩ Mĩ , Mĩ Mĩ thở dài liếc Hàn Dạ một cái :

- Chàng lo quá rồi đó , ta ổn mà .
- Hoàng đệ , đệ suy nghĩ lại có được không , giúp ta đi mà .

Hàn Diệu từ trong đi ra , mọi người quỳ xuống , Hàn Dạ cau có nói :

- Đệ nói không là không , đệ không đi đâu hết , đệ còn phải chăm sóc nương tử và con trai .

Sát khí từ Mĩ Mĩ bắn ra khiến Hàn Diệu giật nảy mình , chàng liếc qua Mĩ Mĩ rồi nói với vẻ mặt ngượng ngạo :

- Ta ... ta nhớ là trong cung còn có tấu chương chưa đọc ... ta đi trước .

Hàn Diệu nói xong đi nhanh rời khỏi phủ , Mĩ Mĩ trừng mắt nhìn Hàn Dạ nói :

- Chàng muốn lên giường hay là xuống đất .

Hàn Dạ vẻ mặt ngượng ngạo , chuyện lần trước khiến hắn sợ chết đi được , có cho hắn lá gang lớn đến đâu hắn cũng không dám tái phạm .

- Ta ở đây với nàng và con , không đi đâu hết .
- Người tới mang những thứ này vào trong .
- Dạ , vương gia .

Năm năm sau ở Cát thanh lâu có tiếng nói chuyện rôm rả kèm theo tiếng cười đùa của các kỹ nữ :

- Thế tử , người ăn cái này nha , Lan nhi đút cho người ..
- Thế tử , mời ăn táo a .
- Thế tử , ăn lê nha .

- Được ... được ... ta cái gì của các người đều ăn nha .

Tiểu hài tử gác chân lên bàn , càng nhìn càng đáng yêu khiến các kỹ nữ cưng chiều , xoa bóp mát xa , từ đầu có tiếng quát vọng đến làm cho đám kỹ nữ rùng mình xanh mặt :

- Ranh con dám trốn học đến đây càng quấy , ta giết chết người .

Tiểu hài tử đen mặt lật đật đứng lên bỏ chạy thì tai đã bị nhéo , cậu nhăn mặt la lên :

- Ối á ... đau ... đau quá ... thả con ra ...

- Ranh con , ta không biết mi giống ai nữa , đã có hôn ước rồi mà còn đến chỗ này , cút về nhà cho ta .

- Các người về sau không được cho con trai ta vào đây biết chưa .

Đám kỹ nữ run run đáp :

- Vâng , vương phi .

27. Chương Cuối : Cầu Ma Nữ Bạo Phát Đại Ma Vương Mau Ra Chịu Đòn Đi (full) .

Mĩ Mĩ giận run người , thật muốn đem con trai nàng đánh ột trận , Khôi Vĩ phụng phịu vừa đi vừa nói :

- Mẫu thân người thật hung dữ , y phục thì ngày trắng đêm đen y như ma nữ , lại cầm tinh con cầu nói nôm na là cầu ma nữ a .

Trẻ con đúng là thật thà , Khôi Vĩ cảm thấy sát khí bắn về phía mình hừng hực đến nóng lạnh cả gáy , cậu nghe thấy tiếng bẻ tay răng rắc ở đằng sau kể đó là giọng nói lạnh lùng mang theo giận dữ :

- Người có giỏi thì nhắc lại lần nữa xem .

Khôi Vĩ bỏ chạy miệng la ầm lên :

- Cầu ma nữ bạo phát đại ma vương mau ra chịu đòn đi .

- Cái thằng ranh này , đứng yên đó cho ta .

Hàn Dạ trường bào xám bạc đi tới , Khôi Vĩ như thấy được cứu tinh liền nhảy tới ôm chầm lấy hai chân chàng nũng nịu nói :

- Ma vương phụ thân mau cứu mạng a , người ta chỉ là một tiểu ma vương non nớt không đấu lại ma nữ mẫu thân đâu a .

Hàn Dạ xoa đầu Khôi Vĩ , chàng thở dài nhỏ giọng :

- Mau về phòng bảo nhũ mẫu tắm rửa thay quần áo cho con đi con trai .

- Vâng ạ .

Khôi Vĩ chạy về phòng , Hàn Dạ thân ảnh lướt nhanh đến trước mặt Mỹ Mỹ ôm lấy nàng cười cười nói :

- Thôi nào , con nó còn nhỏ mà , nàng bỏ qua cho nó đi .

- Chàng chịu nó làm gì , chịu riết nó sinh hư rồi đấy , để ta dạy dỗ nó một trận .

- Thôi nào nương tử , thay vì chơi với con nàng chơi với ta đi .

- Chàng ... ưm ...

Chưa kịp nói gì thì đã bị Hàn Dạ hôn , hôn ngẫu nghiêng đến chùng nghệt thở , Mỹ Mỹ thở hổn hển đỏ mặt cúi xuống :

- Chàng chơi xấu .

- Có sao .

Hàn Dạ bế cô lên đi về phòng , Khôi Vĩ thở dài lắc đầu , sau đó chạy đi chơi tiếp , vừa đi vừa suy nghĩ , đi đâu để mẫu thân không biết mà tìm đến nhỉ , từ đằng sau có tiếng gọi lớn :

- Khôi Vĩ ca ca .

Khôi Vĩ quay lại lạnh lùng gãi đầu nói :

- Hạ Băng , muội đi đâu thế , mẫu thân muội đâu .

Hạ Băng cười ngây ngô :

- He he , muội trốn mẫu thân qua rủ huynh đi chơi thả diều a .

Tiểu cô nương mặc váy xanh lam , tay cầm con diều cánh bướm xinh đẹp lắc lắc .

Khôi Vĩ vẻ mặt lạnh tanh nói thẳng :

- Trò con nít , chẳng có gì vui .

Chỉ thấy cô nương nhỏ khóc to :

- Muội muốn đi thả diều ... hu hu hu .

Khôi Vĩ đập tay lên trán , chết thật làm Hạ Băng khóc mẫu thân biết được sẽ xé xác mình mất , cậu đi đến nắm tay Hạ Băng kéo đi .

- Ổn quá , muốn thả diều chứ gì , đi theo ta .

Cả hai đi đến bãi đất trống , Hạ Băng thả diều còn Khôi Vĩ thì ngồi một chỗ ngáp lên ngáp xuống , một lát sau lại nghe Hạ Băng cầu gắt nói to :

- Diều của con mà , thúc thúc bỏ chân ra .

- Đại ca , đứa nhỏ này chắc con nhà quyền quý a , bắt nó đòi tiền chuộc chắc cũng được kha khá đó .

Chưa kịp nói gì thì Hạ Băng đứng lên chụp lấy tay người kia cắn một cái , hấn hất Hạ Băng ra cô bé té xuống lại nhanh tay cầm lấy diều bỏ chạy nhưng lại bị kéo lại .

- Cái con tiểu nha đầu này dám cắn ta à .

Hấn dơ tay tát Hạ Băng , nhưng cái tát kia có người lãnh thay , Khôi Vĩ chắn giùm Hạ Băng liền ăn một tát in 5 ngón tay vào má , máu miệng chảy ra .

- Muội ấy cắn thúc một cái chảy máu , thúc đánh ta một cái chảy máu , xem như hòa , đi thôi Hạ Băng .

Khôi Vĩ kéo Hạ Băng đi , người kia tức giận nói :

- Đâu có dễ thế , anh em bắt hai đứa nhỏ này lại cho ta .

- Con trai của ta ... ta còn chưa nỡ đánh vào mặt nó mà ngươi dám .

Nữ tử từ trên cầu bay xuống đánh tên cầm đầu một chưởng bay xa rớt xuống sông , mấy tên còn lại thì ngay ngốc nhìn mỹ nhân trước mặt nước miếng chảy xuống :

- Mỹ nhân thật là đẹp , rất muốn sờ một cái .

- Muốn gần nàng hỏi ta cho phép không đã .

Sáu tên còn lại bị Hàn Dạ độc thuốc chết tại chỗ , nữ nhân của ta kẻ nào đụng vào ta giết kẻ đó , Mĩ Mĩ ôm mặt Khôi Vĩ lo lắng :

- Cái tên chết bầm kia dám phá hoại nhan sắc của con trai ta , tức chết ta mà .

Sau đó cô mỉm cười nhìn Khôi Vĩ :

- Làm tốt lắm , con trai .

- Khôi Vĩ , huynh không sao chứ , muội xin lỗi .

- Không sao, thế này ăn thua gì .

Hàn Dạ đi đến bế Khôi Vĩ lên :

- Con trai lần sau có đi đâu nhớ báo một tiếng , làm mẫu thân con lo lắng tìm nãy giờ .

Khôi Vĩ nhìn Mĩ Mĩ , thấy mắt mẫu thân có chút đỏ đỏ hẳn là tìm không được nên khóc , cậu chậm rãi mở miệng :

- Con biết , con xin lỗi mẫu thân .

- Không sao là tốt rồi , Hạ Băng sau này con về làm dâu nhà ta nhớ dạy dỗ nó cho tốt nha .

- Dạ cô cô .

Khôi Vĩ thở dài , đúng là bó tay với mẫu thân mình , không biết tương lai sẽ ra sao nhưng mình hạnh phúc vì hiện tại , Khôi Vĩ mỉm cười .

__ Hết __

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-ma-nu-va-dai-vuong-gia>